

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

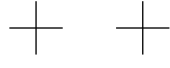
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

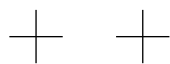
Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2008/40 • 10 Ekim 2008 • 1 YTL

CMYK

İÇİNDEKİLER

İrkçı-gerici saldırganlığa karşı	
birleşik direniş!.....	3
“İşçilerin birliği halkların kardeşliği”	
için!.. ..	4
Devrimci mücadele tek çıkış yoludur!..	5
“Kurtarma paketleri” sömürü ve kölelik	
düzeninin krizini çözmeye yetmiyor... .	6
SSGSS saldırısı ve Herkese Sağlık	
Güvenli Gelecek Platformları... ..	7
Yeni terör yasalarının hedefinde Kürt	
halkı ve emekçiler var.....	8
YTÜ eylemlerle açıldı!	9
Şeker fabrikalarına yönelik yeni	
özelleştirme programı açıklandı.....	10
İşçi sağlığına ilişkin taleplerimiz	
etrafında örgütlenelim!.....	11
Metal işçileri mücadelenin sorunlarını	
tartışacak	12
Ankara Üniversitesi’nde yemek boykotu	
sürüyor!	13
İşçi ve emekçi hareketinden... ..	14-15
Dünya, bölge ve Türkiye...	
Genel durum ve güncel gelişmeler	16-18
Ulucanlar katliamı 9. yılında anıldı... .	21
İşgalci ordular Pakistan’ı kaosa	
sürüklüyor!	22
Büyük şirketlerin iflas furyası sürüyor.	23
Türkiye’ye füze, İsrail’e erken uyarı	
sistemi... ..	24
Dünyadan.....	25-27
Yeni dönemde mücadeleyi örgütleme	
görevi!	28
Bu “savaş” bizim savaşımız değildir!	
M. Can Yüce	29
Sefaköy’de DESA direnişiyle dayanışma	
gecesi gerçekleşti!	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/40 ● 10 Ekim 2008

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A

İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Askere, sınır ötesi hareket izni veren tezkere TBMM Genel Kurulu’nda 18’e karşı 511 oyla kabul edildi.

Tezkerenin süresi 7 Ekim’den itibaren 1 yıl daha uzatılmış oldu. Aynı günlere denk gelecek şekilde hükümet de “zirve” toplantısı gerçekleştirdi. “Zirve”de ordunun direktifleri doğrultusunda kolluk güçlerine sınırsız baskı ve zor uygulama yetkisi veren yasaların daha da genişletilmesi, OHAL ilan edilmesi, gözaltı ve sorgu süresinin uzatılması gibi devlet terörünü tırmandırmayı hedefleyen bir takım başlıklar tartışıldı.

Tüm bunlar sermaye iktidarının önümüzdeki dönemin zorluklarının, emekçi kitlelerdeki hoşnutsuzluğun ve tepkinin büyüyeceğinin farkında olduğunu gösteriyor. Dünya kapitalist sistemini tehdit eden ekonomik krizi aşmanın yolu olarak emperyalist savaş ve saldırganlığın tırmanacağı açıktır. Türkiye’deki işbirlikçiler böylesine zorlu bir sürecin ilk önce kendilerini vuracağını farkındalar. Zira başta ABD olmak üzere emperyalist-kapitalist sisteme göbeğinden bağımlı olan Türkiye’deki işbirlikçiler hem ekonomik krizin faturasını emekçilere ödetmenin hem de emperyalist savaş ve saldırganlığa taşeronluk yapmanın yolu olarak devlet terörünü tahkim etmeyi görmektedirler.

Dışta emperyalist savaş ve saldırganlıkta aktif role hazırlanan, ABD ile kirli pazarlıklar yapan sermaye iktidarı içerde de işçi ve emekçilere, ezilen halklara, devrimci güçlere azgınca saldırmaya hazırlanmaktadır. Toplumsal muhalefet adına ne varsa bastırmak, ezmek, sindirmek ve dağıtmak istemektedir.

Dünya ekonomik krizinin Türkiye’ye yansımalarının ve siyasal istikrarsızlığın faturasını daha fazla işsizlik, düşük ücret, açlık, yoksulluk ve devlet terörü olarak yaşayacak olan işçi ve emekçi kitleler ise henüz gelişmelerin boyutunun farkında değildir. Sermaye iktidarı hem terör devleti uygulamalarını rahatça uygulamak hem de sistemin krizinin faturasını emekçilere ödetmek için Kürt halkı üzerinden şovenizmi kışkırtmakta, linç kampanyaları örgütlemektedir. Geniş emekçi kesimler şovenizmle zehirlenmek istemektedir.

Bu gerici atmosferi dağıtmanın, işçi ve emekçileri mücadeleye çekmenin yolu ise etkin ve etkili bir siyasal çalışma yürütülmesinden geçmektedir. Bunun için başta komünistler olmak üzere tüm devrimci güçlere, ilericilere

önemli görevler düşmektedir.

Sınıfı doğrudan ilgilendiren böylesine önemli gelişmelerin yaşandığı bir süreçte metal TİS’leri görüşmeleri devam etmektedir. MESS patronlarının bu gerici atmosferi arkasına almak için canla başla çalışacağı açıktır. Kriz söylentileri eşliğinde metal işçilerine ölümü gösterip sıtmaya razı etmek istemektedirler. Türk Metal çetesinin ise bu doğrultuda MESS patronlarının ekmeğine yağ sürmeye hazırlandığı ortadadır.

7 Ekim’de gerçekleştirilen TİS görüşmelerinde MESS patronları sosyal ödemeler konusunda yıllık enflasyon oranı olan yüzde 11,77’nin altında teklif vererek düşük ücret saldırısının ilk hamlesini yapmış bulunmaktadır.

BMİS’in yaptığı açıklamaya göre 10 Ekim tarihinde yapılacak olan bir sonraki toplantıda MESS patronları ücretler, üçlü paket (bayram, izin ve yakacak paraları) ve esneklikle ilgili tekliflerini vermeye hazırlanmaktadırlar. MESS patronları düşük ücret ve esnek çalışma saldırısını bu TİS’lerde geçirmek için son darbeyi vurmak istemektedir. Grup toplu iş sözleşmelerinde 60 günlük süre dolmasına az bir zaman kalmıştır. BMİS son görüşmelerden yansıyanlardan hareketle toplu iş sözleşmesinin uyuşmazlıkla bitmesinin kaçınılmaz olduğunu ifade etmektedir.

Bu da önümüzdeki sürece metal işçilerinin eylemlerinin, grev ve direnişlerinin damgasını vurması için başta sınıf devrimcileri olmak üzere tüm sınıf güçlerine önemli görev ve sorumluluklar düştüğünü göstermektedir. BMİS süreci göğüsleyebilecek bir dirayet sergileyebileceği koşullarda önümüzdeki döneme metal işçilerinin eylem ve direnişlerinin damgasını vuracağı açıktır. Bu da mevcut gerici atmosferi dağıtmanın imkanlarına işaret etmektedir.

Sınıf devrimcileri sürece bu bakışla yaklaşmalı, müdahalelerini bu sorumlulukla yerine getirmelidirler/getirebilmelidirler.

Hatırlatma: Bu güne kadar kullandığımız e-posta adresimiz olan kbl@tnn.net adresini kullanmaya bu haftadan itibaren son veriyoruz. Okurlarımız bize ulaşmak için bir süre önce duyurduğumuz info@kizilbayrak.net adresini kullanabilirler.

Amerikancı rejimden ezilen Kürt halkı ile emekçileri hedef alan saldırıları yoğunlaştırma hazırlığı...

İrkçı-gerici saldırganlığa karşı birleşik direniş!

İşbirlikçi sermaye iktidarı son günlerde ırkçı-şoven histeriyi yeniden körüklemeye başladı. Balıkesir’de adli bir olayı Kürt halkına düşmanlık boyutuna taşıyan gerici rejim, faşist parti bünyesinde örgütlenen linççi güruhları Kürt halkının üzerine salmaya başladı. Saldırıların farklı kentlere taşınarak yayılması, düzen medyasında “Kürt-Türk çatışması” tehlikesinin tartışılmasına neden oldu.

Bu tartışmaların gündeme gelmesi tesadüf değil. Zira devletin ildeki en üst düzey temsilcisi olan Balıkesir Valisi Selahattin Hatipoğlu’nun linççi faşistleri açıktan koruması, ırkçı histerinin devlet tarafından kışkırtıldığı, faşist güruhların ise taşeronluğu üstlendiği yönündeki kanıları güçlendirmiştir.

Balıkesir’deki olaylar devam ederken, PKK saldırıları sonucu onlarca askerin ölmesi, ırkçı-şoven güruhları iyice azdırdı. Asker cenazelerini Kürt halkına kin kuma ayınlarına dönüştüren faşistler o kadar ileri gittiler ki, devletin belirlediği sınırlarda durmaları için ordu tarafından uyarıldılar.

Savaş tezkeresinin süresini uzatma hazırlığı

Olayların savaş tezkeresinin süresi bitmek üzereyken kışkırtılması dikkat çekicidir. Tezkerenin bir yıl süreyle uzatılması için harekete geçen Genelkurmay, bu yöndeki talebini dinci-gerici AKP hükümetine iletti ve 8 Ekim günü mecliste yapılan oylama sonucu tezkere kabul edildi. Bu arada Terörle Mücadele Yüksek Kurulu (TMYK) toplantısına hazırlanan Amerikancı rejimin, kirli savaşı tırmandırma hazırlığı da dikkat çekiyor. İşte ırkçı-şoven histeri tam bu dönemde azdırılmaya başladı.

Burada sorun AKP hükümeti değil elbette. Zira bu hükümetin, ordu ile iktidar çatışmasına tutuşmuş olsa da, Kürt halkına düşmanlıkta Amerikancı generallerden geri kalır yanı yok. Şovenizm histerisi, diğer şeylerin yanı sıra, kirli savaşa kitle desteği sağlamayı hedeflemektedir.

Bahane “terörle mücadele”, amaç gerici rejimi tahkim etmektir!

Generallerin katılımıyla 9 Ekim’de yapılacak “terörle mücadele zirvesi”nin gündeminde, kirli savaşın daha da yaygınlaştırılması için gerekli olan yasal ve fiili hazırlıkların önemli bir yer tutacağı bildiriliyor. Ankara’nın derin katlarından haber devşiren köşe yazarlarının bildirdiğine göre, TMYK toplantısında sorunun askeri yönü üzerinde durulacak. Nitekim bu kuruma üye olan tüm bakanların toplantıya çağrılmaması, bu bilgiyi doğrular nitelikte.

“TMYK Başkanı ve Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek’le birlikte Dışişleri Bakanı Ali Babacan’ın yeni koşullara yönelik diplomatik adımlar, İçişleri Bakanı Beşir Atalay’ın emniyet ve istihbarat hizmetleri, Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin’in muhtemel yasal düzenlemeler, Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül’ün de askerlerle ilişkiler çerçevesinde davetli olduğu anlaşılıyor.”

Bu bilgileri veren *Radikal* gazetesinin Ankara

temsilcisi Murat Yetkin, şu yorumu da yapıyor:

“TMYK’da üye olan Maliye Bakanı Kemal Unakıtan ile Güneydoğu Anadolu Projesi dahil yatırımlardan sorumlu Başbakan Yardımcısı Nazım Ekren’in toplantıya davetli olmamasından, Perşembe günü toplantıdan ekonomik ve sosyal boyutta (gündemde askeri boyut olduğu için) fazla umutlu olunmaması sonucunu çıkarabiliriz.”

Rejimin tahkimatı Kürt halkının özgürlük özlemlerini boğma hedefiyle sınırlı değil. Kapitalizmin kriz içinde debelendiği, dahası krizin ağır bedelinin işçi ve emekçilere ödetilmek istendiği gözönüne alındığında, sermaye diktatörlüğünün saldırılarına karşı meydana gelecek olası toplumsal başkaldırıları ezmek yönünde de hazırlık yapılmaktadır.

Bu çerçevede AB sürecinde yapılan bazı “demokratik” düzenlemeleri gelinen yerde yük saymaya başlayan rejimin efendileri, “insan hakları-güvenlik dengesi”ni yeniden düzeltmek gerektiğini söylüyorlar.

Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin “özgürlük-güvenlik dengesi”nden söz ederken, Genelkurmay İkinci Başkanı Orgeneral Hasan İğsız ise “güvenlik-insan hakları dengesi”nin gözden geçirilmesi gerektiğini söylüyor.

Amerikancı rejimin görevlilerinden yansıyanlar, Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşın yaygınlaştırılmak istendiğini gösteriyor. Bir süre öncesine kadar “terörle mücadele sadece ordunun işi değil” türünden açıklamalar yapanlar, artık demagogik de olsa, Kürt sorununun ekonomik-sosyal boyutuna dair söz söylemekten kaçınıyorlar.

Bu arada “PKK’nin yok edilmesini istiyoruz” açıklamasını yapan Washington’daki savaş kundakçıları da, kirli savaşı yaygınlaştırmaya hazırlanan Ankara’daki işbirlikçilerine destek verdiklerini ilan etmiş oldular.

İrkçı ayrımcılığına karşı birleşik mücadele!

Önemle belirtmek gerekiyor ki, zor aygıtının tahkimatı, salt Kürt halkının özgürlük özlemlerini ezme hedefiyle sınırlı değil. Egemenlerin planına, kapitalizmin derinleşen ekonomik krizinin yaratabileceği toplumsal tepkileri ezmek de dahildir.

İrkçı-şoven histeriyi yayan gerici rejim, işçi sınıfı ile ezilen Kürt halkını karşı karşıya getirmeye

çalışmaktadır. Ama yanı sıra da her iki tarafa, yani hem işçi ve emekçilere hem Kürt halkına saldırmaktadır. Bu koşullarda sömürü ve kölelikten kurtulmak isteyen işçi sınıfı ve emekçilerin kaderi ile ulusal baskı ve zulümden kurtulmak isteyen Kürt halkının kaderi arasındaki bağ daha da sıkılaşmıştır. Zira hem sınıfsal hem ulusal baskının kaynağı aynıdır; işbirlikçi sermaye iktidarı!

Türkiye işçi sınıfı ile emekçilerinin, “İşçilerin birliği halkların kardeşliği!” şiarını ete-kemiğe büründürmeden sermaye ile hesaplaşması ne kadar zorsa, ezilen Kürt halkının emekçi kesimlerinin Türk sermaye devletinden veya emperyalist güç odaklarından çözüm beklemesi de o kadar ham bir hayaldir.

Ezilen Kürt halkının mücadelesiyle enternasyonal dayanışmaya girmediği sürece, işçi sınıfının kendi burjuvazisine karşı mücadelesi zayıf kalacaktır. Ezilen Kürt halkı da, düzen içi çözümlerden medet umduğu sürece işçi sınıfı ile araya belli bir mesafe koyacak, bu ise kurtuluşunu geciktirmekten başka bir işe yaramayacaktır. On yıldır içte sermaye devletine dışta emperyalist güçlere kendini kabul ettirmek için teslimiyetçi bir çizgi izleyen PKK’nin, Türk sermaye devletinin ırkçı-inkarcı politikasında zerre kadar bir değişiklik sağlamayı başaramaması, burjuvazinin ya da emperyalist güçlerin ezilen halkların sorunlarına gerçek bir çözüm üretmelerinin mümkün olmadığını bir kez daha kanıtlamıştır.

Şovenizmi körükleyen egemenler ezilen Kürt halkı ile sömürülen işçi ve emekçileri birbirinden uzaklaştırmayı belli ölçüde başarmışlardır. Elbette Kürt hareketinin düzen içi çözümlere odaklanması da, Amerikancı rejimin bu başarısını kolaylaştırmıştır.

Ülke atmosferini zehirleyen bu duruma son verebilmek için ilerici ve devrimci güçlerin, işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen Kürt halkının ortak mücadelesi şarttır. Bu mücadele, rejimin demokratik hak ve özgürlükleri ortadan kaldırmaya hazırlanan saldırılarını püskürtmeyi de hedeflemelidir.

Şovenizm zehrini dağıtmak için olduğu kadar, kapitalist sömürü ve baskıya, emperyalist saldırganlık ve tahakküme karşı mücadelede de işçi sınıfı ile ezilen Kürt halkının emekçi kesimlerinin çıkarları ortaktır. Bu güçlerin mücadele birliğinin sağlanması, ırkçı-şoven histeriyi dağıtma yönünde atılmış önemli bir adımı olacaktır.

Şovenist kudurganlığa karşı,

“İşçilerin birliği halkların kardeşliği” için!..

Şovenizmin adım adım tırmandığı bir süreç yaşanıyor. Bolu’da bir mahkemenin “her şehide karşı bir DTP’li öldürmek gerekir” şeklindeki kudurganca sözleri “düşünce özgürlüğü” kapsamında değerlendirmesi, hemen arkasından Balıkesir’in Ayvalık ilçesine bağlı Altınova beldesinde yaşanan gerilim ve çatışma, Kürt kurumlarına dönük kundaklamalar vb., şovenizmin şu günlerde almakta olduğu boyutları gösteriyor. Ordu ve gerilla arasındaki çatışmaların zaman zaman şiddetlenmesi ise şovenizmin tırmandırılması için ayrıca uygun bir zemin de yaratmakta.

Devlet Altınova’da linç terörünü izlemekle yetindi!

Balıkesir’in Ayvalık İlçesi’ne bağlı Altınova beldesinde sıradan bir mahalle kavgası ile başlayan olaylar, önce ölümle sonuçlanan bir kavgaya ve tehlikeli bir biçimde bütün beldeyi saran Kürt halkına yönelik bir linçe dönüşüverdi. Taraflardan birinin Kürt olması beldede şovenist kışkırtmalar sonucu Kürtler’in hedefe konmasına neden oldu. Çıkan olaylarda Kürtler’in evleri ve dükkânları ateşe verildi. Sıradan bir kavga olarak başlayan olayın ardından “Şehitler ölmez, vatan bölünmez!” sloganı eşliğinde İstiklal Marşı okuyan ülkücü faşist bir grup, beldede yaşayan Kürtler’in evlerini taşladı, işyerlerini talan etti, arabaları yaktı. Kolluk güçleri ise, sadece beldeyi abluka altına almakla yetindi. Beldeye gelen Balıkesir Valisi Selahattin Hatipoğlu da kışkırtılmış kalabalığı sakinleştirmek için hiçbir çaba sarf etmedi. Faşistler tarafından kışkırtılan kalabalık Kürt bir ailenin evini ateşe verdi.

Olayda ölenlerin cenazeleri toprağa verilirken Kürtler’e ait işyerlerine saldırılar yaşandı, 10 işyeri tahrip edildi. Cadde ve sokaklar savaş alanına döndü. Olaylar, üç gün boyunca geceleri de dahil sürdü. İntikam yeminleri eden gürh, sık sık ırkçı-şovenist sloganlar eşliğinde yürüyüş düzenledi. Sokakta yakaladıkları Kürtler’i linç etmek istediler. Yer yer Kürtler’in evlerine saldırdılar. Olayların sürdüğü süre içinde Kürtler sokağa çıkamadılar, gıda ihtiyaçlarını bile karşılayamaz hale geldiler. Saldırıların süreklileşmesi üzerine Kürtlerin bir kısmı beldeyi terketmek zorunda kaldı.

Beldede incelemelerde bulunan İHD heyeti ise yaptığı açıklamada, “Görüştiğimiz tüm mağdurlar, saldırılar sırasında güvenlik önlemi alan jandarmanın sadece seyrettiğini, gruba müdahalede bulunmadığını ifade ettiler” dedi. Açıklamanın devamında, beldede Türk-Kürt çatışmasının bulunmadığı, belli bir kesimin Kürtler’e karşı saldırılarının söz konusu olduğu belirtilerek bu saldırıların asıl sorumlusunun devleti yöneten bazı kurumlarda bulunan kişiler olduğu vurgulandı. Balıkesir Valisi Selahattin Hatipoğlu’nun olayın ardından yaptığı açıklamada, “bazı taşkınlıkları hoş gördük” sözleri, diğer tüm faşist provokasyonlarda olduğu gibi, bu kez de devletin “hoşgörüsü”nün faşist gürhu cesaretlendirici bir rol oynadığını göstermektedir.

Altınova beldesinde basit bir kavganın Kürt halkına yönelik linçe dönüştürülmesinin ardından, bu kez de Adana’da bir mahallede yaşanan bir olayda taraflardan birinin Kürt olması, Altınova’daki oyunun sahneye konmasına neden oldu. Devreye giren ülkücü

faşist gruplar, olayı ırkçı bir saldırıya çevirmeye çalıştılar. Balıkesir’in Altınova ilçesindeki olayların benzeri görüntüleri yansıtan mahallede, Türk bayrakları ve ırkçı-şovenist sloganlar eşliğinde gördükleri Kürtleri linç etmek istediler.

Altınova’da ve Adana’da yaşanan olaylar, karşı karşıya bulunulan tehlikeli duruma, nasıl bir toplumsal “fay hattı” üzerinde yaşandığına bir kez daha işaret etmiş oldu. Nihayetinde ‘adli’ nitelikte olan tekil olaylar bir anda boyutlandırılarak tam bir Kürt lincine dönüştürülebiliyor. Ellerinde bayraklar, ırkçı-şovenist sloganlarla Kürt avına çıkıldı, evler, işyerleri yakılıp yağmalandı. Dün Trabzon’da, Bursa’da, Seferihisar’da, Cunda’da yaşananlar, bugün Altınova’da ve Adana’da yaşandı.

Linç kültürü ve olayları devletin inkara ve imhaya dayalı politikasının bir parçasıdır

Bu şovenist histeri eşliğindeki bu linç olaylarını üç beş kendini bilmez ya da faşist bozuntusunun işi olarak görmek kuşkusuz safça bir tutum olacaktır. Altınova’da ve Adana’daki linç girişimlerinin hemen ardından gündeme oturan Şemdinli’deki karakol baskının güdümlü düzen medyası tarafından topluma sunulmuş tarzı bunu somut olarak göstermektedir. “15 şehit verdik, 23 hain öldürüldü” ifadeleriyle TV haberlerini ve gazete manşetlerini kaplayan olay, “15 şehit”e vurgu eşliğinde toplumda Kürt halkına yönelik kin ve intikam duygularını körükleyen bir propaganda kampanyasına dönüştürüldü. Sermaye devleti ve medyası her zamanki tutumuyla çatışmada ölen askerleri “şehit” diye bağrına basarken gerillaları “hain” ilan ederek ailelerinin tören yapmasını bile çok gören bir tutum sergiledi.

Olayın hemen sonrasında, o soğukkanlı ve ağırbaşlı devlet adamı rolünü bir yana atarak kamuoyunun karşısına çıkan Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ise şunları söyledi: “Bedeli ne olursa olsun mücadeleye topyekûn devam edeceğiz. Bu son hain saldırı nasıl yapıldı? Bu sonuna kadar takip edilmektedir. Buna kimler yataklık etti, böyle bir saldırıya kimler kolaylık sağladı? Bunlar sonuna kadar araştırılacak, takip edilecek ve herkesten bunun hesabı sorulacaktır.”

Bu hesap sorulacak denilenlerle kastedilenin ne olduğu malum: Kürt halkı ve onun adına politika yapan tüm güçler ve onlarla belirli bir dayanışma içinde olanlar!

Oysa bugün bir yanda kirli savaş, öte yanda etnik çatışmaların gerginliği gündemi belirler hale gelmişse, bundan en başta imha, inkâr ve asimilasyona dayalı Kürt politikası iflas eden sermaye düzeni ve devleti sorumludur. Arka plandaki, Kürt sorununu devekuşu politikası haline getirerek gerilimi topluma yayan, gerekirse halkları boğazlaştırmayı bile göze alabilecek kadar gözü dönmüş şoven bir devlet politikasıdır.

Olup bitenlerin sorumluları bellidir: Kürt halkının ulusal kimliğini tanımayarak kirli savaşta ısrar edenlerdir. Kürt halkının sesini ve soluğunu boğmak için onun parti ve gazetelerini kapatanlardır. İki de bir sınır ötesinde ve berisinde kardeş Kürt halkını kanlı kırımdan geçirenlerdir. “Her asker şehit için bir DTP’li öldürülmelidir” türünden pespaye bir ırkçı yazı için “ifade özgürlüğüdür” şeklinde onay veren sermaye devletin cinayet, katliam ve linçe

azmettiren “bağımsız”(!) mahkemeleridir.

Bu yüzden de olup bitenlerin faturasını içerideki veya dışarıdaki Kürtlere kesmek tam bir yavuz hırsız ev sahibini bastırır tutumudur.

Gerçekçi bir noktadan bakan herkes, son günlerde yeniden tırmanma eğilimi gösteren linçlerin sermaye devletin geleneksel imha, inkâr ve asimilasyon politikalarına yaslandığını ve oradan beslendiğini görebilir. Öncesini bir yana bırakalım, 2005 Newroz’undan hemen sonraki bayrak gösterileri ve Kürtleri “sözde vatandaş”lıkla suçlayan o ünlü Genelkurmay bildirisiyle başlatılan süreç, bugünkü Altınova ve Adana’daki ırkçı-şovenist linç girişimlerinin beslendiği kökleri oluşturmaktadır.

Şovenist kudurganlığa karşı işçilerin birliği ve halkların kardeşliği için!

Kürt halkına yönelik son linç girişimleri, sömürgeci sermaye devletin imha, inkâr ve asimilasyon politikalarına kitleleri de ortak etme, onları da söz konusu politikanın bileşeni yapma hedefinden ayrı düşünülemez. Bu “derin siyaset”in yaygınlaşmasıyla toplumsal dokuyu da zehirleyen linç kültürü, bu yüzden sınırsızca kullanıldı, teşvik edildi, göz yumuldu, hoş görüldü. Tam da bu yüzden Balıkesir Valisi’nin, veciz bir ifadeyle “bazı taşkınlıkları hoş gördük” diye itiraf ettiği “hoşgörü”, söz konusu “derin siyaset”in “samimi bir itirafı”dır.

Emperyalist-kapitalist düzenin kirli silahlarından biri, işçi sınıfı-burjuvazi çatışmasının üstünü örtmek için etnik, dinsel, mezhepsel ayrımları kışkırtmaktır. Bu tuzağa düşen işçi sınıfı birliğini sağlayamaz, gerektiği gibi sınıf mücadelesi veremez. Dahası kölelik zincirleri günden güne kalınlaşır. Halklar ise kardeşliğini yitirmekle kalmaz, kendilerini kurban eden emperyalistlerle işbirlikçileri adına birbirini boğazlamaya başlarlar. Yirminci yüzyılda yaşanan deneyimler, bu tuzağa düşen halkların ödediği ağır bedeller hakkında fikir vermektedir.

İrkçı-şoven histeri işçi sınıfını, emekçileri, baskı altındaki halkları, demokratik hak ve özgürlükleri, ilerici-devrimeci güçleri bir bütün olarak hedef almaktadır. Bu azgın saldırıya karşı etkili bir mücadele hattı örebilmenin yolu, işçilerin birliğini/halkların kardeşliğini güçlendirmekten geçiyor.

Düzen işçi ve emekçilere karanlıktan başka bir gelecek sunamıyor!**Devrimci mücadele tek çıkış yoludur!**

İçerisinden geçtiğimiz şu günlerde geleceğe dair varsayımlarda bulunmak, hemen her çevreden birey ya da örgütün odaklandığı ve kendince yanıtlar verdiği bir konu haline geldi. Deyim uygunsa ezberlerin bozulduğu, alışlageldik kalıpların kırıldığı, yerleşik kurumların sarsıldığı, itibarlarını ve inandırıcılıklarını yitirdiği bir dönemden geçiyoruz. Belirsizlik, beklentisizlik, güvensizlik, şaşkınlık gibi duygular tüm topluma yayılıyor. İşte bu noktada, bundan sonra ne olacak, nasıl bir geleceğimiz olacak soruları yaygınca sorulup yanıtlanmaya çalışılıyor. Elbette her sınıfın gözünden farklı anlamlar taşıyarak ve farklı biçimde... Ama şu an karamsar bir hava ve geleceğin karanlık olduğu düşüncesi genele hakim durumda.

Dünya çapında kendisini gösteren bu durum, yine de her ülkedeki yerel sorunların kapsamı ve niteliği üzerinden özgün biçimler kazanıyor. Ülkemizin durumu ise bu açıdan kendine özgülüğüyle apayrı bir yere konulmayı hak ediyor. Çünkü, Türkiye sadece yakın tarihinde büyük bir kriz geçirmiş bir ülke olarak değil, yansıra kapsamlı ve kronik siyasal sorunlarıyla da dikkat çekiyor. Bundan dolayı, dünyanın bundan sonra ne olacağı sorusundan önce ülkenin ne olacağı sorusu öne çıkıyor. Verilen yanıtlar da yine sınıftan sınıfa, her sınıfa ait siyasal öznelerle göre farklılık gösteriyor.

Bu yanıtlara ya da çeşitli tarafların durumuna geçmeden önce, ülkenin toplumsal-siyasal yaşamına egemen olan bu atmosfere daha yakından bakalım ve buradan hareketle geleceğe dair kendi yanıtlımızla birlikte çeşitli varsayımlarımızı ortaya koymaya çalışalım.

Dünya ölçeğinde güçlü dalgalar halinde yayılan mali ve ekonomik krizin Türkiye'deki sonuçları şu an tam olarak ortaya çıkmış değil. En azından, ABD başta olmak üzere kapitalizmin metropol ülkelerinde yaşanan seri iflaslar ve kurtarma operasyonlarının bir örneği görülmüş değil. Fakat, hem kriz dev mali şirketlerin batmasından ibaret değil, hem de krizin dalgalarının her an bu kapsamda ülkeye uğrayamayacağına hiçbir güvencesi yok. Her ne kadar AKP hükümeti hala da Türkiye'nin krize karşı sağlam bir bünyeye sahip olduğu iddiasını tekrarlasa da, bu iddianın bir kandırmaca olduğundan kimsenin şüphesi yok. Üstelik 2001'de yaşanan büyük ekonomik çöküntünün ardından krizin aşılmış, yaraların sarılıp sarılmadığı da tartışma konusudur.

Kuşkusuz burjuvazi açısından kriz bir risk olarak ifade edilmekle birlikte, esası yönünden çoktan aşılmıştı. Ortalık ülke ekonomisine ilişkin büyüme rakamlarından geçilmiyor, kâr rekorları kırılıyordu. Burjuvalar her konuştuğunda sözlerinden iyimserlik saçılıyordu. Ancak işçi ve emekçiler cephesinden durum 2001 krizinden sonra hep kötüye gitti. Krizle birlikte yaşam koşulları daha da kötüleşirken, ücretler düştü, işsizlik arttı, çalışma şartları ağırlaştı, vergiler katmerlendi. Böylelikle sefalet ve yoksulluk toplumun daha geniş kesimlerini içerisine alarak büyüdü. Yani krizin faturasını işçi ve emekçiler ödedi. Burjuvazi krizi fırsata çevirip palazlandıkça palazlandı.

Burjuvazi cephesinden işlerin bu biçimde götürülebilmesinin en önemli aracı AKP hükümetiydi. AKP hükümeti krizin ağır faturasını işçi ve emekçilere ödetirken, bu faturayı ödemenin kaçınılmaz olduğu, bu bedelin ödenmesi karşılığında gülme sırasının sonunda mazluma da geleceği propagandasına

yaslandı. Krizin faturasının en temel kalemlerinden olan sosyal hakların gaspı ve kamu hizmetlerinin özelleştirilmesi uygulamalarını, dağıtılan ulufeler yoluyla bir ölçüde perdeleme başarısı gösterebildi. AKP'nin en önemli başarısı, her bakımdan iflas etmiş bir düzene yeni bir soluklanma imkanı sağlamak oldu. Bunu, düzenden ve düzen partilerinden tüm umudunu kesmiş olan işçi ve emekçileri yeniden düzene bağlayarak, onları yeniden kapsamlı yıkımın faturasını ödemeye razı ederek gerçekleştirdi.

Fakat geldiğimiz noktada, hem siyasal planda hem de ekonomik ve sosyal planda AKP'nin merkezinde durduğu bu soluklanma dönemi kapanmıştır. Çünkü, dünya ölçeğindeki krizle birlikte işçi ve emekçi milyonlara AKP eliyle pazarlanan umutlar tam olarak çöküntüye uğradı. 2001 krizinin yıkıntıları altında kalan, ağır faturasını ödeyen ve artık ekonominin yaşadığı söylenen büyümesinden pay alma sırasının kendisine geldiğini düşünen, kurulu düzenden geleceğe dönük beklentileri olan işçi ve emekçi yığınlar hiçbir şeyin düzelmeyeceğini, aksine daha da kötüye gittiğini görüyor, yaşıyorlar. Umutlar çökerken geleceğe ilişkin beklentilerin yerini tam bir çaresizlik ruhhalı dolduruyor. Çünkü, henüz dünyayı sarsan krizin dalgaları tüm şiddetiyle ülkeye ulaşmamışken bile, işçi ve emekçiler kitlesel işsizlikle tehdit ediliyor, elektrikten gıda ürünlerine kadar uzayan zamlarla avuçlarındaki son kuruştan da oluyorlar. Diğer taraftan, bu aynı günlerde sağlık hakkını ve sosyal güvenliği tasfiye eden SSGSS uygulamaya sokuluyor. Dahası düzen yeni krizin ağır faturasından başka bir şey vaat etmiyor.

Burjuvazi cephesinden ise geleceğe ilişkin politikalar açısından pek bir belirsizlik bulunmuyor. Çünkü krizin ağır faturasını bir kez daha işçi ve emekçilere ödetmek dışında bir düşünceye sahip değil. Tüm sorun bunun nasıl gerçekleştirileceği konusunda yaşanıyor. Çünkü, yukarıda da belirttiğimiz gibi, artık işçi ve emekçileri fedakarlık masallarıyla kandırmanın imkanı bulunmuyor. On yıllara yayılan acı deneyimlerle artık bu açıdan bir bilinç oluşmuş durumda. AKP hükümeti, din-iman siyasetiyle bu noktaya kadar düzeni taşıdı, ama büyük bir prestij kaybı yaşadığı bir dönemin üstüne yeni bir kriz faturası da bindiğinde, inandırıcılığını ve toplum üzerindeki etkisini hızla kaybetmesi kaçınılmazdır. Elbette şeriat-laiklik ekseninde yeni bir kutuplaşma ile

bir parça soluk alması mümkünse de, bu yalnızca yaşanacak tükenişi biraz geciktirebilir.

Öte yandan, burjuvazinin yıllardır bugünleri düşünerek AKP'ye karşı hazırlamaya çalıştığı düzen solu da bir türlü dikiş tutmuyor. Mevcut durumda tutması da mümkün görünmüyor. Dolayısıyla, düzen siyasetinde yaşanan tükenmişlik tablosu ekonomik kriz tablosu ile birlikte düzen açısından büyük bir açmazı ifade ediyor. Doğal olarak, düzen açısından, düzen siyasetine biçim verme çabalarının yoğunlaşmasıyla birlikte başka tedbirlerin alınmasını da gündeme getiriyor.

Son bir hafta içerisinde Kürt sorununun yeniden gündeme oturmasına neden oluşturan olaylarla birlikte düzen cephesinden ortaya konulan refleksler, bu tedbirlerin ne olacağı hakkında belli bir fikir veriyor. Aktütün Karakolu'na yapılan PKK saldırısının ardından alınan tutumun iki yönü bulunuyordu. İlk olarak şovenizm körüklendi, ikinci olarak baskı ve devlet terörünün önünü tümüyle açmak üzere yeni yasal değişiklikler gündeme getirildi. Bu, işçi ve emekçiler ile Kürt halkını düzene bağlayacak olanaklardan yoksun olan düzenin bundan sonra izleyeceği temel politikaya da bir açıklık getiriyor. Şovenizm etkin bir biçimde kullanılarak böl-parçala-yönet politikasına işlerlik kazandırılacak, hatta daha da ileri gidilerek Altınova'da olduğu gibi halklar birbirine düşürülebilecek, baskı ve terör dizginlerinden boşaltılarak toplum zapt-u rapt altına alınacaktır. Bugün için bir varsayım olarak görünse de, düzen açısından mevcut durumda kurulu düzeni korumanın ve topluma boyun eğdirmenin başka bir yolu görünmüyor.

Nereden bakılırsa bakılsın, çok yönlü bir iflas ve çöküşü yaşayan kurulu düzen işçi sınıfı ve emekçi halklara karanlıktan başka bir şey vaat etmiyor. En koyusundan yıkımlar, kısımlar ve acılar hazırlıyor. Ancak işçi sınıfı ve emekçiler bunun karşısında çaresiz değiller. Bu düzenden ve hazırladığı ağır faturadan kurtulmak için devrimci bir çıkış yolu her zaman vardı, yine var. Önemli olan bu yoldan yürümek ve düzene karşı dişe diş bir mücadeleye hazırlıklı olmaktır.

“İşçilerin birliği halkların kardeşliği” çizgisinde böyle bir kararlı mücadele verildiğinde, hem düzenin kirli ve kanlı manevraları boşa çıkarılacak, hem de mevcut karanlıktan bir çıkış yolu açılacaktır.

“Kurtarma paketleri” sömürü ve kölelik düzeninin krizini çözmeye yetmiyor...

Krizin faturasını kapitalistler ödemelidir!

Birinci kurtarma paketinin ABD temsilciler meclisinde reddedilmesinin ardından yaşanan panik, düzenin efendilerinin paçalarını tutuşturacak noktaya varmak üzereyken, esasa ilişkin olmayan değişikliklerden sonra paket onaylandı. Çöküş kabusları gören asalak kapitalistler ile hizmetkarları şimdilik rahat bir soluk almış görünüyor.

Sermayenin çıkarları mı, demokrasi mi?

ABD rejimi, ufku burjuva dünyasını aşamayanlar nezdinde “kapitalist demokrasi”nin seçkin örneği kabul ediliyor. Kapitalist-emperyalist dünyanın merkezi ABD’de patlak veren kriz, bu Anglosakson demokrasiye dair efsanenin ne menem bir şey olduğunu yeniden gözler önüne sermiştir.

Seçilmişlerden oluşan temsilciler meclisi, kapitalistlerden, lobilerden, devlet bürokrasisinden, sermaye borazanı medyadan, kısacası sömürü ve kölelik düzeni tekeli kapitalizmin bekası için çalışan tüm kurumlardan gelen kuşatmayla reddettiği kararı, sadece birkaç gün arayla kabul etmek zorunda kaldı. Böylece, kapitalizmin egemen olduğu her yerde sermaye çıkarlarının korunmasından daha önemli bir “değer” olmayacağını bir kez daha kanıtladı.

“Kurtarma paketi” kapitalizmin krizini çözemeyecek

Kurtarma paketleri ile piyasaya sürülen para miktarının 1.6 trilyon dolara ulaştığı hesaplanıyor. Burjuva devlet bir kez daha batmış tekellerin zararlarını üstleniyor. Sömürü çarkının fazla zarar görmeden dönmesi için büyük meblağları gözden çıkararak, parayı emekçilerden tahsil etme sürecini de başlatmış bulunuyor.

Akıtılan para ile bazı şirketlerin “şimdilik” kaydıyla iflastan kurtarılmış olması, sonuçları vahim olacak bir çöküşü önlemiştir. Ancak bu kadarı, “piyasalara güven vermeye” yetmemiştir. Zira kurtarma paketinin açıklanmasından sonra da ABD, AB, Asya gibi finans kapitalin mabetlerinin bulunduğu üç kıtada da borsalarda düşüş devam etmiştir.

Haftanın ilk işlem gününde New York borsasında yüzde 4 düşüş gerçekleşirken, Fransa, Almanya, İngiltere borsaları yaklaşık yüzde 6 düştü. Tokyo’da Nikkei endeksinde düşüş oranı yüzde 4’ü aşarken, Seul Borsası’nda da Tokyo’dakine benzer kayıplar görüldü. Hong Kong ve Şanghay borsalarında ise düşüş oranı yüzde 5’e ulaştı. Moskova Borsası’nda en büyük endeks MICEX’te düşüşün yüzde 15’i aşması üzerine işlemler bir süreliğine durduruldu.

Büyük şirketleri kurtarmak için harcanan dev meblağlar iflasları önleyemediği için yenileri kaçınılmaz görünüyor. Uzmanlar, pek çok şirketin iflaslar zincirine eklenmek için gün saydığını belirtiyorlar. Bu kısır döngü, “yeni kurtarma paketleri ya da çöküş” ikilemini kapitalist-emperyalist dünya düzeninin efendilerine dayatmaya devam edecektir.

Kurtarma operasyonları Avrupa’da

Krizin etkisinin belli bir şiddetle hissedildiği Avrupa’da başlayan iflaslar da devam ediyor. Geçen hafta kurtarılan şirketlere yenileri eklenirken, AB devletlerinde görülen tedirginlik de artmaktadır.

Alman hükümeti, iflasın eşiğindeki ülkenin en önemli emlak bankası Hypo Real Estate’i ikinci kez batmaktan kurtarmak zorunda kaldı. Bu banka için 15 milyar euroluk ek güvence sağlayan Alman hükümetinin, “mali kurtarma operasyonu” için yaptığı harcamaların 50 milyar euroya ulaştığı belirtildi.

İflasların yayılmasını önlemeye çalışan AB ülkeleri, banka mevduatlarına devlet güvencesi sağlayacaklarını açıklayarak ortalığın durulmasını sağlamaya çalışıyorlar. Bu uygulamayı başlatan İrlanda ile Yunanistan’ın ardından Almanya, Avusturya ve Danimarka da mevduata devlet güvencesi getirme kararı aldıklarını duyurdular. Almanya Başbakanı Angela Merkel, Alman bankalarındaki tüm mevduatın devlet güvencesinde olduğunu açıkladı.

Büyük şirketlerin iflas girdabına kapılmasını önlemeye çalışan AB şefleri, mini zirve toplayarak çözüm arayışını sürdürdü.

AB dönem başkanı olan Fransa Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy’nin çağrısıyla biraraya gelen G-8’in Avrupalı 4 üyesinin (İngiltere, Fransa, Almanya, İtalya) liderleri, ortak bir strateji belirlemeyi başaramadılar. Herkes can derdine düştüğü için birlikte hareket edemeyen AB emperyalizminin başını çeken bu dört ülkenin de işi zor görünmektedir.

Kriz, üretim ve hizmet sektörüne de yansdı

Kapitalizmin yapısal niteliğinin zorunlu kıldığı bu mali krizin bankalar, fonlar, sigorta şirketleri ile sınırlı kalması mümkün değildi. Nitekim krizin işçi sınıfı ve emekçilere doğrudan yansıma alanlarından biri olan üretim ve hizmet sektöründe de sorunlar baş göstermiş bulunuyor.

Bankalar arası para piyasasındaki tıkanma, bankaların reel ekonomiye açtıkları kredilerde ciddi daralmalara yol açarken, özellikle küçük ve orta boy işletmeler finansman sorunuyla karşı karşıya gelmeye başladılar. Güvensizlik ve faizlerdeki artışlar da, işletmelerin ihtiyaç duyduğu kredilere ulaşmalarını zorlaştırıyor. Bu sorun giderek üretimde daralmaya, yani işçi ve emekçilerin toplu tensikatlara maruz kalmalarına yol açacaktır.

Nitekim ABD’de hem üretimde düşüş hem mal talebinde daralmanın başladığı dile getirilmektedir.

Bu ise sadece ABD işçi sınıfını değil, bu ülkeye mal ihraç eden ülkelerin işçilerini de hedef alacak saldırıların yakın olduğuna işaret etmektedir. Benzer sorunların diğer ülkelerde de baş göstermesi kaçınılmazdır.

Krizin faturasını kapitalistler ödemelidir!

Türkiye işçi sınıfı ile emekçileri de, kapitalizmin küresel krizinden kaynaklı saldırılarının hedefinde bulunuyorlar. Bilindiği üzere krizin faturasının işçi sınıfına ödetilmesinin en etkili araçlarından biri olan tensikatlar, işsizliğin yanı sıra sefalet, açlık, yozlaşma gibi musibetlerin de emekçilere dayatılması anlamına gelmektedir. Nitekim düzen medyasının köşe başlarını tutanların bir kesimi bile, kapitalizmin krizinden dolayı en ağır bedelin “günahsız yoksullar” tarafından ödeneceğini dile getirmeye başladılar.

Tabii ki bu burjuva kalemlerleri bu olguyu sanki bir kadermiş gibi yansıtmaktadırlar. Bu tür vaazların esas amacı, emekçilere, “önünüze kabarık bir fatura konulmak üzeredir, ödemeye hazırlanın!” mesajı vermektir.

Oysa işçi sınıfı ile emekçiler ne dünyada ne Türkiye’de kokmuş kapitalist düzenin krizinin faturasını ödemek zorunda değiller. Günümüz koşullarında kolay olmasa da bu kabarık faturaları kapitalistlere ödetmek mümkündür. Elbette bunun için işçi sınıfı ile yoksul müttefiklerinin birleşik, örgütlü militan mücadeleyi yükseltmeleri gerekmektedir.

Düzenin sözcüleri bile kapitalist rejimin krizinin “dünyayı cehennemin eşiğine taşıdığını” söylüyorlar. Dünyayı bu cehennemden kurtarmanın yegane yolu, kapitalizmi cehennemin dibine sürüklemekten geçiyor.

SSGSS saldırısı ve Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformları...

Mücadelenin güçlenerek sürmesi için görevlere sahip çıkılmalıdır!

SSGSS yasası 1 Ekim’de yürürlüğe girdi. Öncesinde geniş işçi ve emekçi eylemleriyle protesto edilen bir süreç yaşanmıştı. Tepkilerin yarattığı basınçla bir takım geri adımlar atıyormuş gibi görünen sermaye hükümeti sendika ağalarından da beklediği desteği almıştı. Yasa geçtikten sonra da bu destek sürdü. Türk-İş ağaları “hayırlı olsun” açıklamalarıyla sermayenin hizmetinde olduklarını bir kez daha ispatladılar. Türk-İş Genel Mali Sekreteri Ergün Atalay yaptığı açıklamada, sosyal güvenlik sisteminin kendini taşımama noktasına geldiğini belirterek, “Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasası’nın hayırlı olmasını diliyorum” diyerek, sundukları desteğin boyutunu ortaya koydu.

Sendikal ihanet şebekesinin desteğinin yanı sıra sermaye devleti saldırıyı böl-parçala-yönet taktiğini kullanarak da sorunsuz hayata geçirmeye çalışmaktadır. Saldırı yasasını işletmek için çıkarılmaya hazırlanan yönetmelikler, bazı kamu kurum ve kuruluşlarında yasanın uygulanmasının üç yıllığına ertelenmesi vb., sermaye hükümetinin yasa karşısı muhalefeti yükselmeden bitirmeyi hedeflediğini göstermektedir.

SSGSS saldırısı yasalasından önce oluşturulan Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformları (HSGGP) aracılığıyla birçok kentte anlamlı tepkiler örgütlenebilmişti. Ancak bu süreç başta sendikal bürokrasinin özel çabası olmak üzere platform bileşenlerinin taşıdığı zayıflıklar nedeniyle yasanın püskürtülmesine hizmet edememişti. Platformun taşıdığı en büyük eksikliklerden birisi, faaliyetin ve mücadelenin diğer illere ve yerelliklere doğru yayılmasında ve işler hale getirilmesinde gösterdiği zafiyet olmuştu.

Konu farklı boyutlarıyla basınımızda işlendiği için, geçmiş sürece dair fazla ayrıntıya girmeyeceğiz. Mücadelesini sürdürme iradesi gösteren platformun attığı olumlu adımları daha da güçlendirmesi için, halen taşıdığı bir takım eksiklere işaret edeceğiz. Zira bu eksiklikler giderilebildiği oranda mücadele bir ivme kazanacaktır.

Platformun illere yayılmasının ve yerel ayakların önemi!

Öncesinde saldırı yasasına karşı mücadelenin bitmeyeceğini ilan eden platformların İstanbul’da bin kişinin katıldığı eylemin yanı sıra bir takım illerde tepkiler göstermesi, yasayı kabul etmediklerini açıklaması önemlidir. İstanbul’daki platformun gerçekleştirdiği forum da yasa sonrası mücadelenin devam edeceğine dair güven veren anlamlı ilk adımlar arasındadır.

İstanbul’daki platform yaptığı toplantılarda, hem genel süreçler hem de SSGSS’nin sonuçları üzerinden gündeme nasıl müdahale edeceğini tartışmaktadır. Bu, platformun iradesinin sürdüğü ve iddiasının arkasında durduğu anlamına gelmektedir. Ancak diğer illerdeki platformlar büyük oranda işlevli durumda değildir. Bu sorun hızla giderilmek, platformlar işlevli hale getirilmek, mücadele tüm illere yayılmak durumundadır.

İstanbul platformunun bundan sonrası için

SSGSS’nin sonuçlarını herkese sağlık talebiyle etkin bir teşhire konu etmeyi, hastane önlerinde stantlar açmayı, binlerce bildiri ve broşür dağıtmayı düşünmektedir. Yanısıra kriz, sağlık hakkı, uluslararası deneyimler, platformun kendi deneyimlerinin ve süreçlerinin değerlendirileceği, önümüzdeki mücadele sürecinin görev ve sorumluluklarının tartışılacağı, tabandan katılımı hedefleyen bir sempozyum çalışmasının ilk hazırlıklarına başlanmış bulunmaktadır.

Bu hedeflerin belirlenmesi ve ilk adımlarının atılmış olması elbette önemlidir. Yanısıra, geniş emekçi kesimlere seslenen ve SSGSS’nin sonuçları üzerinden etkin bir faaliyet yürüten platformun pratik faaliyetini yalnızca hastanelerle sınırlamaması, işçi ve emekçilerin yoğun olarak bulunduğu sanayi havzalarına, fabrikalara, emekçi semtlerine doğru genişletmesi de gerekmektedir. Ancak bu işin tali yanısıdır, bunlar süreç içinde aşılabilecek sorunlardır.

Daha önce de vurguladığımız gibi, asıl zayıflık, platformların diğer illere ve illerde de bölge bölge yerellere yayılan ayaklarının oluşturulması ve işlevli hale getirilmesidir. Bu sorun aşılmadan, SSGSS’nin sonuçlarına ilişkin etkin bir çalışma yapılması ve daha genel gündemlere müdahale edebilmesi olanaklı değildir.

Herkese sağlık talebi güvenli gelecek şiarıyla pratik olarak da birleştirilmelidir!

Platform kurulduğundan bu yana ağırlıklı olarak SSGSS saldırısını hedef alan bir faaliyet yürüttü. Bunun anlaşılır nedenleri bulunmaktadır. Zira SSGSS gibi milyonlarca işçinin ve emekçinin sağlık ve sosyal haklarını tırpanlayan bir saldırı yasasına karşı mücadele öncelikli bir görevdi. Saldırı yasası meclisten geçmeden önce açığa çıkarılan tepkinin sonrasında aynı düzeyde seyretmeyeceğini ise görmek gerekiyor.

Bunu aşmanın bir imkanı SSGSS’nin sonuçları üzerinden teşhire dayalı etkin bir kitle faaliyeti yürütmekse, diğeri de sınıfı ilgilendiren diğer saldırılarla SSGSS arasında bağ kurmak ve bunu da yine etkin bir kitle faaliyetiyle birleştirebilmektir. Bu da, platformun hedeflerini, faaliyet kapasitesini ve taleplerini yeniden tartışmasını, buna uygun bir planlama yapmasını ve işleyişe kavuşmasını gerektirmektedir.

Bunun için işçi sınıfı ve emekçi kitleleri ilgilendiren ve yakın gelecekte hayata geçirilmeye çalışılan güncel saldırılara özel ilgi gösterilmelidir. Kıdem tazminatı, düşük ücretler, meslek hastalıkları ve iş kazaları, süren grev ve direnişlerle dayanışma, metal TİS’leri vb. başlıklara eklenebilecek farklı gündemlere ve güncel gelişmelere müdahalenin imkanları vardır.

Platformların böylesi kapsamlı bir faaliyeti yürütebilmesi ise, ancak buna uygun bir işleyişe kavuşmasıyla mümkündür. Sınıfı ilgilendiren diğer gündemlerle özel olarak ilgilenecek, gelişmelere müdahalenin araçlarını ve eylem biçimlerini tartışacak ve platforma önerilerde bulunabilecek, faaliyetin örgütlenmesini ve koordinasyonunu

sağlayabilecek komisyonların yerelliklere doğru yayılarak oluşturulması gerekmektedir. Diğer türlü, her türden gündeme müdahaleyi gündemine alan fakat bu gündemler üzerinde yoğunlaşamayan, bir süre sonra gündem çokluğundan dolayı detaylara boğulan, kısacası iş yapamayan bir platform gerçekliğinin ortaya çıkması kaçınılmaz olacaktır.

Gelişmeler karşısında tutum alınmalıdır

Platformun sınıfı ve toplumu ilgilendiren gelişmeler karşısında tutum alması önemlidir. Sınıfa yönelik saldırıların siyasal gelişmelerle bağının kurulması, işçi ve emekçilerin bu gelişmelere karşı tutum almaya çağırılması, sınıfa politik bilinç kazandırılması açısından gereklidir. Emperyalistlerle işbirliği halinde işçi ve emekçi kitlelere saldıran sermaye iktidarının teşhiri, bir bütün olarak sömürücü sistemin teşhiri birleştirilmelidir.

Öte yandan, platformun Canovate’de yaşanan saldırıyla ilgili OSİM-DER’in yaptığı açıklama ile kot taşılama işçilerinin açıklamalarına sunduğu destek de anlamlıdır. Bu tür çabalar yaygınlaştırılmalıdır. Bu, platformu güçlendirecek ve emekçi kitlelere güven verecektir.

Emekten yana tüm güçler görevlerine sahip çıkmalıdır!

Platform bileşenlerinin sendikal bürokrasiye karşı yeterince açık ve tok tutumlar alamaması, sendikal bürokrasiyi açacak bir irade gösterememesi platformun en temel eksikleri arasındadır. DİSK’in bu sürece ilgisizliği, KESK’in bürokratik tutumları halihazırda aşılabilmiş değildir. DİSK ve KESK içindeki ilerici güçlerin hala bu tabloya sessiz kalması ve görevlerine sahip çıkmaması anlaşılır değildir.

Emekten yana olduğunu iddia eden tüm güçler (ilerici sendika şubeleri, kitle ve meslek örgütleri, sol güçler) bu duruma sessiz kalmamalıdır. Zorlu bir döneme girileceği açıktır. Bu zorlu dönemi göğüslemek için görevlere sahip çıkmak, buna uygun bir irade ve çaba sergilemek emekten yana tüm güçlerin sorumluluğudur.

Yeni terör yasalarının hedefinde Kürt halkı ve emekçiler var...

Devlet terörüne karşı mücadeleye!

Kolluk güçlerinin ellerinin soğutulmaması çerçevesinde Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu'na 2007 yılında eklenen “durdurma ve kimlik sorma” düzenlemesi değiştirilmek isteniyor. Kapalı yerlerde arama ve şüpheli araçların kapalı bölümlerinde arama yapılmasına ilişkin kısıtlamaların ortadan kaldırılması hedefleniyor. Operasyon sırasında ele geçirilenlerin operasyon yapan katiller tarafından sorgulanabilmesi ve sorgulama süresinin en az 10 güne çıkarılması planlanıyor. İlk sorgunun avukatsız yapılması ve jandarmaya bölgesel dinleme olanağının verilmesi talep ediliyor. OHAL yeniden yasal güvenceye kavuşturulmak isteniyor...

Aktütün saldırısı sonrası yaşananlar

Aktütün'de askerlerin öldürülmesi, şoven saldırganlığın ülke çapında tırmandırılmasının vesilesi haline getirildi. Eline bayrağı alan gruplar, istediği yerde trafiği keserek eylem yapıyor. Devletin kolluk güçleri bunları teşvik ediyor. Birçok il ve ilçede faşist-şoven örgütler ortak gösterileri düzenlediler. İşçi ve emekçilerin katılması için tüm yol ve yöntemleri kullandılar.

Okul sıralarından stadyum tribünlerine, askerlik şubelerinin önünden cadde ve sokaklara uzanan şoven gösteriler gerçekleştirildi. Demokratik Toplum Partisi yine hedefe çakıldı. Bazı il ve ilçe örgütleri taşlandı, basıldı.

Aktütün Karakolu baskını sonrasında, Kürt halkına, ilerici, devrimci siyasal yapılara yönelik devlet terörünün tırmandırılması çerçevesinde, sermayenin faşist devletin yöneticileri harekete geçti. Yeni terör yasalarının çıkarılması için düğmeye basıldı.

Kürdistan'da yapılan her eylemin ardından bir yandan şovenizm sistemli bir şekilde tırmandırılıyor, öte yandan terör yasalarının çıkarılması için kampanyalar örgütleniyor. Asker ailelerinin acıları ekranlara, gazete sayfalarına taşınıyor.

Kürt halkına düşmanlığın ifadesi olan eylem ve gösteriler teşvik ediliyor.

OHAL yeniden gündemleştiriliyor!

12 Eylül'den sonra ülke çapında uygulanan sıkıyönetim, 19 Mart 1984'te Kürdistan'da Olağanüstü Hal'e dönüştürülmüştü. PKK daha eylemsel süreci başlatmadan, Kürt halkı OHAL terörüne maruz kalmıştı. Kısacası Kürdistan'a yönelik devlet terörünün aracı olan yasal düzenlemeler her zaman vardı.

1987'de OHAL Valiliği kuruldu. Kürdistan tümüyle “özel” bir kirli savaşın hedefi oldu. OHAL yönetimi altında her türlü katliam, baskı, terör ve işkence alenileştirildi. OHAL uygulamaları çerçevesinde yargıya başvurma önü kapatıldı.

1990 yılında 413, 424 ve 425 sayılı kararnameler yürürlüğe konuldu. “SS Kararnameleri” olarak anılan kararnamelerle, sansür ve sürgün kurumsallaştırıldı. Olağanüstü Hal'le birlikte 422 Sayılı Köy Kanunu ile koruculuk yasalaştı.

Daha sonra OHAL göstermelik olarak kaldırıldı, ama fiili uygulamalar, baskılar ve yasaklar devam etti. Sömürgeci devletin JİTEM gibi örgütleri, kirli savaş konsepti çerçevesinde eylem ve icraatlarını

sürdürdü.

Şimdi Genelkurmay ülke çapında OHAL'i hedefliyor. Gözaltı sürelerini yeniden uzatmak, gözaltındaki kişilerin yakınlarına haber verilmesini geciktirmek, bazı kişiler hakkındaki bilgileri saklamak vb. düzenlemelerin yapılmasını istiyor. Bazı kişileri bazı bölgelere sokmama, o bölgeyle haberleşmesini engelleme, bölge dışına çıkarma, kolluk kuvvetlerine izinsiz arama yetkisi verme, Kürt halkının ulusal renkleri olan sarı-kırmızı-yeşil taşımayı yasaklama gibi, sıkıyönetim döneminde bile uygulanmamış tedbirleri tartışıyorlar.

Hedef sadece Kürt halkı değil, işçi ve emekçilerdir!

Gündemde olan terör yasalarının bugünkü hedefi özelde Kürt halkıdır. Sermaye devleti Kürt halkına karşı saldırganlık politikasını tırmandırmaktadır. Kürdistan dağları “terörle mücadele” adı altında her gün bombalanmaktadır. Operasyonlar kesintisiz olarak sürmektedir.

Kürt halkı her türlü yetkiyle donatılmış kolluk güçleriyle kontrol altında tutulmak istenmektedir. Gündeme getirilen bu yasal düzenlemeler, gözaltında

kayıpların, faili meçhul cinayetlerin ve işkencenin katlanarak artmasına yol açacaktır.

Yasaların hedefinin sadece Kürt halkı olduğunu düşünmek ise büyük bir yanılgı olacaktır. Faşist devlet terörünün ifadesi düzenlemeler yapıldığı koşullarda, kolluk güçler büyük kentlerin emekçi semtleri üzerinde daha rahat abluka kurabilecektir. Rahatlıkla arama noktaları oluşturabilecektir. Operasyonlarda ele geçirilen devrimcileri operasyon yapan katiller sorgulayabilecektir. Avukatsız sorgu ve sorgulama süresinin en az 10 güne çıkarılması ile işkence vakaları ayyuka çıkacaktır. Devrimci, ilerici kurum ve kişiler üzerindeki baskılar artacaktır, vb...

Bugün Kürt halkına yönelen terör, evlerin ve kurumların sudan bahanelerle basılıp talan edilmesi gibi saldırılar, işçi ve emekçilerin mücadelesi sermayeye rahatsızlık vermeye başladığında büyük kentlerde de hızla yaygınlaştırılacaktır. Tüm bu terör yasalarıyla aynı zamanda böylesi süreçlere hazırlanılmaktadır.

Polis devleti uygulamalarını, baskı ve terörü boşa çıkarmanın biricik yolu, saldırı yasalarına karşı demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini yükseltmekten, devrimci mücadeleyi büyütmekten geçmektedir.

“Tezkereye hayır! Yaşasın halkların kardeşliği!”

PKK'nin Aktütün karakoluna yaptığı saldırının ardından gündeme oturan sınırötesi hareket için tezkere meclis gündemindeyken, ilerici, devrimci, demokrat kurumlar 8 Ekim günü Beyoğlu Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler.

“Tezkereye hayır, yaşasın halkların kardeşliği!” pankartının açıldığı eylemde yapılan açıklamada, yeni sınır ötesi operasyonların ne işe yaradığı ve Kürt halkının örgütlü mücadelesini bitirip bitirmediği sorusu yöneltildi. DTP'ye açılan kapatma davası eşliğinde geliştirilen şoven kışkırtmalara dikkat çekilerek şunlar söylendi: “Geçtiğimiz günlerde Balıkesir Altınova'da bir kez daha yüzünü gösteren şovenist, ırkçı linç girişimcileri insanlık dışı bu davranışlarının cesaretini ve desteğini devlet politikalarından almaktadır. Bayrak krizi ardından arttırılarak geliştirilen şovenist dalgayla birinci tezkereye ortam hazırlayanlar şimdi yeni linç girişimleri ile ikinci tezkereye de ortam hazırlamaktalar...”

Basın açıklaması savaş tezkeresinin reddedilmesi talebiyle sona erdi.

ÜİD-DER, TÖP, SPG, SDP, SODAP, Partizan, Köz, Kaldıraç, İHD, HKM, ESP, EHP, DİP, EMEP, Limter-İş, Tekstil-Sen, DTP, Antikapitalist, Alinteri ve BDSP'nin gerçekleştirdiği eylemde “Tezkereye hayır! Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Biji bratiya gelan!”, “Tezkereye hayır!” sloganları atıldı. “Şovenizme geçit vermeyeceğiz!”, “Katil ABD, işbirlikçi AKP”, “Savaşa değil, sağlığa-eğitime bütçe” dövizleri taşındı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

YTÜ eylemlerle açıldı!**“Söz, yetki, karar hakkı istiyoruz!”**

YTÜ’de akademik yıl açılışı 8 Ekim günü gerçekleşti. Akademik yıl açılışı devlet erkânı ile birlikte gerçekleştirilirken, törene öğrenciler çağrılmadı. Dahası yönetim olası bir protesto gösterisini engelleyebilmek için çeşitli önlemler alma yoluna gitti.

Akademik yıl açılışı YTÜ’nün sitesinden duyurulmuş, fakat katılımcıların kim olacağına dair bir açıklama yapılmamış, katılacak bakanın kim olduğu son ana kadar gizlenmişti. Sonuç olarak, üniversitelerin asli öznelere dışlanmış, üniversiteleri sermayeye peşkeş çekenler açılışa davet edilmişti.

Okuldaki politik güçlerle ortak olarak örgütleyeceğimiz bir çalışma ile bu durumu teşhir etmemiz gerektiğini ifade ettik. Gençlik hareketinin dağınmış tablosu ve apolitik yaklaşımların bir sonucu olarak önerimiz yanıtızsız kaldı.

“TKP’li Öğrenciler”le ortak bir eylem yapmayı önerdik fakat eylemi salt AKP karşıtlığı üzerinden örgütlemek istemeleri üzerine ortak bir eylem zemini yaratılamadı. TKP’li Öğrenciler tek başlarına hareket ederek açılışın yapılacağı Oditoryum’a girmek istedi. İzin verilmemesi üzerine Tonoza Kafe önüne dönen TKP’li Öğrenciler, burada olayı teşhir eden bir konuşma yaptılar. Ardından giriş kapısı önüne kadar bir yürüyüş gerçekleştirerek basın açıklaması yaptılar.

Üniversitenin asli bileşenlerinden yalıtılmış bir şekilde “akademik yıl açılışı” yapmak isteyenlerin demokrasi söylemlerine karşın, YTÜ’nün nasıl bir tablo ile açıldığını teşhir eden *Ekim Gençliği* imzalı bir çalışma ile bu durumu protesto ettik. Üniversitelerin %10 harç zammıyla açılmasının ticarileşen eğitimin en somut göstergelerinden biri olduğunu, öğrencilerin yemek, ulaşım ve barınma gibi sorunlarının çözümsüzlüğünü, YTÜ’de düşüncelerini ifade etmek isteyen öğrencilerin sistematik bir biçimde soruşturma terörü ile karşı karşıya kaldığını, demokrasiden bahsedenden öğrencilere söz hakkı tanımadığını ve üniversite gençliğinin düzen içi taraflaşmanın içine çekilmek istendiğini ele alan bir duvar gazetesini

yaygın olarak kullandık. Gün içerisinde aynı içerikli bildiri dağıtımları gerçekleştirdik.

Açılış etkinliğinde sözümüzü söylemek için Oditoryum’da konuşmak istedik. “AKP, YÖK, MGK, TÜSİAD... Sermaye defol üniversiteler bizindir! Söz, yetki, karar hakkı istiyoruz!/Ekim Gençliği” şiarlı ozalitimizi açtık ve sloganlarla Oditoryum önüne geldik.

Daha önce içeride konuşmak için hazırlanan isim listelerine isimimizi yazdırmamıza rağmen içeri girmemiz engellendi. “Yer yok” yalanıyla içeri sokulmadık. Böyle bir açılışın öğrencilerden bağımsız yapılamayacağını, demokrasiden bahsedenden demokrasi anlayışlarının ne olduğunun bu tablo ile ortaya çıktığını ifade eden bir teşhir konuşması yaptık. YTÜ’nün hangi sorunlarla açıldığını vurguladık.

Oditoryum önünde konuşamayacağımızı bildiren özel güvenlik ve çevik polisi zor kullanarak bizi uzaklaştırmaya çalıştı. Basın açıklamasını yapmak konusunda ısrar edince fiziki müdahale ile karşılaştık. Polisin uyguladığı terörü sloganlarla protesto ederek, üniversiteleri YÖK’e, gerici taraflaşmalara ve çetelere bırakmayacağımızı ifade ettik. Üniversitelerin sahipsiz olmadığını eylemimizle bir kez daha göstermiş olduk.

YTÜ Ekim Gençliği

DEÜ Ekim Gençliği : “Bu pisliği devrim temizler!”

Dokuz Eylül Üniversitesi’nde sosyalizmin kızıl bayrağını dalgalandırmaya devam eden Genç Komünistler olarak yeni dönem pratik faaliyetlerimize başladık. Araya giren bayram tatilinin ardından, faaliyetimize “*Bu pisliği devrim temizler!*” başlıklı bildirilerimizi kullanarak başladık.

Bildiride, geçtiğimiz aylarda gerçekleşen ve gündeme oturan gelişmelere değindik. Ergenekon operasyonunu, AKP’nin kapatılma davasını, Deniz Feneri yolsuzluğunu ele alan ve bunları bir bütün olarak teşhir eden bildiride ayrıca, öğrenci gençliğin düzen içi dalaşma üzerinden taraflaştırılmak istendiğini etkili olarak işledik. Geçtiğimiz yıl türban tartışmaları üzerinden yaratılmaya çalışılan laik-anti laik kutuplaşmasının bu dönemde de kendisini farklı gündemlerle gösterdiğini vurguladık. Gençliğin tarafının devrim ve sosyalizm olduğu gerçeğinin altını çizdik.

Materyallerimizi İktisat, Hukuk, Güzel Sanatlar, Mühendislik-Mimarlık Fakülteleri ile Yabancı Diller Yüksek Okulu’na taşıdık. Bir yandan bildirilerimizi ulaştırırken diğer yandan *Ekim Gençliği* dergimizin son sayısının satışını gerçekleştirdik. Faaliyetimiz esnasında yeni arkadaşlarla hem tanışma hem de gündemlere dair tartışma olanağı yakaladık. Önümüzdeki haftalarda da çeşitli materyallerle diplomalı işsizlik, geleceksizlik, ticarileşen eğitim üzerine daha ayrıntılı tartışmalar yürütmeyi planlıyoruz.

DEÜ / Ekim Gençliği

Çukurova Üniversitesi’nde devlet terörü!

Okulun açılışından bu yana üniversite karakol haline getirilmiş durumda. Devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilere dönük baskı gün geçtikçe artıyor.

Okulun açılmasıyla birlikte üniversiteye yığınak yapan sivil polisler “suç teşkil eden” öğrencileri yıldırıma çalışıyorlar. Böylece okuldaki devrimci faaliyeti bitirmeyi hedefliyorlar. Bu konuda ellerinde valilik kararı bulunduğunu söyleyen ve önümüzdeki dönemde okulda hiçbir politik çalışmaya izin vermeyeceklerini ifade eden kolluk güçlerinin bu tutumu, saldırının sadece okul idaresinin keyfi tutumu olmadığını, gerisinde devrimci harekete dönük sistematik bir saldırı politikası olduğunu ortaya koyuyor.

Bayram sonrasında afiş asan 2 TKP’li öğrenciyi gözaltına alarak para cezası kesen kolluk güçleri, 8 Ekim günü de afiş asan devrimci-demokrat öğrencilere saldırdılar.

Hafta başında bir araya gelen öğrenciler, üniversitedeki saldırıları ortak bir tutumla püskürtebilmek için bir eylem programı çıkarttılar. Dar grupçu bakışı nedeniyle TKP ile

ortaklaşılmasından, diğer kurumlarla 8 Ekim günü ortak afişler asıldı.

Afişlerin anfi kantinine asılmasının ardından müdahale etmeye gelen ÖGB ve sivil polisleri teşhir eden, diğer öğrencileri bu saldırılara karşı tutum almaya çağıran konuşmalar yapıldı. Anfi kantini önünde toplanan ÖGB ve sivil polis ordusu kantin içerisinde bulunan öğrencileri dışarı çıkararak afiş asan öğrencileri gözaltına almak istedi. Bu esnada saldırıyı teşhir eden konuşmalar yapıldı. Saldırıya geçen kolluk güçleri, Ekim Gençliği, Adana Gençlik Derneği, Öğrenci Kolektifleri, SGD, DGH ve ÖEP’ten İhsan Yiğit Demirel, Bilgen Geçgin, Burcu Çıplak, Yeliz Polat, Genç Ulaş, Barış Çırpan, Kader Beyazıt, Hüseyin Engin Sakın’ı gözaltına aldılar.

Saldırı sırasında içeride bulunan TKP’li öğrenciler, daha önce saldırı kime yönelik olursa olsun birlikte karşı konulacağını ifade etmiş olmalarına rağmen, tutum almayarak kantinden çıktılar.

Gözaltına alınan öğrenciler iki saat tutulduktan sonra para cezası kesilerek serbest bırakıldılar.

Çukurova Üniversitesi Ekim Gençliği

Eskişehir’de Genç-Sen eylemi

Genç-Sen’e açılan kapatılma davasına karşı tüm illerde Genç-Sen temsilcilikleri tarafından düzenlenen protestolardan biri de 24 Eylül günü Eskişehir’de gerçekleştirildi.

Adalar Migros önünde yapılan eylemde pankartların önüne ders kitaplarıyla “Kapatılmaz!” yazısı yazıldı ve ardından basın açıklamasına geçildi. Açıklamada kapatma davası süreci anlatıldı. Çeşitli sendikaların ve siyasi partilerin de kapatma davalarıyla yüzyüze kaldığı belirtilerek şunlar söylendi:

“Biz Genç-Sen’li öğrenciler olarak yalnız sendika kapatmalarının değil parti, dernek, demokratik kurum ve kuruluşların kapatılmalarının da karşındayız. Kapatma zihniyeti 12 Eylül karanlığının günümüzde devam eden yansımalarıdır. Biz bu zihniyetin yok olmasını istiyoruz. 12 Eylül’ün çocuğu YÖK’e karşı, çetelerin üniversitelerdeki uzantılarına karşı, üniversite harçlarına yapılan %10 zamma, ulaşım ve barınmadaki sorunlara karşı mücadele edecek, üniversitelerimizde ve ülkemizde demokrasi mücadelesini yürüteceğiz.”

Eskişehir Ekim Gençliği

Seker fabrikalarına yönelik yeni özelleştirme programı açıklandı...

Özelleştirmelere karşı birleşik örgütlü mücadeleye!

Özelleştirme İdaresi Kars, Erciş, Ağrı, Muş ve Erzurum şeker fabrikalarını ihaleye çıkardı. Tek paket halinde satılacak olan söz konusu fabrikalar için teklifler 27 Kasım'da alınacak. 2008 yılı sonunda iki, 2009'un ilk aylarında da üç şeker fabrikasının satışa çıkarılması planlanıyor. Önce Türkiye Şeker Fabrikaları AŞ'ye (Türkşeker AŞ) ait Kars, Erciş, Ağrı, Muş ve Erzurum şeker fabrikaları özelleştirilecek. İhale için son teklif 27 Kasım'da alınacak.

Şeker fabrikaları yıllardır özelleştirme kısılcığında

2002 yılı başında İMF'ye sunulan niyet mektubunda şeker fabrikalarının özelleştirileceği belirtilmişti. Dinci partinin Kasım 2002'de seçim zaferinden sonra genelde tüm sektörlerde özelde şeker fabrikalarına yönelik olarak özelleştirme saldırısı hız kazandı. Türkiye Şeker Fabrikaları AŞ'nin bünyesindeki şeker fabrikalarının bir kısmı ile TÜPRAŞ, POAŞ, TELEKOM, PETKİM ve TEDAŞ başta olmak üzere birçok kamu işletmesi özelleştirildi. Bu işletmelerin arazilerini de kapsayan özelleştirmelerle, kârlı kuruluşlar sermayeye haraç-mezat peşkeş çekildi.

İMF'ye 2002 yılında sunulan niyet mektubunda şeker fabrikalarına ilişkin şu satırlara yer veriliyordu: *“Türkiye Şeker Fabrikaları AŞ ve TEKEL'in başarılı bir şekilde özelleştirilmesinin öncesinde büyük çaplı operasyonel yeniden yapılandırma gereklidir. Bu kapsamda, DB ile yakın işbirliği içinde çalışılarak operasyonel yeniden yapılandırmalar hayata geçirilecektir”* 2007'de verilen niyet mektubunda da benzer ifadeler yer verildi. 2009 yılının ilk yarısında şeker fabrikalarında devam eden özelleştirmelerin tamamlanacağını altı çizildi.

İMF'ye verilen söz ne anlama geliyor? Birincisi, kamuya ait şeker fabrikası kalmayacak, hepsi özelleştirilecek. İkincisi, şeker fabrikaları tüm diğer özelleştirmelerde olduğu gibi sermayeye peşkeş çekilecek. Üçüncüsü, bu özelleştirmelerden emekçi köylünün ve şeker işçilerinin payına açlık, sefalet ve işsizlik düşecek.

Şeker fabrikaları neden özelleştiriliyor?

Büyük bir üretim fazlası sorununu yaşayan emperyalist tarım tekelleri, İMF'nin tarımı çökertme programlarını bir an önce sonuçlarına vardırmasını istiyorlar. Bağımlı ülkelerin emperyalist tekellere bağlanması projesi tarımda da tüm ayaklarıyla örülüyor. Hedef, bağımlı ülkelerdeki emekçi köylülüğü tarlasını ekip biçemez hale getirmektir.

Uluslararası şeker tekellerinin elinde tonlarca şeker stoku var. Her yıl bir yıllık dünya ihracat miktarına yakın şeker stok olarak ellerinde kalıyor. Bu nedenle stoklarının eritilmesi çerçevesinde önlemler alınmasını istiyorlar. Önlemleri dayatmak da İMF'ye düşüyor.

İMF programının en iyi uygulayıcısı olan dinci parti, şeker pancarı üretiminin çökertilmesinin en önemli ayaklarından biri olan düşük taban fiyatı uygulamasını sürdürmüştür. Bunu tamamlayan politika ise, şeker fabrikalarının özelleştirilmesi

yoluyla şeker tekellerine peşkeş çekilmesidir. Şeker tekellerinin eline geçen şeker fabrikaları ya kapatılacak ya da üretim kapasitesi düşürülecektir. Bu programın başarıyla sonuçlanması, emperyalist tekellerin elinde bulunan üretim fazlasının eritilmesi demektir.

Tüm bunlardan dolayı şeker üretimine yönelik yıkım programlarına ve şeker fabrikalarının kapatılmasına hız veriliyor.

Şeker pancarı üreticileri ve şeker işçileri özelleştirilmeden etkilenecek

250 bine yakın emekçi köylü ailesi geçimini şeker pancarı üretiminden sağlıyor. Şeker fabrikalarının özelleştirilmesi ya da kapatılması, 175 bin ailenin şeker pancarı üretemez hale gelmesi demektir. Üretime devam edecek 75 bin topraksız köylü aile ise tarım işçisi olarak karın tokluğuna çalışmaya devam edecektir. Bu rakamlar ortaya çıkacak yıkımı yeterince açıklamaktadır.

Bu saldırı başarıyla tamamlanırsa ortaya çıkacak sonuçlardan birincisi, işsizler ordusuna yüzbinlerce kişi katılacaktır. İkincisi ise, şeker fiyatlarının artması olacaktır.

Devletin elinde toplam 27 şeker fabrikası vardı. Bu fabrikaların büyük bir kısmı özelleştirildi. Kars, Erciş, Ağrı, Muş ve Erzurum şeker fabrikalarında da 2009 ortasına kadar özelleştirmelerin tamamlanması planlanıyor. Özelleştirilen fabrikalarda mevsimlik olarak çalışan binlerce işçinin işine son verildi. İş yasasına göre yasak olmasına rağmen, asgari ücretin altında bir ücretle mevsimlik işçilerin çalıştırılması uygulamaları yaygınlaştı.

Kadrolu işçiler açısından şeker fabrikalarının özelleştirilmesinin ne anlama geleceği açıktır. Özelleştirmenin en önemli sonuçlarından biri işsizliktir. Henüz özelleştirilen şeker fabrikalarında çalışan kadrolu işçilere yönelik kıyımın başlamamış olması, olmayacağı anlamına gelmiyor. Zira şeker fabrikasının yeni patronları, işgücü maliyetinin düşmemesi durumunda yeterince kâr elde edemeyeceklerini çok iyi bilirler. Er ya da geç, şeker fabrikalarında düşük ücret, çalışma sürelerinin belirsizleştirilmesi, istihdamın esnekleştirilmesi, sendikasılaştırma vb. uygulamalar başlayacaktır. İşçiler sendikası, sigortasız, 8 saatlik işgünü hakkından yoksun olarak çalışma dayatmasıyla yüzyüze kalacaklardır.

Saldırının başarısı için sendika ağalarından seferberlik!

Şeker-İş Sendikası'nın yönetimindeki sendika ağalarının özelleştirilen şeker fabrikalarına yönelik politikasının temeli uzlaşma üzerine kurulmuştur. Şeker-İş'in tepesindeki ihanet şebekesi gerçekte saldırının kapsamı, niteliği ve sonuçları konusunda tam bir bilinç açıklığına sahiptir. Saldırının şeker pancarı üreticisi ile şeker işçisinin ekmeğine kan doğramak anlamına geldiğini çok iyi bilmektedir. Buna rağmen özelleştirilen şeker fabrikaları için kollarını kıpırdatmadılar. Göstermelik hava boşaltma eylemlerinden bile kaçındılar. Şeker fabrikalarına

yönelik özelleştirme saldırılarının başarısı için sermayeye her tür hizmeti sundular. Hiç kuşku yok ki, Kars, Erciş, Ağrı, Muş ve Erzurum şeker fabrikalarının özelleştirilmesi saldırısının başarısı için de var güçleriyle çaba göstereceklerdir.

Şeker-İş'in başındaki ihanet şebekesi, başından beri özelleştirmeye karşı olamadıklarını söylüyorlar: *“Şeker işçisini mağdur etmeden sorunun uzlaşmayla çözülmesinden yanayız”* diyorlar. Bu açıklama Şeker-İş Genel Başkanı'na ait. Şeker işçisinin ezici bir çoğunluğunun kapı önüne konulacağı, kalan işçilerin ise sefalet ücreti ile sendikası ve sigortasız bir çalışmaya mahkum edileceği ortadayken, ihanet şebekesi hala sorunun “uzlaşmayla” çözüleceği vb. söylemlerle şeker işçisini oyalıyor, böylece zaman kazanmaya çalışıyor.

Saldırıyı boşa çıkarmanın yolu mücadeleden geçiyor

Bu saldırıyı boşa çıkarmak için, saldırının kapsamı ve niteliğinin işçilere anlatılması, bu çerçevede yoğun bir aydınlatma çalışmasının yapılması gerekiyor. Ayrıca sendikal ihanetin panzehiri taban örgütlülükleridir. Sendikal ihanet şebekesinin ihanetini engelleyecek taban örgütlülüklerinin yaratılması sürecin tersine çevrilmesinin biricik yoludur.

Sermayenin saldırısı şeker işçisi ile birlikte şeker üreticisi emekçi köylülüğü de hedeflemektedir. Sermayenin örgütlü saldırısının bertaraf edilmesi, şeker işçisinin ve şeker pancarı üreticisi emekçi köylülüğün birleşik örgütlü karşı koyuşuyla mümkündür.

İşçi sağlığına ilişkin taleplerimiz etrafında örgütlenelim!

Kapitalist sistem koşullarında işçiler iliklerine kadar sömürülmekte, yanısıra sağlık açısından da ciddi tehditlerle yüzyüze kalmaktadırlar. “İş kazaları” adı altında işlenen cinayetler ile meslek hastalıkları oldukça yaygındır. Teknik-bilimsel gelişmeler kapitalistlerce daha fazla kâr amaçlı kullanılırken, iş kazalarını ve meslek hastalıklarını önleyici tedbirler uygulanmamaktadır. Mevcut yasaların bu konuda hiçbir yaptırımı olmadığı gibi, varolanlar da kapitalistleri rahatlatmak şeklinde değiştirilmiştir.

Örneğin, istihdam paketiyle işyeri hekimliği ve işçi sağlığı taşeron şirketlere bırakılmıştır. İşçi sağlığı ve güvenliği ile ilgili bütün düzenlemeler yönetmeliklere bırakılarak, bu alanda büyük bir boşluğa neden olunmuştur. Bu alanın denetimsizliğini düşündüğümüzde, yaşanan bu kuralızsızlık daha da artacak, varolan sorunları daha da derinleştirecektir.

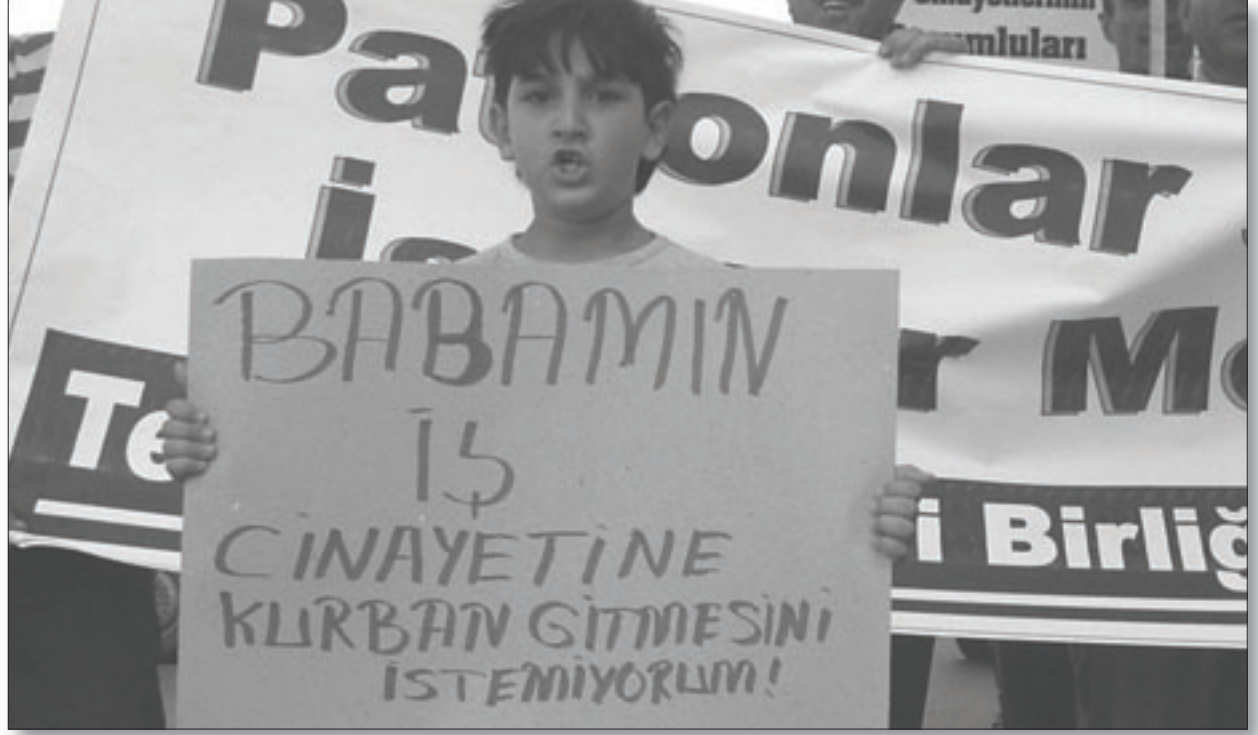
İşçi sağlığına önem verilmesi, bu alanda yaşanan sorunların ortadan kaldırılması ve yasalarda işçi lehine değişiklikler elde edilmesi, sınıfın genel mücadele ve örgütlülük düzeyiyle doğrudan ilgilidir. Dolayısıyla sorunun çözüm yolu mücadelenin yükseltilmesinden geçmektedir.

İşçi sağlığı sorunu ve önemi, Bursa’da 5 kadın işçinin yanarak can vermesi, Davutpaşa’da yaşanan katliam gibi “iş kazası” örnekleri ve tersanelerde süren mücadele ile gündeme gelmekte, bu konuya dikkat çekilmektedir. Yaşanan cinayetlerin yarattığı kamuoyu tepkisi nedeniyle burjuva medya da bu konuya yer vermek zorunda kalmaktadır. İşçi sağlığının bir diğer önemli ayağı olan meslek hastalıkları ise son günlerde kot taşlama işçilerinin çabasıyla gündemde yer bulmuştur.

Kot işçilerinin yakalandığı silikozis hastalığı adını kot taşlama işiyle duyursa da maden, cam, seramik, döküm vb. alanlarda sık görülen bir meslek hastalığıdır. Silikozis hastalığı, mühendislik önlemleri ve gelişmiş maske sistemiyle önlenebilir bir hastalıktır. Tümöyle korumasız ortamlarda, 2x2.5 metre karelik yerlerde, tozdan yaptığı malı bile göremeyecek şekilde çalıştırılan kot taşlama işçilerinin tahmin edilen sayısı 10 bin civarındadır. Bu işçilerin 5 bininin bu hastalığa yakalandığı düşünülmektedir. Çoğu sigortasız olan işçiler, sigortalı olsalar bile parasızlıktan hastaneye gidememektedir. Çünkü sadece Ankara ve İstanbul’da meslek hastalıkları hastanesi vardır. İşçiler hastaneye gitse bile bu hastalığın tedavisi yok. Hastalık oluşmadan önce koruyucu önlemlerin alınması gerekmektedir.

Hastalığa yakalanan kot taşlama işçileri Çalışma Bakanlığı ve gerekli önlemleri almayan patronlar hakkında suç duyurusunda bulunarak, konuyla ilgili bir mücadele başlatmış durumdadır. Bunun dışında gündemde taşlanmış kot giymeme boykotu bulunmaktadır. Bu tarz çalışmalar anlamlı olmakla birlikte, kendi içinde ele alındığında sonuç almaktan uzaktır. Belirlenmiş talepler etrafında bütünlüklü sürdürülecek bir mücadelenin ancak bir parçası olarak ele alındığında başarı sağlanabilir.

İşçi sağlığı ve güvenliği çerçevesinde belirlenmiş mücadele talepleri üzerinden yürütülecek sistemli bir çalışmanın gerekliliği ortadadır. Böyle bir çalışma işletme temelinde örgütlenme çalışmasıyla birleştirilebilmeli, bunu hedeflemelidir. Bir diğer önemli nokta, bu çalışmanın sınıfın diğer kesimlerine

de taşınmasıdır. İşçi sağlığı sorunu farklı sektörlerde farklı biçimlerde karşımıza çıksa da ortak bir sorundur. İşçi sağlığına ilişkin taleplerin ortaklaştırılması, birleşik mücadele zemininin yaratılmasını kolaylaştıracaktır.

İş kazaları ve meslek hastalıkları konusunda belirlenen talepleri sınıfın geneline yayabilmek ve mücadeleye katabilmek için çeşitli araçlar kullanılabilir. Ortak çalışmayı örgütlemek için yerelerde işletmelere dayalı işçi sağlığı komiteleri kurulabilir, eşgüdümlü çalışmayı sağlamak için bu yerel örgütler merkezileştirilebilir. Mücadelenin uzun vadeli olduğu düşünülürse, merkezi bir platformun ihtiyacı ortadadır. İmza kampanyaları, bildiriler, afişler, radyo ve TV imkanları, sempozyum, panel, kurultay vb. konuyu gündemleştirmenin araçları olarak kullanılabilir. Bu araçlar miting, basın açıklamaları gibi eylemsel süreçlerle birleştirilebilir vb... Bunların bir parçası olarak, taleplerin elde edilmesi noktasında basınç oluşturmak ve toplumun geniş kesimlerini konuya ilişkin olarak taraflaştırabilmek için boykot işlevsel olarak değerlendirilebilir.

Kuşkusuz bu konuda çok değişik yol ve yöntem denenebilir. Ancak, daha önce de belirttiğimiz gibi, önemli olan, mücadele talepleri etrafında bir araya gelmiş ve işletme temelinde bunun takipçisi olacak taban örgütlenmelerinin yaratılabilmesidir. Çünkü belirleyici olan, böylesi örgütlenmelere dayanılarak fabrika ve işletmelerde sorunlara karşı dişe diş sürdürülecek olan mücadeledir.

İşyeri örgütlülüğün önemi ve sorunun çözümü noktasındaki belirleyici yanı dışında, örneğin istihdam paketiyle gaspedilen yasal hakların işçi lehine yeniden düzenlenmesi ve işçi sağlığına ilişkin yeni taleplerinin kazanılması da önemlidir. Yerellerden beslenen merkezi bir platform böylesi çalışmalarda daha belirleyici olacaktır.

Ayrıca işçi sağlığı taleplerini emeğin korunmasına yönelik diğer taleplerle birleştirebilmek ve ortak bir mücadele programı haline getirmek, bu talepleri geniş kesimlere yaymak, sendikaları ve diğer kitle

örgütlerini bu çalışmaya ortak etmek açısından önemlidir. Böylesi bir çaba ve bakış, uzun vadede birleşik bir mücadelenin imkanlarına ulaşmak ve sınıfı bekleyen diğer sorunlara karşı ortak mücadelenin zeminini örmek açısından da önemlidir.

Komünistler bugün bulundukları alanlarda kot taşlama işçilerinin mücadele talepleri ile ilgili çeşitli çalışmalar yapmaktadırlar. Ancak bu konuda ortak çalışmanın imkanları zorlanmalıdır. Çeşitli bölgelerde yürütülen çalışmalar, sadece kot taşlama işçilerinin değil, tersaneden metale işçi sağlığı taleplerinin ortaklaştırılması ve sistemli bir çalışma programı çerçevesinde sürdürülebilir.

Sınıfın devrimci partisinin programından hareketle, işçi sağlığına ilişkin mücadeleyi ortaklaştıracak taleplerin belli başlıları şunlardır:

*** İşyerlerinde iş kazalarına ve meslek hastalıklarına karşı koruyucu önlemler alınmalıdır!**

*** Tüm çalışanlar için genel sigorta (işsizlik, sağlık, kaza, emeklilik, yaşlılık)!**

*** Sigorta primleri devlet ve işveren tarafından ödenmelidir!**

*** İşyerlerinde İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Kurulları olmalıdır!**

*** İşyerlerinde doktor tam gün ve koruma amaçlı tedavi için bulunmalıdır!**

*** 7 saatlik işgünü ve 35 saatlik çalışma haftası yasalaşmalıdır!**

*** Her türlü fazla mesai ve gece çalışması yasaklanmalıdır!**

*** Yıllık izinler, tüm çalışanlara en az 30 işgünü ve ücretli olarak kullandırılmalıdır!**

*** 4857 sayılı İş Yasası (Kölelik Yasası), SSGSS Yasası iptal edilmelidir!**

*** “İstihdam paketi” iptal edilmelidir!**

*** Tüm çalışanlara grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı!**

*** Herkese sağlığa ve ihtiyaca uygun konut, parasız sağlık, parasız eğitim!**

*** İnsanca yaşamaya yetecek, vergiden muaf asgari ücret!**

Metal işçileri mücadelenin sorunlarını tartışacak

Ağır ve yorucu çalışma koşulları altında üretim yapan metal işçileri 12 Ekim günü İzmir’de bir araya gelecekler. Metal patronları, taşeronlaştırma, düşük ücret, esnek çalışma, fazla mesai saldırılarının yanısıra iş güvenliği tedbirlerini almayarak metal işçilerini kölece çalışma koşullarına mahkum etmeye çalışıyorlar.

Görüşmeleri devam eden 2008-2010 MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi süreci ayrıca bu toplantıyı önemli kılıyor. Çünkü MESS patronları esnek üretim saldırısını bu süreçte hayata geçirmek niyetindeler. Daha birkaç ay önce “Sektör geliyor, büyüyor. Kârımız artıyor” diyen metal patronları TİS sürecinde “kriz var” söylemine sığınarak ücretsiz izinleri, işten atmaları gündeme getirmeye başladılar. Açık ki metal patronları işçilere “ölümü gösterip sıtmaya razı etmeye” çalışıyorlar. Türk Metal çetesi de bu söylemin arkasına saklanarak “işsiz kalacağınıza kölelik sözleşmesine imza atın” çağrısında bulunarak, bir kez daha metal işçilerini arkasından hançerlemeye hazırlanıyor.

Böyle bir süreçte metal işçileri 12 Ekim günü “*Metal işçileri geleceğini tartışıyor! Sorunlarına çözüm arıyor!*” başlığı altında bir araya gelecekler. Birleşik Metal-İş Sendikası’ndan bir temsilci, Türk Metal-İş üyesi bir işçi ve BDSP’li Metal İşçileri Temsilcisi’nin katılacağı toplantıda geleceklerini ve sorunlarını tartışacaklar.

BDSP’li Metal İşçileri’nin örgütlediği toplantının pratik faaliyeti başlamış bulunuyor. 7 Ekim günü Çiğli merkezde işçilerin geçiş güzergahlarında yaygın bir dağıtım gerçekleştiren BDSP’li işçiler öğlen saatlerinde BMİS ve Türk-Metal’in örgütlü olduğu fabrikalara seslendiler. Örgütsüz metal fabrikalarına yönelik dağıtımlarla birlikte sürecekte olan faaliyet 12 Ekim’e kadar devam edecek. Toplantıya çağrı amacıyla işyeri temsilciliklerini ziyaret eden işçiler toplantı davetiyelerini ulaştırmaya başladılar. Metal İşçileri Bülteni’nin dağıtımlarıyla birlikte gerçekleştirilen toplantı çağrısı işçilerin ilgisiyle karşılanıyor.

Kızıl Bayrak / İzmir

Bakırçay’da taşeron işçilerin örgütlenme arayışı

Ağır çalışma şartlarının hüküm sürdüğü Bakırçay demir-çelik havzasında çalışan taşeron işçiler iki hafta önce düzenlenen “Taşeron işçiler sorunlarını tartışıyor” etkinliğinden sonra 25 Eylül günü tekrar bir toplantı düzenlediler.

İlk toplantıya katılan işçilerin büyük kısmı vardiya ve fazla mesai yüzünden ikinci toplantıya katılamadı. Bu yüzden toplantının başında bir önceki toplantının özeti yapıldı. İlk toplantıya ÇHD’den bir avukat katılmış ve taşeron uygulamasının hukuksal boyutu üzerinden bilgilendirme yapmıştı. Ayrıca bir bildiri çıkarılması ve belli araştırmalar yapıldıktan sonra taşeronlaştırma ve sonuçlarına karşı hangi yöntemlerle mücadele edilebileceğinin tartışılması için yeni bir toplantı yapılması karara bağlanmıştı.

İkinci toplantıda daha çok taşeronlaştırmaya karşı mücadelede hangi yöntemlerin izlenebileceği sorunu üzerinde duruldu. Kuralızsız taşeron uygulamalarına karşı dava açmak, sendikal örgütlenme çabası içine girmek, Türk Metal Sendikası’na baskı yaparak taşeron işçilerin sorunlarının MESS ile görüşmelerde gündeme gelmesini sağlamak vb. belirlendiği toplantıda saptanan başlıklar mücadelenin yöneleceği alanlar olarak dillendirildi.

Bu mücadele yöntemlerinin nasıl ele alınacağını belirlemek üzere üçüncü bir toplantı yapılması kararlaştırıldı.

Bakırçay Havzası’ndan sınıf bilicli demir-çelik işçileri

Bakırçay’da bülten dağıtımı

İzmir’den sınıf bilinçli demir-çelik işçileri olarak **Demir Çelik İşçileri Bülteni**’nin ilk sayısını (Düşük ücrete, iş kazalarına, esnek ücrete, taşeronlaştırmaya, ağır ve kölece çalışma koşullarına karşı AYAĞA KALK!) Bakırçay Havzası’nda çalışan işçilere ulaştırdık. Dağıtımlarımızı Menemen üst geçit ve Asarlık duraklarında gerçekleştirdik. Bültenimizi işçi servislerine taşıyarak demir-çelik işçileriyle buluşturduk.

Bülten aracılığıyla işçilerle sohbetler gerçekleştirdik. Yaşanan sorunlara karşı neler yapabileceğimizi ve havzanın sorunlarına dönük müdahaleler üzerine konuştuk. İşçilerden aldığımız tepkiler genellikle olumluydu. Kimi işçiler bülteni alıp kendi servislerine dağıttılar. Demir-çelik işçilerine dönük çalışmalarımız farklı araçlarla devam edecek.

İzmir Bakırçay Havzası’ndan Demir Çelik İşçileri Bülteni çalışanları

Sincan’da TİS faaliyeti...

Sınıf devrimcileri olarak Metal TİS’leri üzerinden yürüttüğümüz faaliyet kesintisiz bir şekilde sürüyor. İlk olarak geçtiğimiz hafta Sincan OSB’deki çeşitli metal fabrikalarında çalışan işçilerle TİS gündemli bir toplantı düzenlemiştik. TİS süreci ve OSB’nin özgün gündemleri üzerinden gerçekleştirdiğimiz bu toplantının ardından materyal kullanımıyla birlikte faaliyetimiz devam ediyor.

Bu çerçevede 26 Eylül sabahı işçi servislerine yönelik bir dağıtım faaliyeti gerçekleştirdik. “*Metal İşçileri Bülteni*” ve “*BDSP’li Metal İşçileri*” imzalı bildirilerimizi OSB’ye giden işçi servislerine dağıttık. Önümüzdeki günlerde TİS gündemli ozalit ve duvar gazetelerini yaygın bir şekilde kullanacağız.

Sincan BDSP

DESA işçilerine kitlesel ziyaret!

Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu, bir süredir devam eden “5 liranı işçi kardeşinle paylaş” kampanyasında toplanan paraları teslim etmek ve işçilerin direnişine destek vermek amacıyla 25 Eylül günü Düzce DESA direnişine dayanışma ziyareti gerçekleştirdi.

HSGGP yürüyüş korteji oluşturarak sloganlar eşliğinde DESA Deri’nin önüne geldi. En önde “*Herkese sağlık, güvenli gelecek mücadelemiz sürüyor, sürecektir!*” pankartı açıldı. Ardından Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu ve “Kazanmak için mücadeleyi birleştirelim!/Ünilever-DESA-E-Kart işçileri” pankartları yer aldı. Türk İş İstanbul Şubeler Platformu, Deri-İş Tuzla Şubesi, TÜMTİS ve Alinteri dövizleriyle katıldı.

DESA işçileri ziyaretçileri, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganlarıyla karşıladılar.

Basın açıklamasını platform adına Harb İş Anadolu Yakası Şube Başkanı Hüseyin Över yaptı. HSGG Platformu’na bağlı sendika, meslek odaları ve kitle örgütleri tarafından toplanan yardımların bir kısmını getirdiklerini, kampanyanın devam ettiğini, yardımların bayram sonrasında iletileceği bilgisini verdi. “*Güvenli gelecek için grev ve direnişlere sahip çıkmaya devam edeceğiz.*” dedi.

Ardından Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi bir konuşma yaptı. 150 günden beri DESA işçilerinin baskılara ve gözaltılara rağmen kararlılıkla beklediklerini söyledi.

Yürüyüş ve eylem boyunca “Yaşasın DESA direnişimiz!”, “Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek!”, “Uzlaşma değil, mücadele!”, “Herkese sağlık güvenli gelecek!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” vb. sloganlar atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ankara Üniversitesi'nde yemek boykotu sürüyor!

“Zafer direnen emekçinin olacak!”

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde başlayan ve diğer fakültelere yayılan yemek boykotu devam ediyor.

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde Tadal Yemek Şirketi'ne bağlı olarak çalışan işçilerin iki aydır ücretleri ödenmiyor. Bir yıllık sözleşmelerle çalıştırılarak kıdem tazminatı hakları ellerinden alınan işçiler haksız uygulamalara karşı çıktıkları ve sendikali olmak istedikleri için başka yerlere sürülüyorlar, aşağılanarak istifaya zorlanıyor veya işten çıkarılıyor. İşçiler farklı yerlerde çalışıyor gösterilerek örgütlenmeleri de engelleniyor.

Bugüne kadar 13 işçi işten atıldı. Bu haksızlıklara daha fazla katlanamayan işçiler, 25 Eylül günü Tadal yemek şirketini boykot etmeleri için öğrencilere çağrıda bulundular. Ortak bir boykot süreci örgütlendi. Cebeci Kampüsü'nde başlayan yemekhane boykotu 26 Eylül günü de devam etti. Boykot diğer kampüslere de sıçradı. Dil Tarih Coğrafya Fakültesi ve Tıp Fakültesi'nde de boykot başladı. Tandoğan yerleşkesinde işçilerin yaşadıkları sorunları anlatan bir bildiri dağıtımı yapılarak boykot adımı atıldı. Cebeci Tıp Fakültesi Hastanesi yemekhane çalışanları da bir günlük iş bıraktılar.

Önce tehditler savuran patron ilk günün sonunda bir aylık ücret ödemesini yapmak zorunda kaldı ve işçilere tazminatları ödeme vaadinde bulundu. İşçiler çalışma koşullarının düzeltilmesi için boykota devam edeceklerini bildirdiler.

Ankara Üniversitesi'nde kararlı bir şekilde sürdürülen boykot sürecine dair 8 Ekim günü Cebeci Kampüsü'nde işçiler ve öğrenciler bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Cebeci Kampüsü işçileri ve öğrencileri diğer fakültelerden gelen işçileri coşkulu sloganlarla karşıladı. Kampüs içerisinde bir yürüyüşle giriş kapısına gelindi. Yürüyüş sırasında işçiler önlükleri ve iş malzemeleriyle yürüdüler.

En önde işçiler tarafından “Ankara Üniversitesi taleplerimizi kabul edene kadar menüde boykot var!/Ankara Üniversitesi Meclisi” yazılı pankart taşındı. Eylemde “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Tadal işçisi burada patron nerede!” sloganları coşkuyla atıldı.

Bir Tadal işçisinin okuduğu basın metninde işçilerin bugüne kadar karşı karşıya kaldığı saldırılara, işten çıkarmalara, Tadal patronunun işçilere dayattığı kölelik sözleşmesinin şartlarına değinildi. Özelleştirme ve taşeronlaştırma uygulamalarının piyasacı neoliberal politikaların bir sonucu olduğu vurgulandı ve şunlar söylendi: “*Bu politikalara karşı durabilmek, burada küçük bir örneği yaratılmış olana devrimci dayanışma ruhuyla Türkiye işçi sınıfının emperyalizme ve kapitalizme karşı örgütlenmesiyle mümkün olacaktır.*”

Açıklama sırasında işçiler “Yaşasın sendika mücadelemiz!” sloganını attı. Basın açıklamasına DiSK'e ve KESK'e bağlı sendikalar da destek verdi. Eylem oldukça coşkulu ve kitlesel bir şekilde gerçekleşti. Açıklamanın ardından dağılmayan işçiler ve öğrenciler kampüs içerisinde bulunan yemekhanenin önüne gelerek halaylar çektiler.

Eylemin ardından işçi ve öğrenciler ortak bir toplantı gerçekleştirdi. Boykotu daha etkili kılmak için hangi araçların kullanılabileceği tartışıldı. Boykota destek vermek için bir imza kampanyasının başlatılması ve propaganda araçlarının daha etkin kullanılmasına karar verildi.

Ekim Gençliği / Cebeci

Cebeci kampüsü yemekhanesinde çalışan ve işten atılan bir Tadal işçisiyle sürece dair konuştuk...

“İşçiler bilinçlenmeli, haklarını aramalı!”

- Tadal Yemek Şirketi bünyesinde çalışan işçiler olarak bugüne kadar ne gibi sorunlarla karşılaştınız?

- Ben 6 senedir AÜ'de çalışıyorum. Bu süreçte üniversite üç ayrı firma ile çalıştı. En son Tadal geldi. Üst üste 3 ihale aldı. Bu süreç içinde birçok sorun yaşadık. Üç aylık tatillerde bizi ücretsiz izne gönderiyorlardı. Sigortalarımızı yatırmıyorlardı. Maaşlarımız düzenli ödenmiyordu. Son zamanlarda bu sorunlar iyice artı.

Şu ana kadar 13 kişi işten çıkarıldı. İşçileri “hırsızlık yaptılar” bahanesiyle işten çıkarıyorlar. İşten atılıp hakkımızı aradığımızda patronun ağır hakaretlerine maruz kalıyoruz. Kalan işçilerin de iki aydır maaşlarını vermiyorlar. Bölge müdürü, işçi çıkarıp tazminatları vermezsem patronun gözüne girerim, kademem yükselir gözüyle bakıyor. İşten çıkarılan 8 senelik işçilerin bile tazminatları ödenmedi. Patron eski işçilerin tümünü göndereceğini söylüyor. Geriye kalanları da farklı yerlere sürgüne göndermeye çalışıyorlar. Farklı yerde devam edebilmemiz için de yeni işe başlamış gibi evraklar hazırlayıp başvurmamız gerekiyor. Yani sosyal haklarımız tamamen gaspediliyor. Bizi de Cebeci'den çıkarıp farklı bir yere göndermek istediler. Üç gün işe gitmezsen iş akdini feshederim dediler. Ben işyerimi terketmedim, işten atıldım.

- Bu sürece kadar yaşadığınız sorunlar karşısında neler yaptınız?

- İki sene önce Cebeci Kampüsü'nde sorunlarımızı çözmek için öğrenci arkadaşlarla diyaloga geçtik ve Tadal patronunun da katıldığı bir toplantı yaptık. O toplantıdan sonra maaşımız, sigortamız yatmaya başlamıştı. Eski işçilere ücretli izinler verildi. Fakat bunun devamı gelmedi ve biz bir yıldır yeniden eski koşullara döndük. Geçen sene sendikalaşma konusunda çabalarımız oldu. Fakat bunun karşısında da patronun baskılarına maruz kaldık.

- Boykota çıkma kararını nasıl aldınız?

- Boykota çıkmadan önce iki aydır maaşlarımız ödenmiyordu. Maaşları bayramdan sonra vereceklerini söylüyorlardı. Cebimize 50-100 lira harçlık verip kandırmaya çalıştılar. O zamana kadar 11 işçi arkadaşımız daha işten çıkarıldı. Patron hepimizi çıkaracağını söylüyordu. Bunun üzerine öğrencilerle ittibata geçtik. Öğrencilerin de desteğiyle bu iş başladı.

- Boykot sürecine dair bizi bilgilendirir misiniz?

- Boykot ilk olarak bayramdan önce Cebeci'de başladı. Bayramdan sonra da tüm Ankara Üniversitesi'ne yayıldı. Şimdi DTCF'de, Tandoğan'da tek tük yemek yeniyor. Cebeci'de boykot başladığı günden beri hiç yemek satışı olmadı. 7 Ekim gününden itibaren biz Cebeci Kampüsü'nde yemekhanenin kapısına kilit vurduk. Tıp fakültesinde, diş hekimliğinde, veterinerlikte de boykot çalışmaları sürüyor. Boykot başladığından bu yana üniversite 40 milyar zarar etti. Boykot ilk başladığı gün iki aydır maaş alamıyorduk. Fakat boykotun başladığı günün öğleninde Cebeci'de patron maaşlarımızı vermek zorunda kaldı. Patron boykot başladıktan sonra da bizi farklı yerlere göndermek için uğraştı. Ama biz bu dayatmayı kabul etmedik. İşyerlerimizi terketmedik. Bunun üzerine 7 Ekim günü 3 arkadaşımız daha işten atıldı. Boykot şu an tüm Ankara Üniversitesi'nde sürüyor.

- Bundan sonrasına dair neler yapmayı düşünüyorsunuz?

- Bizim bir takım taleplerimiz var. Masaya oturduğumuzda, verilmeyen mesailerimizin, ödenmeyen ücretlerimizin karşılığını ve atılan işçilerin yeniden işe alınmasını talep edeceğiz. 11. ayda ihale yapılacak. Yeni hazırlanacak sözleşmede şirket ve üniversite bu taleplerimizi kabul etmeli. Masaya oturana kadar boykotumuz devam edecek. Bunun için bir zaman veremeyiz. Taleplerimiz ne zaman kabul edilirse o zamana kadar... Fakat masaya oturup taleplerimizi kabul ettirdikten sonra her şey bitmiş olmayacak. Bundan sonra da örgütlenerek hakkımızı aramaya devam edeceğiz.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Tek bu şirkette değil tüm yerlerde bizim yaşadığımız sorunlar yaşanıyor. Şirketler devletle danışıklı dövüş yapıyor. İşçiler bilinçlenmeli, pasif durmamalı, haklarını aramalı. İşsizlik yüzünden herkes aç. Ekmek korkusu var ama ancak mücadele edersek, birlik, dayanışma içinde olursak haklarımızı alabiliriz. Biz kazanırsak eğer tüm Türkiye duyacak. Başka işçilere de umut vereceğiz. Tek başına hiçbir şey yapamayız.

Kızıl Bayrak / Ankara

İşçi ve emekçi hareketinden...

Isuzu işçileri esnek çalışmaya karşı yürüdü!

Uluslararası Metal İşçileri Federasyonu (İMF) ve Avrupa Metal İşçileri Federasyonu'nun (EMF) geçtiğimiz yılın Haziran ayında "İş güvencesiz çalışmaya karşı ortak eylem günü" olarak belirlediği 30 Eylül-7 Ekim tarihlerinde dünyanın birçok yerinde eylemler gerçekleştirildi. Birleşik Metal-İş Sendikası da bu çerçevede 6 Ekim günü Isuzu fabrikasında yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi.

Saat 17.30'da yüzlerce Isuzu işçisinin fabrika içinde toplanmasıyla başlayan eylemde en önde "Birleşik Metal-İş Sendikası" pankartı, ardında ise "Güvencesiz çalışmaya hayır! / No to precarious work!" pankartı taşındı. Eyleme sendika flamalarıyla katılan BMİS üyeleri İngilizce ve Türkçe "Güvencesiz çalışmaktan kurtuluşun çaresi toplu sözleşme ve grevdir" dövizlerini taşıdılar.

İşçilere Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Sekreteri Selçuk Göktaş seslendi. Sermayenin esnek çalışmayla beraber kıdem tazminatı ve fazla mesailere de yapacağı saldırılar karşısında uyarıda bulunan BMİS Genel Sekreteri, 7 Ekim ve 10 Ekim'de MESS'le gerçekleştirecekleri görüşmelerde karşılarına esneklik dayatmalarının çıkması durumunda tepkilerini ortaya koyacaklarını ve hareketli günler yaşanacağını belirtti. Eylem alkış ve sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Liman işçileriyle dayanışma...

Arkas Holding'e bağlı Arser İş Makineleri A. Ş.'de sendikal örgütlenme mücadelesi başlatan Ambarlı liman işçileri, işten atmalara karşı 21 Haziran'da başlattıkları direniş ile dayanışma amacıyla 3 Ekim günü bir etkinlik gerçekleştirdi.

Ambarlı'da üyesi oldukları Liman-İş Sendikası'nın temsilciliğinde bekleyişlerini sürdüren işçiler, düzenledikleri etkinlikle mücadelelerini sürdüreceklerini söylediler. Birçok kurumun çalışmasını yürüttüğü dayanışma etkinliğinde açılış konuşmasını Liman-İş Sendikası Genel Başkanı Muzaffer Akpunar yaptı. Ambarlı liman işçilerinin sendikal örgütlenme mücadelesinin gelişimini anlatan Akpunar, sendikal örgütlenmenin önündeki engelleri mücadele ederek aşacaklarını belirtti. Liman işçilerinin direniş sürecini anlatan sinevizyon gösterimiyle devam eden dayanışma etkinliğinde Ali Rıza Aksoy ve Grup Gölgedekiler müzik dinletisi sundular. Etkinliğe yaklaşık 150 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Yörsan'a psikolog desteği...

Tek Gıda-İş Sendikası üyesi Yörsan işçilerine çeşitli sendikalardan ve meslek gruplarından destek geliyor. Yörsan işçilerine son olarak "Eleştirel Psikologlar ve Psikoloji Öğrencileri" destek verdiler. Öğrencilerin yaptıkları açıklamada şunlar söylendi: "İnsanların daha mutlu ve daha umutlu olabilmelerinin hak arama bilinci ve mücadelesinden bağımsız olamayacağını düşünüyoruz. Yörsan işçilerinin ve bütün ezilenlerin yanında olacağız; bilginiz ve emeğinizle onlarla dayanışmanın ve toplumsal bilimleri ezilenlerin eylemleriyle birlikte tekrar düşünmenin toplumsal bir görev olduğuna inanıyoruz."

Bursa'da TİS eylemleri...

TİS görüşmeleri devam ederken, Birleşik Metal-İş Sendikası örgütlü olduğu fabrikalarda eylemler gerçekleştiriyor. Bu eylemlerden sonuncusu 24-25-26 Eylül tarihlerinde Birleşik Metal İş Sendikası Bursa şubesinin örgütlü olduğu Grammer, Asil Çelik ve Prysmian fabrikalarında gerçekleştirildi.

26 Eylül günü saat 16.00'da Prysmian'da gerçekleştirilen toplantıda Birleşik Metal-İş Sendikası Bursa Şube Başkanı Ayhan Ekinci konuştu. 2008-2010 TİS kapsamındaki işyerlerinde işçiler üzerinde bir yıldırma hareketi başlatıldığını ifade etti.

Açıklama sırasında Metal İşçileri Bülteni Prysmian işçilerine dağıtıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Hava-İş: "Bu işi bozacağız!"

Hava-İş Sendikası, 550 kişinin çalıştığı THY Çağrı Merkezi'nin Assist ve Vodatech adlı şirkete satılmasına karşı 1 Ekim günü THY Çağrı Merkezi önünde eylem gerçekleştirdi.

Hava-İş Genel Başkanı Atıl Ayçin yaptığı konuşmada, yaşanan sürece sessiz kalmayacaklarını, mücadele ederek haklarını istemesini

bileceklerini ifade etti. Hava-İş'in örgütlülüğüne darbe vurulmak istendiğini söyleyen Ayçin, Hava-İş'in üye sayısının düşürülmeye ve Hava-İş'in içinin boşaltılmaya çalışıldığını vurguladı. Birlik ve beraberliğin önemini altını çizdi. Hava-İş adına yapılan açıklamanın okunmasının ardından eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Şoförlerin direnişi sürüyor!

İşe geri dönebilmek için direnişe geçen TÜMTİS üyesi işçilerin direnişi dördüncü ayı geride bıraktı. Her pazartesi Bursa Büyükşehir belediye

binası yanında eylem yapan işçiler, 29 Eylül günü de eylemlerine devam ettiler. 50'yi aşkın işçinin katıldığı eylemin en önünde çocuklar babaları için dövizler taşıdılar.

İşçiler adına açıklama yapan TÜMTİS Genel Sekreteri Gürel Yılmaz, kazanana kadar devam edeceklerini belirtti.

Kızıl Bayrak / Bursa

Metal'de yıldırma hareketi

Metal işkolunda devam eden TİS görüşmeleri büyük metal fabrikalarında TİS

sürecinde oynanan ayak oyunları ile devam ediyor. Birleşik Metal-İş Genel Yönetim Kurulu imzalı açıklamada yaşananların perde arkasını şöyle özetliyor:

- Tofaş'ta 6 günlük üretim durdurmanın, ücretsiz olduğu söylentisini yayıyorlar. Oysa gerçekte bu 6 günün karşılığında daha sonra çalışma yapılacağı bilgisini saklıyorlar.

- Renault'da çok sayıda işçi çıkarılacağı söyleniyor. Ama çıkarılacak işçilerin yerine daha fazla sayıda işçi alacaklarını ve böylelikle ücret maliyetlerini düşürmeyi planladıklarını ise söylemiyorlar.

- Bosch'da 3 ay boyunca yarı üretim yapacaklarını duyuruyorlar ama Bosch'un yaptığı 500 ek istihdam yaratacak kısmından söz etmiyorlar.

BMİS, metal patronlarının hamlelerini yıldırma (terör) hareketi olarak tanımlarken "sözleşme imzalandı, yüzde şu kadara" söylemiyle işçilerin birliğinin ve direncinin kırılmak istendiğini, "kriz var" söylemiyle de "taleplerinizden vazgeçin" mesajının verilmek istendiğini ifade ediyor.

Sifaş-Nergis işçilerinden eylem...

Sifaş ve Nergis tekstil fabrikalarında işten atılan işçiler mücadele başlattılar. Örgütlü oldukları TEKSİF Sendikası'nın da sahip çıkmadığı işçiler hükümete, TMSF'ye, kendilerine sahip çıkmayan sendikaya ve patronlara karşı öfkelerini dile getirdiler.

26 Eylül günü Orhangazi Parkı'nda basın açıklaması yapan işçiler haklarını alana kadar mücadele edeceklerini belirttiler. Boş tencerelerle sloganlar atan işçiler, çevreden de yoğun ilgi gördüler. Yaklaşık 50 işçiyle başlayan eyleme katılım bir süre sonra gözle görülür biçimde arttı.

Eylemde "Cavit Çağlar-AKP-TEKSİF elele, işçi hakları nerede?" ve "Sifaş-Nergis işçileri direnmiyor, haklarımızı alana kadar direneceğiz!" Sifaş-Nergis işçileri imzalı iki pankart açıldı.

DİSK Bölge Temsilcisi Ayhan Ekinci bir konuşma yaparak, bu eylemden itibaren DİSK olarak işçilere her türlü desteği sunacaklarını belirtti.

Kızıl Bayrak / Bursa

“Boykota katıl!” çağırısı

Kot taşıma işçileri son dönemde basın ve kamuoyunun gündeminde oldukça geniş yer buldular. Kot taşıma işçilerinin çalışma koşullarına dikkat çekmek amacıyla yürütülen çalışmalardan biri ise kottaşlaMA.org sitesi üzerinden yürüten seslenme faaliyeti...

Kot markalarının boykot edilmesi çağırısının yapıldığı bildiri dağıtımlarında bayram alışverişi için Taksim’e gelenlere boykot bildirileri ulaştırıldı. Taksim’de yapılan ve 20 bin adet bildirinin kullanıldığı dağıtımlar Ankara, İzmir, Kocaeli ve Bursa’da da devam edecek.

ÜNSA’da “iş kaza”ları...

Ünsa Samandıra’da kurulu bulunan yaklaşık 350 işçinin çalıştığı bir fabrika. Ünsa da diğer fabrikalar gibi işçilerin kaniyla besleniyor. Ama mecazi anlamda değil gerçek anlamda!

13 Eylül günü taşeronda çalışan bir işçi sağ başparmağının kolon makinesine kaptırarak bu parmağını tırnak hizasında kopmasına sebep olan bir “iş kaza”sı yaşadı. Bu “kaza”nın üzerinden iki hafta geçmeden, 24 Eylül günü Ünsa’nın ana firmasında çalışan başka bir işçi ise, sol kolunu çözüğü makinesinin silindirine kaptırdı. Bu “kaza” sonucu işçinin kol lifleri koptu ve kolu dirseğe kadar çeşitli yerlerinden kırıldı. Sermayenin kölece çalışma koşullarını dayattığı her yerde işçilerin böyle “kaza”lara kurban gitmesi artık olağan hale gelmiş bulunuyor.

Bu sorunları çözecek olan işçilerin taban inisiyatiflerine dayalı örgütlü mücadelesi olacaktır.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

SES’ten döner sermaye açıklaması

Döner sermaye miktarının artırılması ile ilgili 1 Ağustos 2008 tarihinde çıkarılan yasaya karşı Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) Adana Şubesi 25 Eylül günü Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi’nde basın açıklaması gerçekleştirdi.

SES Adana Şube Başkanı Mehmet Antmen, %125 üzerinden döner sermaye alan özel yerlerde çalışanların %175, %100 üzerinden döner sermaye alan gece çalışanlarının %150, %80 üzerinden döner sermaye alan ve gündüz çalışanların ise %130 üzerinden döner sermaye almasını önerdiklerini söyledi, bu önerinin altında bir rakamın kabul edilmeyeceğini ifade etti.

Kamu Emekçileri Bülteni’nin de dağıtıldığı eylem sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / Adana

KESK’ten basın toplantısı

KESK MYK üyesi ve KESK’e bağlı sendikaların genel merkez yöneticileri bölge gezisi kapsamında 7 Ekim’de Eğitim-Sen Adana Şube binasında bir basın toplantısı gerçekleştirdi.

KESK MYK üyesi Adnan Gölpınar tarafından okunan basın metninde, dünyada yaşanan ekonomik krize değinilerek çalkantılı bir dönemden geçildiği, Amerika’da başlayan ekonomik krizin bu durumu daha da karmaşık bir hale getirdiği belirtildi, bunun faturasının halka ödetilmeye çalışıldığı vurgulandı. Kürt sorunundan anayasa değişikliğine kadar neredeyse her konuda hükümetin kendi çıkarları doğrultusunda hareket ettiği belirtilen açıklama mücadele çağrısıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / Adana

Eğitim Sen’den eylem!

Eğitim Sen Adana Şubesi, eğitimin her geçen gün ticarileştirilmesini ve eğitim harcamalarına yapılan zamları protesto etmek için 29 Eylül günü bir basın

açıklaması gerçekleştirdi. Velilere seslenen açıklamada eğitimin paralı hale getirilerek, çocukların ve gençlerin eğitim hakkının ellerinden alınmasına, okul kapılarının yoksul ve emekçi çocuklarına kapatılmasına karşı çıkma çağırısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

“Eğitim-Sen’in sesini kesemezsiniz!”

Gebze 2. Asliye Ceza Mahkemesi’nin 2008/118 sayılı kararıyla Eğitim-Sen’in sitesinin erişimi engellendi. Eğitim Sen İstanbul Şubeleri, 26 Eylül günü konu ile ilgili Karaköy Tünel girişinde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. “Eğitim-Sen İstanbul 8 No’lu Şube” pankartının açıldığı açıklamada, Eğitim-Sen’in internet sitesini kapatarak Eğitim-Sen’in sesinin kesilemeyeceği, mücadelesinin engellenemeyeceği ifade edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Penta Elektronik’te anlaşma!

Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 1 No’lu Şube’de yeni örgütlenen Penta Elektronik işyerinde 24 Eylül’de toplu sözleşme imzalandı.

Telefon cihazları ve elektronik devre üretiminin yapıldığı işyerinde ilk kez imzalanan TİS ile Penta işçilerinin aylık gelirlerinde yüzde 30.55 oranında artış sağlandı. Ücretlere birinci yıl için yüzde 12 zam, birinci yıl 30, ikinci yıl 48 ve üçüncü yıl 60 günlük ikramiye kazanıldı. Her ay ücret ile birlikte net 60.00 YTL’lik sosyal ödeme yapılacak. Penta

işçilerinin 650.00 YTL olan ortalama net ücretine TİS sonucu 200.00 YTL’lik artış sağlanmış oluyor.

PTT’de “bayram” yok!

KESK’e bağlı Haber-Sen 8 ve 9 No’lu şubelere üye PTT Genel Müdürlüğü çalışanları bayramda tüm kamu çalışanlarına uygulanan tatil hakkını kullanmak talebiyle 26 Eylül günü Avrupa Yakası Posta İşleme Merkezi önünde eylem yaptı.

“Haber-Sen 9 No’lu Şube” pankartı ve taleplerin yer aldığı dövizlerin açıldığı eylemde basın açıklamasını okuyan Haber-Sen 9 No’lu Şube Başkanı, yayınlanan genelge ile bayram tatilinde çalışılmasına karar verildiğini ifade etti. PTT çalışanlarının çalışma koşullarını anlatarak, çalışanların artık dayanacak gücü kalmadığını vurguladı. PTT çalışanlarının taleplerinin okunduğu açıklama sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Lastik-İş’te dayak iddiası

Lastik-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu işyerlerine bayramlaşma amacıyla gittiği söylenen Lastik-İş Sendikası Genel Sekreteri Nuri Serim’in Pirelli işyeri temsilcileri ile birlikte bir işçiyi dövdüğü iddia edildi. Pirelli’de 21 yıldır forklift ustası olarak çalışan Süleyman Derin’in dövüldüğü iddiasının hemen ardından açıklama yapan Nuri Serim ise, işçinin merdivenden düşmüş olabileceğini ifade etti. DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün, dayak olayının doğrulanması halinde Nuri Serim hakkında işlem yapılacağını açıkladı.

Metal İşçileri Bülteni’yle TİS sürecine müdahale!

Metal işçileri sermaye sınıfıyla zorlu bir mücadele dönemine girmiş bulunuyor. Metal işçilerine kölelik dayatmalarının hesabı içindeki metal patronları ile 100 bini aşkın işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmeleri sürüyor. Görüşmelerin 4. turu tamamlanırken, MESS’in esneklik dayatmalarının dozunun artması bekleniyor.

Bu dönemki toplu sözleşme sürecine daha güçlü ve etkin bir biçimde hazırlanan sınıf devrimcileri, görüşmelerin 4. turunun tamamlandığı bu aşamaya kadar bulundukları tüm sanayi havzalarında örgütlü-örgütsüz metal işçilerine çeşitli araçlarla sesleniyorlar. Bulundukları tüm alanlarda TİS sürecinin tartışıldığı çeşitli toplantılar örgütlemeye devam ediyorlar.

TİS görüşmelerinin başladığı günlerde çıkarılan “BDSP’li Metal İşçileri” imzalı TİS bildirisi ile çalışma yürüttükleri alanlarda tüm metal fabrikalarına seslenen sınıf devrimcileri, şimdi de TİS sürecinde etkin bir biçimde kullanacakları “Metal İşçileri Bülteni”ni çıkarmış bulunuyorlar. “Kazanmak için grev! Grev için söz-yetki-karar işçilere!” başlığıyla çıkan bültende, MESS patronlarının esneklik dayatmalarına karşı güçlü ve sonuç alıcı bir mücadele için metal işçilerini TİS komiteleri kurmaya çağırıyorlar. Bülten’in kapak yazısında metal işçilerini gerçekleştirecekleri eylemlerle TİS sürecine taraf olmaya çağırırken, sözleşmenin masa başına bırakılmaması gerektiğinin altını çiziyorlar.

8 sayfa halinde çıkan *Metal İşçileri Bülteni*’nde Türk Metal ve Birleşik Metal-İş Sendikası üyelerinin TİS sürecine ilişkin görüş ve düşüncelerine yer veriyor. Metal işçileriyle yapılan röportajlar ve işçilerin bülten için kaleme aldıkları yazılar farklı özellikler gösteriyor. Türk Metal’in örgütlü olduğu fabrikalardan gelen yazılarda sendikal ihanet çetesi hedeflenirken, Birleşik Metal üyeleri ise, TİS sürecine yapılan hazırlıkların yetersizliğine işaret ediyor ve tabanın TİS sürecine daha etkin müdahale etmesini istiyorlar. Bu bölümde Kartal’dan, Gebze’den, İzmir’den, Ümraniye’den, Avrupa Yakası’ndan metal işçileri konuşuyorlar.

Bültenin başka bir sayfası ise metal işçilerinin mücadele tarihine dair yazıları içeriyor. ‘77-80 Büyük Grevi ile ‘98 eylem dalgası, metal işçilerine sunulan geçmiş mücadele deneyimleri olarak bu bölümde yer alıyor. MESS’i ezme çağırısı yapılarak metal işçileri kendi mücadele tarihlerinden öğrenmeye davet ediliyor.

Bülten’in son sayfaları ise metal işçilerine ihanetin üzerinde yükselmiş olan faşist Türk Metal çetesinin teşhiri yer veriliyor. Mustafa Özbek’i teşhir eden yazı sendikal ihanet çetelerinden hesap sorma çağrısıyla bitiyor.

Sınıf devrimcileri metal işkolundaki TİS sürecinde yürütecekleri faaliyetlerine ara vermeksizin devam ediyorlar. Metal işçilerinin TİS sürecinden kazanımla çıkmaları için tüm imkan ve güçlerini seferber ediyorlar.

Dünya, bölge ve Türkiye...

Genel durum

Dünya: Çok yönlü bunalım ve genel istikrarsızlık

Kapitalist dünyada bugünkü durumu karakterize eden en belirgin özellik, günden güne ağırlaşan çok yönlü bir bunalım ve genel bir istikrarsızlıktır. Gündemde olan ve genel bir çöküşe dönüşmesi korkuyla beklenen ekonomik krizdir ama gerçekte sistemin krizi tüm öteki alanlarda da yeterince belirgindir.

Örneğin daha 3-5 yıl öncesine kadar üzerine büyük gürültüler koparılan neo-liberal ideoloji ve küreselleşme söylemi hızla değerden düşmektedir. Ekonomiye devlet müdahaleleri ve korumacı önlemlerin ilk örnekleri, ironik bir biçimde bizzat neo-liberalizmin kabesi ABD’de gündeme gelmektedir. Bir öteki dikkate değer örnek, yıllardır emperyalist yayılmanın, dolayısıyla yeni emperyalist saldırı ve savaşların örtüsü olarak kullanılan “teröre karşı mücadele” söyleminin her türlü inandırıcılığı artık yitirmiş olmasıdır. Son Gürcistan krizinin de tanıklık ettiği gibi, 11 Eylül sonrasında bu ekseninde örülen emperyalist mutabakat da giderek çözülmektedir. Bu söylemin gerçekte emperyalist yayılmanın bir aracı olarak kullanıldığını artık öteki bazı emperyalistler bile söylemekte, hiç değilse ima etmektedirler. Vladimir Putin’in 2007 Şubatı’ndaki Münih konuşması bunun açık bir örneği olmuştur.

Bunalım siyasal cephede de yeterince açıktır. ‘80’li yıllardan beridir kesintisiz olarak uygulanan neo-liberal saldırı politikaları daha baştan “sosyal devlet”in sonu demekti, bu ise zaman içinde kaçınılmaz olarak sosyal barışın sonu anlamına geliyordu. Nitekim bunun etki ve sonuçları günden güne daha açık bir biçimde ortaya çıkmakta, tüm kapitalist toplumlarda sosyal-siyasal bir krizi mayalamaktadır. Program ve politikada aynileşen burjuva partilerinin inandırıcılıklarını yitirmesi, burjuva parlamentarizminin gözden düşmesi, kitlelerin bilincinde sistemin meşruiyeti inancının zaafa uğraması ve nihayet kitlelerin günden güne büyüyen hoşnutsuzluğu ve buna eşlik eden hareketliliği, tümü birarada bunun yansımalarıdır. Bugünden ilk belirtileri görülen yarının büyük sosyal kaynaşmalarına çok yönlü hazırlığın, bu çerçevede polis devletine geçişin emperyalist metropollerde genel bir eğilim halini alması ise bu aynı gelişmenin öteki yüzünü oluşturmaktadır. Aynı şekilde, batılı emperyalist metropollerde resmi çevrelerce sinsi ama sistemli bir biçimde körüklenen ırkçılık ve yabancı düşmanlığının güç kazanması da...

Öte yandan bugün sistemde giderek belirginleşen bir emperyalist hegemonya krizi var. ABD’nin hegemonyası çözülmekte, çok kutupluluk eğilimi ve buna yönelik çıkışlar güç kazanmaktadır. Önüne geçilemez bir süreç olarak başlamış bulunan bu gelişme, dünya çapında istikrarsızlığı artırmakta, mevcut dengeler gitgide bozulmakta, uluslararası ilişkiler son derece kırılğan bir hal almaktadır. Aynı nedenle militarizm dizginlerinden boşalmakta, silahlanma yarışı kızışmakta, bölgesel sorunlar

ağırlaşmakta ve bunlar yer yer yerel savaşlar biçimini almaktadır. Uzun onyıllar boyunca emperyalist çıkarların uyumlulaştırılmasına ve çelişkilerin denetim altında tutulmasına da hizmet eden emperyalist kuruluşlar bunu artık eski kolaylıkta yerine getirememektedirler. NATO’nun gizlenemeyen iç bunalımı bunun en dikkate değer güncel örneğidir. Benzer sorunlar AB, G8, DTÖ ve BM bünyesinde de yaşanmaktadır.

Sosyal krizin aldığı boyutlar ise yakın zamanda patlak veren “açlık isyanları” üzerinden kendini en veciz bir biçimde ortaya koymuştur. İnsanlık halen kapitalizm tarihinin en büyük servet-sefalet kutuplaşmasını yaşamaktadır. Bu kutuplaşma sınıflar, ülkeler ve bölgeler arasında, yani her alanda ve her düzeyde, kesintisiz bir biçimde sürmektedir. Bir yandan iktisadi-mali açıdan orta büyüklükteki devletlerden bile daha güçlü ulusötesi tekelleri grupların sayısı çoğalırken, öte yandan milyarlarca insan açlık, yoksulluk ve yoksunluk içinde kıvrınmaktadır. Kutuplaşma refahın kalesi sayılan emperyalist metropollerde de büyük boyutlara ulaşmıştır. Bu ülkelerde yoksulluk sınırının altında yaşayan kitlelerin sayısı hızla artarken, sosyal hakların sistemli biçimde budanması ve sosyal güvenlik kurumlarının adım adım tasfiyesi de aynı hızla sürmektedir.

Bütün bunlara gezegenimizi tehdit eden ve dolaysız olarak kapitalizmin ürünü ve sonucu olan ekolojik krizi de ekleyebiliriz. Kapitalizm insan soyu ile birlikte tüm canlı yaşamı, gezegenin tüm ekolojik dengesini tehdit etmektedir ve bu yıkıcı tehdit günden güne büyümektedir. Buna ilişkin veriler bizzat burjuva dünyasının kendi içinden döne döne ve büyüyen kaygılar eşliğinde dile getirilmektedir. Fakat bunun emperyalist karar mercileri üzerinde (gözboyama amaçlı bazı göstermelik girişimlerin ötesinde) herhangi bir etkisi olmamaktadır. Kapitalist sistemin mantığı ve işleyişi, doğa ve insan soyu için bu büyük tehlikeyi bizzat üretmekle kalmamakta, büyüyen tüm belirtilere rağmen onu görmezlikten gelmeyi de gerektirmektedir. Aşırı kâr hırsı, piyasa anarşisi ve bunlara eşlik eden kıran kırana rekabet koşullarında, büyük kapitalist şirketlerin “ekolojik denge” yakınmalarına dönüp bakma olanağı (buna “lüksü” de diyebiliriz) yoktur. Tüm tarihi boyunca kapitalizmin mantığı “benden sonra tufan” olmuştur.

Örnekleme amacı sınırlarındaki değinmelerin ardından krizin özellikle güncel bakımdan öne çıkan bazı yönleri üzerinde biraz daha yakından duralım.

Kapitalist dünyada “Büyük Çöküş” korkusu

Kapitalist dünya ekonomisini saran yeni kriz halen günün en önemli sorunlarından biridir. Halihazırdaki seyri kapitalist dünyanın bütününde kaygıyla izlenmektedir. Söz konusu olan, 30 yıldır sürmekte olan durgunluk içinde bunalımdan bir genel çöküşe doğru gidiş eğilimidir, bir “Büyük Çöküş” tehlikesidir.

Finansal cephede kendini gösteren ve ABD’de bazı büyük mali kuruluşların iflasına (buna sürekli yenileri

ve güncel gelişmeler

eklenmektedir) yolaçan kriz, kısa zamanda batının tüm büyük kapitalist ekonomilerini durgunluğa ve daralmaya sürükledi. Kapitalist dünyadaki güncel korku ve endişeler, bunun bir çöküşe dönüşme ihtimali üzerinedir. Çöküşün krizin bu yeni evresinde gerçekleşip gerçekleşmeyeceği şimdilik belli değildir. Fakat bu korku ve beklentinin kendisi bile kapitalist dünya ekonomisinin onulmaz iç çelişmelerinin yeni bir göstergesi ve itirafından başka bir şey değildir. Kapitalizm işte böyle bir sistemdir. İleri düzeyde gelişmiş üretici güçler ve birikmiş muazzam zenginlikler bir yanda, her şeyin bir büyük çöküş içinde bir anda mahvolması tehlikesi öte yanda. Bu, kapitalizmdir. Bu, üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki yapısal çelişkinin kendini en yıkıcı bir biçimde dışa vurmasıdır. Bu, sınırsız kar hırsına ve piyasa anarşisine dayalı bir sistemin, kendi mantığının ve işleyişinin sonucu olarak soluksuz kalması, boğulmasıdır. Bu, emperyalist kapitalizmin temel bir niteliği olan fakat gelinen yerde akıl almaz boyutlara ulaşmış bulunan asalaklığın ve çürümenin gözler önüne serilmesi.

Öte yandan ekonomik krizin kendisi, neo-liberal politikaların ve onları da içerecek biçimde emperyalist küreselleşmenin iflasını da belgelemektedir. ‘70’lerin ortasında başgösteren ve kendini uzayıp giden bir genel durgunluk durumu olarak ortaya koyan ekonomik krizden çıkış için ‘80’li yıllardan beri uygulanan politika ve stratejiler ile artık işler götürülememektedir. Krizin ana üssü ve kapitalist dünya ekonomisinin sürükleyici gücü ABD’de artan devlet müdahaleleri bunu göstermektedir. “Piyasanın sihirli eli” işleri zıvanadan çıkardı ve bu gibi durumlarda hep olduğu gibi, şimdi bir kez daha devletin müdahaleci eli devrede. Fakat duruma bir çare bulması bu kez pek kolay görünmüyor. Kriz ağırlaşırca tüm dünyada panik artacak, herkes kendi başının çaresine bakma telaşı içinde davranacak (bunun şimdiden bazı ilk belirtileri var), bu ise bugüne kadar en büyük emperyalist devletlerce bu türden krizleri bloke etmekte, etki ve sonuçlarını sınırlamakta az-çok başarıyla uygulanan ortak müdahale iradesini hepten felce uğratacaktır. Oysa bu türden bir uluslararası ortak müdahale bir büyük çöküş tehlikesine karşı olmazsa olmaz önkoşuldur.

Emperyalist metropollerde başgöstermiş bulunan krizin halihazırdaki sosyal etkileri kendini büyüyen işsizlik, artan enflasyon ve yeni bir düzeyde yoksullaşma olarak göstermekte, bunların tümü birarada çalışan kitlelerin yaşamını büsbütün ağırlaştırmaktadır. Krizin beraberinde bir çöküş getirmesi ise dünyanın işçileri, emekçileri ve ezilen halkları için bugüne dek örneği görülmemiş çok yönlü bir büyük iktisadi-sosyal ve kültürel yıkım anlamına gelecektir.

Muhtemel bir çöküşün iktisadi ve sosyal etkileri konusunda hemen herkes referans kaynağı olarak 1929 Büyük Çöküşü’ne işaret etmektedir. Oysa arada 80 yıllık bir zaman dilimi ile birlikte kapitalist dünya ekonomisinin o günden bugüne ulaştığı muazzam gelişme düzeyi vardır. Günümüz kapitalist ekonomisi

1929 ile karşılaştırılamayacak denli büyümüş, karmaşık bir hal almış ve her bakımdan içiçe geçmiştir. Karşılıklı etkileme/etkilenme çapı ve hızı muazzam boyutlarda artmıştır. Borsa sarsıntılarının dakikalarla ölçülen bir zaman dilimi içinde tüm dünyada yankılanması bunun ifadesidir. Dolayısıyla bir kez daha ABD’de başgösterecek bir çöküntü bu kez tüm dünya ekonomisinde gerçek bir deprem etkisi yaratacaktır. Kapitalist dünya ekonomisinin bu yeni gerçekliği, muhtemel bir çöküş durumunda, görülmemiş boyutlardaki yıkıcı etkilerini doğal olarak sosyal alanda da gösterecektir. Çöküşün emekçiler ve halklar için yaratacağı sonuçları bu gerçekliğin ışığında düşünmek gerekir.

Bu türden bir çöküşün ekonomik-sosyal sonuçlarından öteye toplumların yaşamını ve uluslararası ilişkileri derinden etkileyecek önemli siyasal sonuçları da olacaktır. Bir yanda sosyal huzursuzluklar, kaynaşmalar ve mücadeleler, öte yanda faşizm, militarizm ve yeni emperyalist savaşlar, bu çerçevede ilk elden akla gelenler olmaktadır.

Kapitalizmde krizler paradoksal sonuçlar üretir. Kriz koşulları devrimi olduğu kadar karşı-devrimi de besler. Devrimci sonuçlar kadar, ağır bir sosyal yıkımın (ki bu kitlesel işsizlik ve işçi sınıfı saflarının zaafa uğraması, emekçilerin fiziki ve kültürel yıkımı demektir) ardından yıkıcılığı ölçüsünde gerici siyasal sonuçlar da üretebilir. Dünyada 1929 büyük çöküşü bir yandan devrimci süreçleri beslerken, öte yandan geniş kitlelerin de alet edilebildiği görülmemiş boyutlarda bir siyasal gericiliğe, önce faşizm dalgasına ve ardından da yeni bir emperyalist paylaşım savaşına yolaçmıştır. Üstelik bu, uluslararası işçi sınıfının ve ezilen halkların devrimci partiler önderliğinde bugünle kıyaslanmaz ölçüde güçlü ve hazırlıklı oldukları, dolayısıyla da krizin sonuçlarından devrimci amaçlarla yararlanmak konusunda nispeten hazırlıklı oldukları bir tarihi evrede böyle olabilmıştır.

Krizin devrimci sonuçlar üretmesi sınıf mücadelesinin o güne kadarki seyriyle sıkı sıkıya bağlantılıdır. Eğer işçi sınıfının örgütlü ve mücadeleci bir hazırlığı yoksa, devrimci bir önderlik altında birleşmemişse, küçük-burjuva ve yoksul katmanları ardından sürüklemeye belli bir sürecin içinden geçmemişse, kriz gelip çattığında altında ezilmesi riski de aynı ölçüde büyük demektir. Ama eğer iyi kötü bir hazırlık varsa, devrimci parti varsa, bu parti sınıfla birleşmede belli mesafeler almışsa, bir kriz durumunu yeni düzeyde güçlenmenin ve krizi devrimci bir krize doğru ilerletebilmenin önemli olanaklarına da sahip

demektir.

Krize devrimci hazırlığın gerekleri çerçevesinde tüm bunları gözönünde bulundurmak ayrı bir önem taşımaktadır. Devrimci bir parti her halükarda krizden en iyi biçimde yararlanmakla yükümlüdür. Tarihi devrimci misyonu bunu gerektirir.

Hegemonya krizi, militarizm ve kıvışan emperyalist nüfuz mücadeleleri

Dünyada ekonomik cephedeki krizi halen siyasal cepheye çok yönlü bir istikrarsızlık tamamlamaktadır. Uluslararası ilişkilerdeki bu istikrarsızlık ekonomideki son krizi öceleemektedir ve temelinde, yaşanmakta olan hegemonya krizine bağlı olarak kıvışan emperyalistler arası nüfuz mücadeleleri vardır. Bu mücadelelerin odağında ise emperyalist dünyanın düne kadarki hegemon gücü ABD emperyalizmi durmaktadır. Nüfuz mücadelelerinin, militarizmin, silahlanmanın, tehdit ve kışkırtmaların, bölgesel savaşlara varan müdahalelerin başını o çekmektedir demek istiyoruz.

Amerikan emperyalizmi dünya hegemonyasını süreklileştirmek ve gelecekteki muhtemel emperyalist rakiplerini mevcut üstünlüklerini kullanarak daha baştan etkisizleştirmek ve denetim altında tutmak için, ‘89 çöküşünden beri, yani 20 yıla yaklaşan bir süre boyunca, hummalı bir çaba içinde oldu. ABD, 11 Eylül saldırılarını bu doğrultuda yeni bir manivela olarak kullandı; 21. yüzyılı bir “uzun savaşlar yüzyılı” ilan ederek buna Afganistan’dan başladı; çok geçmeden bunu Irak’a yönelik emperyalist savaş ve işgal izledi. Aynı dönemde NATO’nun genişlemesi üzerinden Doğu Avrupa’yı denetimi altına aldı, böylece Rusya’yı adım adım kuşattı. Bu aynı yolla Avrupa üzerindeki denetimini de korumaya ve pekiştirmeye, AB’nin bir rakip olarak sıyrılmasını engellemeye çalıştı.

Fakat 20 yılı bulan tüm bu çabaların bugünkü bilançosu Amerikan emperyalizmi payına tam bir hüsrana sonuçlanmaya doğru gidiyor. ABD tüm bu ileri atılma çabalarına rağmen genel bir gerileme dönemine girmekten kurtulamamıştır. Halkların sergilediği direnme kapasitesinin dolaysız baskısı altında halen sürekli bir güç ve itibar kaybı içerisinde. Kendi içinde ciddi mali, ekonomik ve sosyal sorunlarla yüzyüzedir. Aynı zamanda bugünkü ekonomik krizin de merkez üssü durumundadır. Düne kadar tartışılmayan hegemonyası ise bugün artık her

açıdan tartışılır hale gelmiştir. Son kriz bu doğrultuda yeni bir darbe olacak, özellikle Avrupalı emperyalist müttefiklerinin daha özerk davranma eğilimlerine güç kazandıracaktır.

Gerilemekte olan ama buna rağmen tek süper güç konumunu korumak da isteyen ABD, bu çerçevede saldırgan bir politika izlemekte, militarizmi azdırmakta, genel bir silahlanmayı kışkırtmakta, bölgesel sorunları azdırıp kullanarak ve “uluslararası terörle mücadele” yalanına dayanarak bölgesel müdahalelere, savaşlara ve işgallere başvurmaktadır. Hegemonyasının çözülüyor olması, ama öte yandan da bunu ondan devraltmak üzere karşısına dikilebilecek güç ve hazırlıkta bir emperyalist rakibin halen dünya sahnesinde bulunmaması, ABD’nin saldırganlığını azdırmakta, onu daha pervasız çıkışlara yöneltmektedir.

Öte yandan, öteki emperyalist güçler de ABD kuşatmasından ve buna eşlik eden dayatmalardan gitgide daha çok rahatsızlık duymakta ve yer yer buna yönelik itirazlar ortaya koymaktadırlar. İçlerinden bazıları bu doğrultuda günden güne daha çok güç ve özgüven kazanmakta, dünya egemenliği üzerinde hak iddia etmekte, “çok kutupluluk” istemleriyle tam da bunu dile getirmektedirler. Halen bu tutumun başını Rusya çekmekte, özünde aynı tutumu paylaşan Çin ise şimdilik daha temkinli bir biçimde hareket etmektedir. Rusya geline yerde artık tüm açıklığı ile ilan ettiği tutumunda başarı gösterdiği ölçüde, bunun zamanla öteki emperyalistler üzerinde de cesaretlendirici etkide bulunacağı ise hemen hemen kesindir.

Rusya’nın son çıkışlarının (Gürcistan savaşı) ardından gitgide daha açık biçimler kazanmakta olan bu mücadele, dünyanın bugünkü istikrarsızlığının en temel nedenidir. Emperyalist dünyada başgösteren hegemonya krizine de bağlı olarak dünya yeni bir nüfuz ve paylaşım mücadeleleri dönemine girmiş bulunmaktadır. Halen olup bitenler bu kapsamdadır ve yeni bir emperyalist dünya savaşı tehlikesini de içinde barındıran büyük mücadelenin ilk çarpışmalarıdır.

Türkiye’yi çevreleyen bölge: Emperyalist nüfuz mücadelelerinin ön hatları

Öte yandan, tüm bu mücadelelerin odaklandığı başlıca alanlar, başta Ortadoğu olmak üzere Türkiye’yi çevreleyen bölgelerdir. ‘90’lı yıllarda Balkanlar’da yaşanan ağır bunalım, batılı emperyalistlerin bölge üzerinde kurdukları denetimle bugün önemli ölçüde yatışmış ve kontrol altına alınmıştır. Buna karşılık Ortadoğu, Kafkasya ve Orta Asya üzerine halen sert bir emperyalist rekabet ve mücadele vardır. Öteki stratejik nedenlerin yanısıra dünyanın enerji kaynaklarının büyük bölümünün bu bölgelerde yoğunlaşması, onları emperyalist nüfuz mücadelelerinin esas alanı ve ön safları haline getirmiştir. Enerji kaynakları üzerinde denetim kurmak mücadelesine bir süredir bunların iletim hatları (“enerji koridorları”) üzerindeki denetim mücadelesi de eklenmiştir. Afganistan, Irak ve son olarak da Gürcistan savaşları bu mücadelenin ürünüdürler. İran’a yönelik muhtemel bir emperyalist müdahalenin temeldeki nedeni de budur. Pakistan’da sürmekte olan ağır siyasal bunalımın gerisinde de yine bu vardır.

Emperyalistler arası nüfuz mücadeleleri halen bu bölgeler üzerinden savaş biçimine bürünmüş durumdadır. Bugün için doğrudan karşı karşıya gelecek durumda olmayan emperyalist odaklar, bunu halen bu bölgesel müdahalelerle dolaylı biçimde yapmaktadırlar. Daha Doğu Bloku’nun yıkılışını izleyen birinci Körfez Savaşı’ndan beri bu böyledir. ABD bu savaşla petrol kaynakları üzerindeki daha geniş ve etkin bir denetim kurmak, böylece aynı zamanda batılı emperyalistler üzerindeki denetimini

de güçlendirmek istemişti. Irak’a el koymaya yönelik ikinci emperyalist savaş da aynı politikanın bir ürünü oldu. NATO’nun ‘99 baharında Yugoslavya karşı gündeme getirdiği savaşın aynı zamanda Rusya’ya bu bölgede hiçbir etki alanı bırakmamak amacına yönelik olduğunu da biliyoruz.

ABD’nin öteki batılı emperyalist ülkelerin desteğini alarak Afganistan savaşı üzerinden Orta Asya’ya yaptığı çıkış ise gerçekte Rusya ve Çin’e karşı yeni bir büyük hamle idi. Bu onu petrol ve doğal gaz deposu Orta Asya’nın tam kalbine taşımış, ona Rusya ve Çin’in arasına bir kama gibi yerleşme olanağı da sağlamıştır. Böylece emperyalist akıl hocalarınca dünya egemenliğinin olmazsa olmaz koşulu kabul edilen Avrasya egemenliğine yönelik önemli bir adım atılmıştır. Halen tam bir batağa dönüşmüş bulunan ve çok yönlü faturası günden güne büyüyen Afganistan işgalinin buna rağmen yeni takviyelerle sürdürülmek istenmesinin gerisinde de bu büyük stratejik hesap vardır. ABD ve batılı emperyalistler, bu müdahaleyle Rusya ve Çin’e karşı elde ettikleri üstünlükleri ne edip edip korumaya çalışmaktadırlar. Afganistan bu açıdan ABD için Irak’tan çok daha önemlidir. Irak’tan asker çekmek yanlısı “ılımlı” başkan adayı Obama’nın Afganistan daha çok asker göndermekten sözemesi bundan dolayıcıdır. Afganistan batağından çıkış çareleri arayan NATO’dan gerekirse Talibanla da uzlaşılabilirliğini ilişkin seslerin yükselmesi ve bu doğrultuda örtülü bazı ilk girişimlerin yaşanması da bu çerçevede anlam kazanmaktadır. Amaç sonuçta Afganistan mevzisini korumaktır, ne pahasına olursa olsun. Bu mevzinin yitirilmesi, özellikle ABD için, dünya egemenliği hayallerinin tümünden çökmesi anlamına gelecektir.

Rusya’nın Gürcistan’a yönelik savaşı ise, tersinden, ABD kuşatmasına karşı bir önemli çıkış oldu ve çok kutuplu dünya sisteminin bölgesel bir savaşla uygulamaya konulması anlamına geldi. Bu farklı özelliği ile o, uluslararası ilişkilerde yeni bir dönemi de başlattı. Bugüne kadar savaşa dayalı bu tür çıkışlar hegemon güç ABD’den gelir, tüm öteki emperyalist güçler ise buna bir biçimde katlanmak, ya da Avrupalı emperyalistler örneğinde olduğu gibi, onun yedeğinde bizzat katılmak zorunda kalırlardı. Gürcistan savaşı ise Rusya’nın ABD’nin etki sahasına dolaysız bir müdahalesi oldu ve o bunu hemen ardından ABD hegemonyasını bundan böyle tanımayacağı meydan okuması ile birleştirdi. ABD bunun rövanşını alamaz da Rusya’yı yeniden hizaya sokamazsa eğer, ki bu da kolay görünmüyor artık, bu olay tek kutuplu dünya döneminin sonunu işaretleyen bir dönüm noktası anlamına gelecektir.

Amerikan işbirlikçileri için sıkıntılı dönem

Türkiye emperyalist dünyada kızıışan bu büyük mücadelede Amerikan emperyalizminin, daha genel planda ise batılı emperyalistlerin safındadır. ABD’ye göbekten bağımlılığı, Avrupalı emperyalistlerle ilişkileri, NATO üyeliği ve İsrail’le özel ilişkileri, Türk burjuvazisini ve devletini dört ayrı koldan bu aynı emperyalist safa bağlamaktadır. Türkiye halen Amerikan emperyalizminin Ortadoğu’daki en önemli savaş ve saldırı üssüdür. ABD ve İsrail’le kurulmuş üçlü bir saldırgan askeri mihverin bir parçasıdır. NATO’nun Ortadoğu’daki ve Kafkasya’daki ileri karakoludur. Batılı emperyalist ittifakın hedefi durumundaki Rusya ve İran gibi ülkelerle olan ekonomik ilişkilerine, ayrıca İran’la Kürt halkına karşı kurduğu ittifaka rağmen, mücadelenin daha genel sahnesinde bu ülkelere karşı batılı emperyalistlerin hizmetindedir.

Son olarak 2005 yılında güncellenen ve devletin stratejik tercihlerini ve politikalarını içeren Milli Güvenlik Siyaset Belgesi’nde, “*ABD ile ilişkilerin tarihsel değerinde ve çok yönlü*” olduğu özenle

vurgulanarak, “*Türkiye’nin ABD ile ilişkileri Orta Asya, Balkanlar, Güney Kafkasya, Ortadoğu politikaları bakımından stratejiktir. Bu konularda işbirliği, dayanışma Türkiye’nin çıkarımadır.*” denilmektedir. Bu stratejik belirleme, dünya egemenliği üzerine sürmekte olan büyük mücadelede Türk burjuvazisinin yerini ve safını tüm açıklığı ile otaya koymaktadır.

Nitekim onun dış politika pratiği de buna uygundur. Türkiye halen Balkanlar’da ve Afganistan’da ABD ve NATO safında işgalci güç olarak yer almaktadır. Irak’taki işgalin en en önemli destek üssüdür, Kafkaslar’da ABD taşeronluğu yapmaktadır, Lübnan’da asker bulundurmaktadır, İsrail ile çok yönlü yakın ilişkileri içerisinde ve ABD-İsrail ikilisi ile yıllık düzenli askeri tatbikatlar yapmaktadır. Özetle Türk burjuvazisinin safı bellidir. O bölge halklarına karşı Amerikan emperyalizminin safındadır ve bu lanetli tarihsel çizgisini yakın yılların bölgeyi saran sıcak gelişmeleriyle ayrıca kanıtlamıştır.

Fakat dış politikada, özellikle de bölgesel dış politikada, onun için asıl sıkıntılı dönem şimdi başlamaktadır. Zira son dönemin yeni gelişmeleri halklara karşı nispeten rahat bir biçimde uygulanan bu işbirlikçi politikaya temel önemde yeni bir boyut eklemiştir. Türk burjuvazisi ve devleti şimdiden itibaren Amerikan emperyaliminin safında Rusya’ya ve İran’a karşı da durmak zorundadır. Bu ise genel tercihler yönünden değil fakat uygulama yönünden görüldüğü kadar kolay değildir. Gürcistan krizi bu alandaki güçlüğü tüm çıplaklığı ile ortaya çıkardı.

Bugüne kadar safı batı emperyalizminden yana olan ve kendi jeostratejik konumunu bölge üzerinden onlara adeta pazarlayan Türk burjuvazisi, öte yandan batının doğrudan ya da dolaylı biçimde hedefi durumundaki bölge ülkeleriyle buna rağmen kârlı iş ilişkileri kurabiliyordu. Rusya ve İran’la ilişkiler bunun örneği idi. Türk burjuvazisinin her iki ülke ile de kapsamlı ekonomik-ticari ilişkileri var. Dahası petrol ve doğal gaz yönünden her ikisine belirgin biçimde bağımlı.

Uluslararası ilişkilerdeki son kriz bu ikili konumu zorlayan sonuçlarını şimdiden göstermiştir. NATO savaş gemilerinin boğazlardan Karadeniz’e çıkışına verilen izin Rusya ile ilişkilerde anında etkisini göstermiş, Rusya açıkça ilan etmese de ticari ilişkileri şimdiden sınırlama yoluna gitmiştir. Bu daha işin başıdır. İlişkilerdeki daha büyük krizler ve dış politikadaki açmaz kendini asıl bundan sonra gösterecektir. Artık bir tarafın ileri karakolu iken öteki tarafı da kârlı ilişkilerle idare etmek dönemi geride kalmıştır. Rusya-ABD ilişkilerinde gerginlik tırmanırsa eğer, ki öyle de görünüyor, bunun böyle olacağı hemen hemen kesindir. Aynı şey İran’a yönelik muhtemel bir emperyalist-siyonist saldırı durumu için de geçerlidir.

Güncel uluslararası gelişmelerin Türk burjuvazisi için yarattığı tek sıkıntı bu değildir. Dünya ekonomisinde büyümekte olan krizin Türkiye ekonomisine yansımalarının sonuçları belki bundan da ağır olacaktır. Nitekim bunun da ilk işaretleri daha şimdiden görülmektedir. ABD’den gelen her iflas haberinin İstanbul borsası üzerinden anında yankılanması bunu göstermektedir. Kendi sorunları zaten sürekli büyümekte olan ve 2001 çöküşünün ardından girdiği nispeten rahat dönemin sonuna yaklaşmış bulunan Türkiye ekonomisi, ABD ekonomisindeki başaşağı gidişin sonuçlarını dolaysız olarak ve en ağır biçimde yaşayacak ekonomilerden biridir.

Türkiye rejim krizinden çok boyutlu bir düzen krizine doğru yol almaktadır.

EKİM
(*TKİP Merkez Yayın Organı Ekim’in Ekim 2008 tarihli 253. sayısından alınmıştır...*)
(*www.tkip.org*)

Ulucanlar katliamı 9. yılında anıldı...

“Ulucanlar katliamını unutmamak, unutturmayacağız!”

Ulucanlar katliamı İstanbul’da TKİP MK üyesi Ümit Altıntaş’ın Karacaahmet Mezarlığı’nda bulunan mezarı başında gerçekleştirilen anma ile lanetlendi. Eylemde Eylül ayında gerçekleşen Diyarbakır, Buca ve Ulucanlar katliamları da birlikte ele alınarak, katil devlete karşı mücadele etme ve hesap sorma çağrısı yükseltildi.

28 Eylül günü Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB) tarafından gerçekleştirilen anma etkinliği kitlenin Karacaahmet mezarlığı girişinde toplanması ile başladı. Burada kortejler oluşturularak yürüyüşe geçildi. “*Ulucanlar katliamını unutmamak, unutturmayacağız! / Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB)*” pankartının açıldığı yürüyüş sırasında en önde Ulucanlar’da katledilen on devrimcinin resimleri taşındı.

Öfkeli sloganlar eşliğinde gerçekleştirilen yürüyüş süresince “Ulucanlar şehitleri ölümsüzdür!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Diyarbakır / Buca şehitleri ölümsüzdür!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!” vb. sloganlar coşkuyla haykırıldı. Ümit Altıntaş’ın mezarı başına gelindiğinde tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. “Güneşi içenlerin türküsü” hep bir ağızdan okundu.

İlk olarak TUYAB adına bir tutuklu yakını konuştu. Açılış konuşmasında Ulucanlar direnişinin mücadele tarihimizde önemli bir yeri olduğu belirtilerek, şehit düşen devrimcilerin arkalarında büyük bir miras bıraktıkları dile getirildi. Ardından TUYAB adına hazırlanan basın metnine geçildi. Ulucanlar’da gerçekleşen katliamın hücre saldırısının ve 19 Aralık katliamının bir provasını niteliğinde olduğu, burada karşılaşılan direniş nedeni ile devletin hücre politikalarını ertelemek zorunda kaldığı belirtildi. F tipi zindanlarda bugün tecrit, işkence, baskı ve her türlü devlet terörünün uygulandığı vurgulandı. Zindanlarda ve dışarıda yaşanan devlet terörüne karşı mücadele çağrısı yapıldı.

Şiir dinletisinin ardından TUYAB çalışanlarından İsmail Karagöz konuştu, On’ların izinden gitme çağrısı yaptı. Ümit Altıntaş’ın eşi Melek Altıntaş, Eylül ayında sadece Ulucanlar’ın değil Diyarbakır ve Buca katliamlarının da lanetlendiğini söyledi. Ulucanlar’ın, Buca’nın direniş ruhuyla mücadeleyi büyütme çağrısı yaptı. Ulucanlar katliamı tanığı Esmahan Ekinci cezevlerinde yaşanan yoldaşça paylaşıma değinerek, devrimci dayanışmanın masa başında değil barikatlarda ete-kemiğe bürüneceğini vurguladı.

Gitar ve flüt eşliğinde seslendirilen devrimci ezgilerin ardından Ümit Altıntaş’ın kardeşi Tayfun Altıntaş söz aldı. Ulucanlar’ın katliam değil direniş olduğunu vurgulayarak şunları söyledi: “*Ben Ümit kardeşim olduğu için onunla gurur duymuyorum, Ümit devrim şehidi olduğu için onunla gurur duyuyorum. Ve Ümit’in kardeşi olarak değil bir devrimci olarak devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütmeye çağırıyorum.*”

Tayfun Altıntaş’ın konuşması “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!” sloganı ile karşılandı. Anma Ulucanlarda katledilen devrimcilerinin isimlerinin “Yaşıyor!” haykırışı ile birlikte sayılmasının ardından sona erdi. Etkinliğe 250’yi aşkın kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İzmir’de Ulucanlar anması...

“Katliamların hesabını soracağız!”

Buca, Diyarbakır ve Ulucanlar katliamları İzmir’de bir hafta boyunca gerçekleştirilen eylemlerle lanetlendi. Ulucanlar şehitleri ise 28 Eylül günü TKİP MK üyesi Habip Gül’ün Helvacı Köyü’ndeki mezarı başında anıldı.

Sermaye devleti bu yıl da Ulucanlar anmasına katılımı engellemek için çeşitli yöntemler kullandı. Helvacı Köyü’ne gidecek araçları tehdit ederek geri gönderdi. Devrimci güçlerin kararlılığı devletin bu hamlesini boşa düşürdü. Yeni araçların bulunması uzun sürmedi.

Kolluk güçleri yürüyüşü boşa düşürmek amacıyla arama noktasını mezarlığın önüne kadar çekmişlerdi. Köyün girişinde araçlardan inilerek bu hamle de boşa düşürüldü.

Mezarlık girişinde pankartlar açıldı, kortejler oluşturuldu. Yürüyüş coşkulu sloganlarla başladı. En önde “*Buca-Diyarbakır-Ulucanlar hapisane katliamlarını unutmamak, unutturmayacağız! Hesabını soracağız!*” yazılı ortak pankart taşındı. Ardından Habip, Ümit, Hatice yoldaşların fotoğraflarının olduğu “*Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir!*” şiarının yer aldığı pankartın yanı sıra Ulucanlar’da katledilen devrimcilerin fotoğrafları taşındı.

Habip Gül’ün mezarı başında kitleyi bekleyen aile, kortejleri karşılamak için mezarlık girişine doğru geldi. Karşılıklı atılan sloganların ardından aile korteje katıldı.

Habip Gül’ün mezarı başında tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşunda bulunuldu. Daha sonra ortak metin okundu. Zindanlarda gerçekleştirilen katliamların devrimci tutsakları ve iradeyi teslim almak amaçlı olduğu ifade edildi. Devrimci tutsakların egemenlerle girdikleri irade savaşını her seferinde kazandıkları dile getirildi. Ulucanlar’da devletin sergilediği vahşet teşhir edildi. Katliamın işçi ve emekçilere yönelik saldırılardan bağımsız olmadığı söylendi. Devletin yalanlarla girdiği Ulucanlar’da devrimcilerin ölümüne direnişiyle karşılaştığı dile getirildi. Katliamın sorumlularının devlet tarafından korunduğu ifade edildikten sonra açıklama şu sözlerle sona erdi: “*Zafere olan inancımızla ölümü hiçe sayanların mücadelesini yaşatmaya devam edeceğiz. Bir kez daha ilan ediyoruz ki, devrim kazanacak, biz kazanacağız!*”

Daha sonra Ulucanlar’da şehit düşen devrimcilerin hayatlarını anlatan metin okundu. Ardından Ulucanlar katliamına ve direnişine tanıklık eden Filiz Gülkokuer bir konuşma yaptı. Ulucanlar’ın devrimci direniş ve kararlılığın en anlamlı örneklerinden biri olduğunu vurguladı. Şehit düşen tutsaklara dair anlatımlarda bulundu.

Anma şiir ve müzikten oluşan bir sunumla sona erdi. Habip Gül’ün sevdiği bir türkü söylendi.

Anmanın ardından kitle aileyi ziyarete gitti. Eylemi örgütleyen bileşenler duygu ve düşüncelerini belirten kısa konuşmalar yaptılar. Habip Gül’ün yaşamına dair sorular sordular.

Anma canlı ve coşkulu geçti. Öfkeli sloganlar anma boyunca hiç susmadı. “Katil devlet hesap verecek!”, “Devrimci irade teslim alınamaz!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!”, “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!”, “Ulucanlar katliamının hesabını soracağız!” vb. sloganlarının yanı sıra Ulucanlar şehitlerinin adları okunarak “Yaşıyor!” sloganı atıldı.

Eylemi BDSP, Alinteri, ESP, Kaldıraç, Köz, Mücadele Birliği Platformu, Partizan örgütledi. İHD İzmir Şubesi katılarak destek verdi. Eyleme 100 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Ulucanlar anmalarından...

“Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!”

Kartal'da Ulucanlar anması

Ulucanlar'da şehit düşen 10 yiğit devrimciyi anmak üzere Habip, Ümit ve Hatice yoldaş şahsında 28 Eylül günü Kartal'da bir anma gerçekleştirdik. Etkinlik öncesinde yoldaşların fotoğraflarının bulunduğu ve Ulucanlar direnişinin anlatıldığı fotoğraf sergisi hazırlandı.

Etkinlik saygı duruşu ile başladı. Sunumun ardından mücadele tarihimizin anlatıldığı “*Ekim'den Parti'ye, Parti'ye Devrim*” adlı filmin gösterimi yapıldı ve “Zafere on yıldız” başlıklı şiir okundu.

Etkinliğin son bölümünde ise işçi sınıfının komünist partisinin 10. yılının önemi vurgulandı. Tartışma boyunca Ümit ve Habip yoldaşların devrimci kimliği, bu kimliklerin partinin temsilcisi ve yol göstericisi olduğu ifade edilerek, düşünen ve savaştan militan olma özelliklerine dikkat çekildi. Bugünkü zor koşullarda devrimci olmanın önemi vurgulandı. Yoldaşların yaşamlarıyla çizdiği yol ışığında partiyi sınıf kitleleri içerisinde var etmenin partinin militanlarının omuzlarında olduğu ifade edildi. Saflarımıza yeni katılan işçi yoldaşların devrim davası, yoldaşları tanımaya dönük sorularıyla anlamlı bir tartışma yürütüldü. Son olarak görev ve sorumluluklara dikkat çekilerek, parti ve devrim davasını büyütme çağrısıyla etkinlik sonlandırıldı.

Anadolu Yakası'ndan Komünistler

Esenyurt'ta Ulucanlar anması

Ulucanlar katliamının 9. yıldönümü vesilesiyle Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde 28 Eylül günü bir anma etkinliği gerçekleştirdik.

Etkinlik saygı duruşuyla başladı. Ardından Ulucanlar katliamına ilişkin bir sunum gerçekleştirildi. Ulucanlar katliamıyla bu ülkede gerçekleştirilen bir dizi katliama yeni bir halka eklendiği, amacın zindanlardaki devrimciler şahsında tüm işçi ve emekçileri teslim almak olduğu belirtildi. Devletin vahşi saldırısına rağmen devrimci iradenin teslim alınmadığı ve Ulucanlar'da destansı bir direnişin ortaya konulduğu vurgulandı.

Ulucanlar katliamıyla ilgili sinevizyon gösterimi ile Esenyurt İKE Şiir Grubu'nun şiir dinletisinin ardından Ulucanlar katliamı ve direnişi kapsamında bir söyleşi gerçekleştirildi. Söyleşide zindanların sınıf

mücadelesindeki yeri ve önemine değinildi. Sermaye devletin bu katliamlarla devrimci iradeyi teslim alarak işçi sınıfının ve emekçilerin mücadelesini engellemeyi hedeflediği, ancak hiçbir zaman devrimci iradeyi teslim alınamayacağı, Ulucanlar'da bunun bir kez daha kanıtlandığı vurgulandı. Ulucanlar ruhuyla devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltme çağrısıyla söyleşi sonlandırıldı.

Esenyurt BDSP

Ulucanlar şehitleri GOP'ta anıldı

Ulucanlar şehitleri, 28 Eylül günü GOP ve Topkapı BDSP tarafından ortak yapılan etkinlikle anıldı.

Anma saygı duruşuyla başladı. Ardından yapılan açılış konuşmasında katliamın politik arka planı anlatıldı. Amerikancı sermaye hükümetinin İMF-TÜSİAD programları ve sosyal yıkım saldırılarını hayata geçirme hedefiyle işçi ve emekçilerin bilinçli öncüleri olan devrimci tutsakların iradelerini teslim almak için saldırdığı ifade edildi. Zindanlarda iki iradenin, devrim ve düzen cephesinin karşı karşıya geldiği belirtilerek, bu irade savaşımdan genelde devrimcilerin, daha özelde sınıfın partisinin alınının akıyla çıktığını vurguladı.

Şiir dinletisinin ardından “Ölümü yenenleri kimse yenemez!” adlı sinevizyon gösterimi yapıldı. Ulucanlar'da şehit düşen on yiğit devrimcinin özgeçmişleri okundu.

Ardından GOP BDSP temsilcisi “*Habip ve Ümit yoldaş şahsında parti davası ve devrimci direniş geleneği*” başlıklı sunumunu gerçekleştirdi. Habip

Gül ve Ümit Altıntaş'ın işçi sınıfının komünist partisinin düşünen ve savaştan militanları olduklarını, Ulucanlar saldırısından önce söyledikleri gibi parti bayrağına leke sürmeden kanlarıyla kızıştırdıklarını, onurun, erdemin ve direnişin bayrağını bizlere devrettiklerini ifade etti.

Konuşmanın ardından katılımcılarla birlikte söyleşi gerçekleştirildi. Kısa bir aranın ardından etkinlik müzik grubunun söylediği devrimci türkü ve marşlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / GOP

Ankara'da Ulucanlar anması

Ulucanlar katliamında ölümsüzlüğe uğurladığımız TKİP Merkez Komite üyeleri Habip Gül ve Ümit Altıntaş, 28 Eylül günü Ankara'da gerçekleştirilen etkinlikle anıldı.

Etkinlik, Nazım Hikmet'in mısraları eşliğinde On'lar şahsında tüm devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenler için yapılan saygı duruşu ile başladı.

Ardından Habip ve Ümit yoldaşların partili yaşamları aynasında “zor dönem devrimciliği” ve “düşünen ve savaştan militanlar”, “devrime adanmış dava adamları” başlıkları üzerinden bir sunum gerçekleştirildi. Habip yoldaşın tasfiyecilere Kemalpaşa cezaevinden yazdığı mektup ve DGM'de yaptığı siyasi savunma, Ümit yoldaşın TKİP Kuruluş Kongresi'nde yaptığı kapanış konuşması ve “Kahverengi sevdalı bulut” şiiri sunum içerisinde okundu. Onları yaşatmanın “uğruna tereddütsüzce ölünen davanın” büyütülmesi ile mümkün olacağı

Ankara: “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”

Ulucanlar katliam ve direnişinin 9. yıldönümünde, 26 Eylül günü Ankara'da, Alınteri, BDSP, DHD, Halk Cephesi, Kaldıraç, Odak, Partizan ve Tüm-İGD tarafından örgütlenen bir anma gerçekleştirildi.

Anma devrimci örgütlerin Ulucanlar Cezaevi önüne yürüyüşüyle başladı. Yürüyüşte coşkuyla sloganlar atıldı. Cezaevi önüne gelindiğinde basın metni okundu.

Ardından ÇHD adına avukat Rıza Karaman bir konuşma yaptı. Cezaevi katliamlarının toplumsal muhalefeti sindirme amacı taşıdığını, fakat birçok cezaevinde olduğu gibi 26 Eylül'de Ulucanlarda da bunun başarılamayacağını bir kez daha görüldüğünü ifade etti. Ardından TAYAD'lı Aileler'den Bayram Şahin katliam esnasında yaşananları anlattı. Son olarak devrimci tutsak Erol Zavar'ın eşi Elif Zavar konuştu; “*Devrimcileri asla teslim alamadılar. Ölenler asla teslim olarak ölmediler!*” dedi.

Cezaevinin önündeki anma cezaevi kapısına karanfillerin bırakılmasıyla son buldu.

Buradan otobüslerle Karşıyaka Mezarlığı'na gidildi. Ulucanlar direnişinde ölümsüzleşen üç devrimci, İsmet Kavaklıoğlu, Mahir Emsalsiz ve Önder Gençaslan'ın mezarları başında da anma etkinliği gerçekleştirildi. Anma sırasında katledilen 10 devrimcinin özgeçmişleri okundu. Devrimci marşlar hep bir ağızdan söylendi. Devrim şehidi Özgür Kemal Karabulut'un annesi ve İsmet Kavaklıoğlu'nun yakını mezarları başında onlara dair bildiklerini anlattılar. Konuşmaların ardından “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganları daha da güçlü atıldı. Anma etkinliği kararlı ve coşkulu bir şekilde gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

vurgulandı. Yoldaşları ölümsüzlüğe uğurladığımız 9 yılın, bu tarihsel sorumluluğa uygun bir şekilde, her türlü zorluğa karşı işçi sınıfını partiye ve devrime kazanma iradi çabası ile geçtiği ifade edildi. Hep bir ağızdan söylenen marşlar ve türkülerle anma sona erdi.

Ankara'dan Komünistler

Adana'da Ulucanlar anması

Ulucanlar direnişi 9. yıldönümünde Şakirpaşa İşçi Kültür Evi'nde yapılan bir etkinlikte anıldı. 28 Eylül günü gerçekleşen etkinliğin açılış konuşmasında devletin cezaevi politikalarına değinildi, katliamın amacı ele alındı. Devrimci tutsakların zindanlarda direniş geleneğini sürdürdüğüne değinilerek, devralınan bayrağın kararlılıkla taşındığı ifade edildi.

Ardından katliam sürecini öncesi ve sonrasıyla anlatan sinevizyonun gösterimine geçildi.

Etkinlik, Şakirpaşa İşçi Kültür Evi Çocuk Korosu'nun müzik dinletisiyle devam etti. Koro izleyiciler tarafından oldukça beğenildi.

Ardından BDSP adına bir konuşma gerçekleştirildi. Zindanlarda yaşananların iki sınıf arasındaki savaşımın cezaevlerindeki yansıması olduğunu belirtilerek, sınıflar varolduğu sürece cezaevlerindeki baskı ve zulmün kaçınılmaz olduğu söylendi. Bu sorunu çözmenin yegane yolunun işçi sınıfının ve emekçilerin sınıfsız bir dünya için mücadelesinin yükseltilmesinden geçtiği vurgulandı. Bu mücadelenin öncüsü olan Parti'nin 10. yılına girdiğine değinilerek, devralınan bayrağın daha da yükseltilmesi çağrısı yapıldı.

Etkinlik, türkü ve devrimci marşlardan oluşan dinletiyi sona erdi.

Kızıl Bayrak / Adana

Ulucanlar direnişi Kayseri'de selamlandı

28 Eylül günü Kayseri İşçi Kültür Evi'nde Ulucanlar katliam ve direnişini anma etkinliği gerçekleştirildi. Etkinlik devrim ve sosyalizm şehitleri için saygı duruşu ile başladı. Şiir, müzik dinletisi ve yitirdiğimiz devrimcileri anlatan metinle devam edildi.

Ardından söyleşi bölümüne geçildi. Katliamın ön sürecine, katliamla amaçlanan politikalar ve katliamın çıkarılması gereken sonuçlara değinildi. Bu çerçevede güncel politik süreçlere dair tutumumuz ele alındı. Emperyalist-kapitalist sistemin içerisinde bulunduğu kriz ve bu krizin nasıl bir olanağa dönüştürüleceği üzerine tartışma yürütüldü.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Anma eylemlerinden...

“Ulucanlar katliamını unutmamak, unutturmayacağız!”

Eskişehir: “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!”

Eskişehir'de Ulucanlar direnişi 27 Eylül günü Adalar Migros önünde gerçekleştirilen eylemle selamlandı. “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz! / 9. Yılında Ulucanlar katliamını unutmamak, unutturmayacağız!” pankartının açıldığı ve şehit devrimcilerin fotoğraflarının taşındığı basın açıklamasında devrimci ve demokrat kurumlar adına ortak metin okundu.

Sloganlar ve saygı duruşunun ardından okunan açıklamada, cezaevlerinde yaşanan saldırı ve direnişlere değinildi, Ulucanlar katliamının o güne kadar gerçekleşen en vahşi katliam olduğunu hatırlatıldı. Coşkulu ve öfkeli bir şekilde sloganlar atıldı. BDSP, DGH, DPG, EHP, İHD, SGD, SDP, ODAK tarafından örgütlenen eyleme TKP ve Eskişehir Halkevi de destek verdi.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Bursa: “Ulucanlar'ın hesabı sorulacak!”

Sermaye devletinin Ulucanlar'da gerçekleştirdiği katliamın 9. yıldönümü vesilesiyle cezaevi katliamları lanetlendi ve şehitler anıldı. 27 Eylül günü Orhangazi Parkı'nda yapılan açıklamayı BDSP, ESP, SODAP, Partizan ve Tuncelililer Derneği örgütledi.

Kurumlar adına yapılan açıklamada Ulucanlar katliamının arka planı açıklandı ve halen sürmekte olan F tipi tecrite karşı mücadele çağrısı yapıldı. “Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar katliamlarını unutmamak, unutturmayacağız!” pankartının açıldığı açıklamada “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!”, “Devrimci tutsaklar yalnız değildir!”, “Ulucanlar'ın hesabı sorulacak!”, “İçerde dışarıda hücreleri parçala!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

İstanbul İHD: “Katledenler hesap versin!”

İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu Buca, Diyarbakır ve Ulucanlar katliamlarına ilişkin 26 Eylül günü Galatasaray Meydanı'nda bir basın açıklaması yaptı, oturma eylemi gerçekleştirdi. “Buca, Ulucanlar, Diyarbakır'da katledenler hesap versin!” pankartının açıldığı, şehitlerin isimlerinin yazılı olduğu, karanfilli dövizlerin taşındığı eylemde İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu adına konuşmalar yapıldı. Hapishanelerde insanca yaşam koşullarının yıllarca süren direnişlerle kazanıldığı ve her seferinde baskı ve saldırı politikalarıyla geri alındığı vurgulandı. Saldırı politikalarının en üst biçimi olarak tecrit uygulamalarının gündeme getirildiği belirtilerek, bu uygulamalara geçişinin kanlı olduğu, '95-96-99 yıllarında Eylül ayı içerisinde gerçekleştirilen üç büyük cezaevi katliamının bu kanlı sürecin ön hazırlığı olduğunu ifade edildi. Açıklama taleplerin sıralanmasıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İzmir İHD: “Unutmayacağız!”

İnsan Hakları Derneği İzmir Şubesi 27 Eylül günü eski Sümerbank önünde cezaevi katliamları ile ilgili basın açıklaması yaptı. “Buca-Diyarbakır-Ulucanlar cezaevi katliamlarını unutmamak! Unutmayacağız!” pankartı açan İHD üyeleri, ayrıca “Tecrit ölümdür, istemiyoruz!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “İşkence insanlık suçudur!”, “Hücre ölümdür, izin verme!” dövizleri taşıdılar.

Saygı duruşunun ardından yapılan açıklamada, 12 Eylül sonrasında cezaevlerindeki saldırılar ele alındı. 21 Eylül '95 Buca katliamında 3 kişi, 4 Ocak '96 Ümraniye'de 4 kişi, 24 Eylül '96 Diyarbakır'da 10 kişi, 26 Eylül '99 Ulucanlar'da 10 kişinin öldürüldüğü, yüzlercesinin ağır yaralandığı söylendi. Cezaevlerine yönelik talepler sıralandı. Açıklama “Bizler cezaevlerinin olmadığı bir dünyanın mümkün olduğuna inanıyoruz. Çünkü her zaman yoktu cezaevleri ve ilelebet de olmayacak!” sözleriyle son buldu.

Eylemde “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!” vb. sloganlar atıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Şirinevler'de Ulucanlar eylemi

Ulucanlar katliamının 9. yılında düzene olan öfkemizle yine alanlardaydık. Mezar anmasının ardından Şirinevler merkezde 28 Eylül günü Avrupa yakasından BDSP'liler olarak eylem gerçekleştirdik. Eylemde “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz! Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!” şiarının yazılı olduğu pankartı taşıdık.

Basın açıklamasında şunlar söylendi: “Ulucanlar'da 19 Aralık'ta ve hücrelerde komünist ve devrimci tutsaklar, bunun bilinciyle, hem kendi onurları, hem de işçi ve emekçiler için direndiler. **Habip Gül, Ümit Altuntaş, İsmet Kavaklıoğlu, Abuzer Çat, Önder Gençaslan, Zafer Kırbıyık, Ahmet Savran, Aziz Dönmez, Mahir Emsalsiz, Halil Türker** saldırı ne kadar vahşiceyse, o kadar yiğitçe direnerek şehit düştüler...”

Basın açıklamasına işçi ve emekçiler ilgi gösterdiler. Düzenin iplerini elinde tuttuğu faşist beslemeler de iş başındaydı. Basın açıklamasını provoke etmeye çalıştılar, küfür ve hakaretlerle bize sataştılar. Etrafımızda yaklaşık 150 civarında bir kitle oluşmuştu. Sakin tutumumuzla basın açıklamasına devam ettik. Daha da gerilen itler insanları da katarak saldırmaya çalıştılar. Saldırıya “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganlarıyla karşılık verdik. Çevredeki işçi ve emekçiler bizleri sahiplendiği için kimileri uzaklaştı, kimileri de kudurmuş bir şekilde açıklamayı dinlemekle yetindi. Bu kudurganlığa, basın açıklamasına devam ederek ve sloganlarımızı gür bir şekilde atarak yanıt verdik. Çevrede toplanan işçi ve emekçiler, ezilen Kürt ulusuna mensup insanlar da sloganlarımıza eşlik ettiler ve alkışladılar.

Avrupa Yakası'ndan BDSP'liler

28 Eylül 2008 / Şirinevler

İşgalci ordular Pakistan'ı kaosa sürüklüyor!

Afganistan'daki işgalci güçlerin savaşı Pakistan topraklarına taşınması, ABD-Pakistan ilişkilerini yeni bir boyuta taşıdı. Pakistan yönetimini hiçe sayan neo-faşist çetenin küstah şefleri, işgalci ordularına Pakistan'ın Afganistan sınırındaki bölgesini savaş alanına çevirmeleri emrini verirken, İslamabad'daki işbirlikçilerini haberdar etme gereği bile duymadılar. Bu olay, emperyalistlere uşaklık eden rejimlere reva görülen muameleyi göstermesi açısından da ibret vericidir.

Amerikan karşıtlığının alabildiğine yaygın olduğu Pakistan'da yönetim, ABD'nin saldırganlığına karşı dik durduğunu gösterme gayreti içine girdi. Hem ordu hem hükümet, müttefik güçlerin Pakistan'ın egemenliğini ihlal etmesine izin vermeyeceklerini ilan ederek, ABD'ye “kafa tuttu”. Bu gelişmenin ardından ABD ile Pakistan orduları arasında kısa süreli çatışmalar çıktığına dair haberler, Pakistan yönetiminin egemenliğini koruma noktasında “kararlı” olduğu izlenimi verse de olayların daha karmaşık olduğu anlaşılmaktadır.

Emperyalist Amerikan rejiminin kirli niyetleri hakkında farklı değerlendirmeler yapılırsa da, savaşın Pakistan'a yayılmak istendiği konusunda genel bir mutabakat sağlanmış bulunuyor. ABD adına tetikçilik yapan Pakistan yönetimi, gelinen yerde savaş çetesi tarafından kaosa sürüklenmektedir. Oysa Pakistan'daki gerici rejim, ABD emperyalizminin “teröre karşı savaş” adı altında halklara karşı başlattığı saldırının dolaysız suç ortakları arasında yer alıyor. Savaş aygıtı NATO orduları Afganistan'ı işgal ettiğinde, Pakistan rejimi, “teröre karşı savaş”ın ön cephesinde olduğunu ilan etmişti. Ancak sadık bir uşak olduğunu kanıtlaması, Pakistan rejimini ABD emperyalizminin hedefi olmaktan kurtaramadı.

Pakistan'ın başkenti İslamabad'daki Marriott otelini harabeye çeviren, yüze yakının kişinin ölümüne yol açan bombalı saldırı, ABD'nin su yüzüne çıkan kirli planlarına dair tartışmalara ivme kattı. El Kaide ya da Taliban tarafından yapıldığı iddia edilse de, saldırının ABD ordusu tarafından gerçekleştirildiğine dair güçlü kanıtlar bulunuyor.

ABD casus uçaklarının sıkça Pakistan'ın Veziristan bölgesine füze saldırıları düzenlediği haberleri gelirken, ABD Savunma Bakanı Robert Gates, Amerikan kuvvetlerinin sınır ötesi saldırılarını savunarak, askerlerin sızan militanların saldırılarından kendilerini korumak amacıyla gerekli

adımları atmaya hakkı olduğunu iddia ediyor. Pentagon şefinin ardından meydana çıkan ABD Genelkurmay Başkanı Oramiral Mike Mullen ise, ülkesinin, Pakistan'a aşiret bölgesindeki İslamcı militanlarla mücadelesinde yardım için uzun dönemli ve kapsamlı bir plan uygulaması gerektiğini savundu. “Pakistan'daki militanların Amerikan ulusal güvenliğine yönelik en büyük tehlike olduğunu” öne süren Amerikalı Amiral ise, söz konusu planın beş ila on yıllık bir süreyi kapsaması gerektiğini söyledi.

Bush liderliğindeki savaş kundakçılarının organize ettiği olaylar giderek vahim bir hal alırken, ABD ordusu Pakistan topraklarında konuşlanma hazırlığını sürdürüyor. İşgalci güçlerin Pakistan topraklarında kalıcı üs kurma hazırlığı ise hem İslamabad rejiminin “ABD'ye karşı dik duruyorum” izlenimi vermek için giriştiği manevraların kofluğunu ortaya koyuyor, hem de savaşın daha da yayılma tehlikesine işaret ediyor.

ABD emperyalizminin işbirlikçi bir rejime karşı başlattığı bu çirkin saldırının amaçlarına dair farklı yorumlar yapılıyor. “Pakistan'ın parçalanması”, “savaş aygıtı NATO'nun bölgede kalıcı üsler kurma bahanesi yaratmak için çatışmaların yaygınlaştırılması”, “ABD ordusunun Pakistan'daki nükleer silahların denetimini ele geçirip İsrail'i rahatlatması” üzerinde duruluyor.

Hangi felaket planının uygulanmak istendiği netlik kazanmasa da, her üç ihtimal de Pakistan halkları başta olmak üzere Asya halklarının başına yeni felaketler getirmekten başka bir sonuç yaratmayacaktır.

ABD emperyalizmi ile işbirlikçilerinin kirli planları daha şimdiden Pakistan'ı kan gölüne çevirmeye başlamıştır. Son günlerde Afganistan sınırında şiddetlenen çatışmalarda, “dinci militan” olduğu öne sürülen bin kişinin öldürüldüğü bildiriliyor. İşgal altındaki Afganistan, Irak gibi örnekler, kitle katliamlarının yayılma ihtimalinin yüksek olduğunun somut göstergeleridir. Emperyalist savaşın Pakistan'a taşınması halkların yeni acılar çekmesine yol açacaktır. Ancak bu rezil planların bataklığa saplanan işgalci ordulara zafer getirmesi de mümkün değildir. Ezilen halkların emperyalist zorbalara karşı biriken öfkesi birleşik bir direnişle taçlandığında ise, emperyalist zorbaların işgal ettikleri topraklardan defolup gitmek dışında bir seçenekleri kalmayacaktır.

Afganistan batağında çıkış yolu bulunamıyor!

“ABD'nin öteki batılı emperyalist ülkelerin de desteğini alarak Afganistan savaşı üzerinden Orta Asya'ya yaptığı çıkış ise gerçekte Rusya ve Çin'e karşı yeni bir büyük hamle idi. Bu onu petrol ve doğalgaz deposu Orta Asya'nın tam kalbine taşımış, ona Rusya ve Çin'in arasına bir kama gibi yerleşme olanağı da sağlamıştır... Afganistan bu açıdan ABD için Irak'tan çok daha önemlidir... Afganistan batağından çıkış çareleri arayan NATO'dan gerekirse Talibanla da uzlaşılabilceğine ilişkin seslerin yükselmesi ve bu doğrultuda örtülü bazı ilk girişimlerin yaşanması da bu çerçevede anlam kazanmaktadır. Amaç sonuçta Afganistan mevzisini korumaktır, ne pahasına olursa olsun. Bu mevzinin yitirilmesi, özellikle ABD için, dünya egemenliği hayallerinin tümünden çökmesi anlamına gelecektir.” (Ekim, sayı:253)

Bu değerlendirme, Brüksel'deki NATO karargâhının şefleri ile Pentagon'daki savaş baronlarının Afganistan'da bir hezimetten duydukları kaygının nedenlerine işaret etmektedir. Geçtiğimiz aylarda takviye güç talebini defalarca dillendiren NATO-Pentagon ikilisi, istedikleri düzeyde olmasa da bazı devletlerin Afganistan'a yeni askeri birlik göndermelerini sağlayabilmişlerdir. Ancak takviye birlikler, 50 bine yakın askere komuta eden savaş aygıtı NATO'nun derdine derman olmaya yetmemiştir. Zira Irak'tan Afganistan'a asker kaydırma hazırlığında olduğunu açıklayan Pentagon, yeniden alarm zilleri çalmaya başladı.

Japonya ile NATO üyelerine çağrıda bulunan savaş kundakçıları, “Ya Afganistan'da savaşın ya da para gönderin” talebinde bulundular. Muharip birlikler göndermek istemeyen ülkelerin Afgan ordusuna mali yardımda bulunabileceklerini belirttiler. Afgan ordusunun gerekli güce ulaşmasıyla kendilerine daha az ihtiyaç duyulacağını iddia ederek, Afgan ordusunun yeniden yapılanması için 17 milyar dolara ihtiyaç olduğunu dile getirdiler.

Pentagon alarm zilleri çalarken, işgalci İngiliz birliklerinin şefi Tuğgeneral Mark Carleton-Smith ise, Afganistan'da zafer kazanmalarının mümkün olmadığını ilan etti. İngiltere'de yayınlanan *The Sunday Times* gazetesine konuşan Smith, “Bu savaş kazanamayacağız” dedi. Bununla birlikte, Taliban ayaklanmasının “yönetilebilir bir düzeye düşürüldüğünü” iddia ederek, Taliban tehtidinin bu düzeyiyle Afgan ordusu tarafından üstlenilebileceğini savundu. İngiliz generalin dile getirdiği tek çözüm yolu, Taliban güçlerinin yönetime katılmak karşılığında Kabil'deki kukla yönetimle anlaşmaya varmalarıdır.

Nitekim CIA fideğinde yetiştirilen Hamid Karzai soysuzu da, işgalci orduların yakalamaya çalıştığı Talibanların şefi Molla Ömer'e uzlaşma çağrısı yaptı. Taliban'ın politik sürece katılmasının ve Molla Ömer'in Afganistan'a dönmesinin ülkenin çıkarları, refahı ve istikrarı bakımından yararlı olacağını savundu.

Pentagon patentli bu çağrıya Taliban güçlerinden olumsuz yanıt verildi. Taliban sözcüsü, “Afganistan'ın köle ve kukla başkanı Hamid Karzai'nin yaptığı bir görüşme teklifini reddediyoruz. O yalnızca Amerika'nın dediğini söylüyor ve yapıyor” dedi.

Taliban güçlerinin emperyalist işgalcilerin anlaşma çağrısını reddetmesi, Afganistan işgaliyle kazanılan mevzinin emperyalist güç odakları arasındaki çatışmalarda taşıdığı önem dikkate alındığında, Pentagon ve Brüksel'deki kaygıları daha da büyütecektir.

Büyük şirketlerin iflas furyası sürüyor...

Tekelci kapitalizm krizin üstesinden gelemiyor!

Kapitalizmin kabesi ABD’de patlak veren krizin etkileri dalga dalga yayılırken, soruna çözüm bulamayan rejimin efendileri de kabus görmeye devam ediyor. Zira ABD’nin büyük şirketlerini enkaza çeviren krize çözüm bulmak için seferber olan batılı emperyalistler, tüm çırpınmalarına rağmen bir çıkış yolu bulabilmiş değiller. Belirsizlik durumunun uzaması ise krizin etkisinin dünyanın belli başlı tüm merkezlerinde hissedilmesine yolaçıyor.

“Kurtarma paketi” onaylanmayınca borsalar çöküşe sürüklendi

İlk patlak verdiğinde gecikmeden krize müdahale eden ABD yönetimi, batan sigorta şirketlerini devletleştirip, ardından “kurtarma paketi” hazırlayarak geçici bir umut yaratabilmişti. Fakat iflasları durdurup rejime soluk aldirmek için 700 milyar doları gözden çıkaran savaş çetesinin şefi Bush başkanlığındaki yönetim vaatlerinin arkasında duramayınca piyasalar yeniden çöküşe doğru sürüklendi.

Amerikan Temsilciler Meclisi, Bush’un yanısıra başkan adayları McCain ile Obama’nın uyarılarına karşın, krizdeki finans sistemini bataktan kurtarmak için hazırlanan 700 milyar dolarlık paketi reddetti. Şok etkisi yaratan Temsilciler Meclisi’nin kararı kapitalist-emperyalist rejimin efendilerini iyice kaygılandırdı. Bush’un yanısıra birçok ülke başkanı da Temsilciler Meclisi’ne çağrıda bulunarak, kapitalizmin bekası için mutlaka bir kurtarma planına ihtiyaç olduğunu hatırlattı.

Ret kararına asıl tepki beklendiği üzere borsalardan geldi. Haberin duyulması ile borsalarda büyük kayıplar yaşandı.

Tasarının reddedilmesinin ardından New York Borsası’nda Dow Jones Sanayi Endeksi, tarihinde ilk defa yüzde 7 değer kaybederken, Nasdaq Endeksi de yüzde 9’dan fazla değer kaybetti. Latin Amerika Avustralya ile Yeni Zelanda borsaları da güne büyük düşüşlerle başladılar. Hong Kong borsasında kayıplar yüzde 5’i aşarken, Tokyo borsası da son üç yılın en düşük düzeylerine geriledi.

Sarsıntının şiddetli hissedildiği bir diğer kıta Avrupa oldu. İngiltere’de FTSE 100 endeksi yüzde 3 oranında değer kaybederken, Fransız Cac 40 endeksi yüzde 2,7 oranına geriledi. Almanya’nın Dax endeksi de yüzde 1,4 düşerek 5278 seviyelerine çekildi. Rusya ise, ülkenin iki büyük menkul kıymetler borsalarında işlemlere birkaç saat ara vererek çöküşü hafifletmeye çalıştı.

Daha sonra “Kurtarma Paketi” onaylansa da, kredi zararları ve bu kredilere dayalı mali varlık kayıplarının toplamının 1 trilyon 400 milyar dolara ulaşabileceğini açıkladı.

İflas ve kamulaştırma Avrupa’ya sıçradı

Günler ilerledikçe krizin etkisinin sadece borsalardaki çöküşle sınırlı kalmayacağı somut olarak görüldü. ABD’de başlayan banka/şirket iflasları Avrupa ile Pasifik kıyılarına da sıçramış bulunuyor. Burada da en büyük şirketlerin bazılarını iflasa sürükleyen kriz, serbest piyasaya tapınan Avrupa

rejimlerini iflasın eşiğindeki şirketleri devletleştirmek zorunda bıraktı.

Devletleştirmeye karşı “ilkeli” duruşu ile dikkat çeken İngiliz hükümeti, ülkenin en büyük emlak kredisi bankalarından “Bradford and Bingley”i kamulaştıracığını açıkladı. Zira bu devletleştirme adımını atmazsa, iflasın domino etkisi yaratarak İngiliz ekonomisini bataklığa sürüklemesi işten bile olmayacaktı. Bu riski hesaba katan İngiltere Hazine Bakanlığı, ekonomik istikrarı koruyabilmek için, bankanın 50 milyar sterlinlik kredi ve borçlarını üstleneceğini açıkladı. Ayrıca bankanın perakende mevduatlarının ve bazı birimlerinin İspanyol Bankacılık Grubu Banco Santander’a satışı için de 18 milyar sterlin kaynak sağlama taahhüdünde bulundu.

İflasın eşiğine dayanan Fortis Bank’ı kurtarmak için de aynı anda üç Avrupa devleti harekete geçti. Belçika, Hollanda, Lüksemburg üçlüsü, Avrupa’nın ilk 20 bankası arasında gösterilen Fortis Bank’ın belli orandaki hisselerini alacaklarını açıklayarak iflası şimdilik engellediler. Fortis’in kurtarılması için Belçika 4.7 milyar Euro, Hollanda 4 milyar Euro, Lüksemburg ise 2.5 milyar Euro verecek. Böylece Fortis Bank’ın yüzde 49 hissesi bu üç devlete geçecek.

İflasın eşiğine gelen bir diğer Avrupa bankası ise, Fransa-Belçika ortaklığında bulunan Dexia oldu. Piyasa değerinin neredeyse üçte birini kaybeden Dexia için yaklaşık 7 milyar Euro sermaye aktarılacağı bildirildi.

Almanya’da ise emlak kredisi bankası “Hypo Real Estate”in bir bankalar konsorsiyumuyla son dakika anlaşma yaparak iflastan kurtulduğu açıklandı. İzlanda hükümeti de ülkenin en büyük üçüncü bankasını kamulaştırdı.

Kapitalizmin sonuna dair tartışmalar

Gelinen yerde sistemin savunucuları bile kapitalizmin sonunun gelip gelmediğini tartışmaya başladı. Kimileri kapitalizmin krizini tartışıp yeni model arayışlarına girmek gerektiğini söylerken, bazıları ise yaşanan krizi “devletçi kapitalizmin modern bir versiyonuna geçiş” olarak tanımlıyor.

Yeni bir ekonomik sistemin kurulmasının gerekliliğinden söz edenlerin yanında, serbest piyasa ekonomisinin dünyayı felakete sürüklediği saptamasını yapanlar da var.

Bazı çevreler banka ve şirketlerin devletleştirilmesini “sosyalist önlemler” şeklinde yorumlarken, kimi din adamları da yaşanan krizden kapitalizmi sorumlu tutuyor. Örneğin Anglikan Kilisesi, “Karl Marx haklıymış. Kapitalist sistem insanlığı bu hale getirdi” açıklamasını yapabildi.

Kapitalizmin ancak proleter bir devrimle yıkılabileceğini bilen sistemin akıl hocaları ise, daha soğukkanlı görünüyor. Emperyalist Amerikan rejiminin akıl hocalarının kalem oynattığı Washington Post gazetesi, şu değerlendirme ile sistemin efendilerini sükûnete çağırdı: “*Evet, Amerikan ekonomik sisteminin çöküşün eşiğine gelmesi ve hükümetin bunu kurtarmaya yönelik girişimi gerçekten de kapitalist sistemde bir kilometre taşı simgeliyor... Kapitalizmden vazgeçmiyoruz. Sadece evrimleşmesini*

sağlıyoruz. Bir değişimin içindeyiz... Cebimizdeki paranın artık güvende olmadığı gerçeğini kabul etmemiz gerek. Daha iyi bir finansal demokrasi yaratmamız gerek. Bu kriz Amerikan kapitalizminin çöküşü değildir. Eğer şanslıysak kapitalizmin evrimleşmesinde önemli bir aşamayı geride bırakacağız.”

Kapitalizmin alternatifi sosyalizmdir!

Kapitalizmle ilgili yürütülen tartışmalar kapitalizmi kurtarma derdine düşenlerin aczini yansıtmakla kalmıyor, düzenin efendileri ile onların hizmetindeki akıl hocalarının kapitalizmi savunma noktasında ciddi bir özgüven kaybına uğradıklarını da gözler önüne seriyor.

Öyle ki, günümüz kapitalist sistemini “çılgınlık” olarak nitelendiren Fransa cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy, “Yeni bir kapitalist sistem kurulsun” çağrısı yapabildi.

“Piyasalar her zaman haklıdır görüşü artık bitmiştir. Yeni ve ahlaki bir kapitalist sistem kurulması için dünya liderleri İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra Bretton Woods’ta olduğu gibi yeniden toplanmalı” dedi.

Kapitalizmin alternatifinin yine kapitalizmde aranması safsatadan başka şey değildir. Zira sistemdeki gayr-ı ahlaki asalaklaşma, kapitalist ilişkilerin kaçınılmaz sonucudur. Kapitalizm insanın insan tarafından sömürülüp köleleştirilmesine dayalı bir sistemdir, böyle bir sisteme “ahlak” değil “kâr, daha çok kâr” olgusu yön verir.

Burjuva devletlerin krizi önlemek için “kamulaştırma”dan başka çıkış yolu bulamaması, özel mülkiyete dayalı sistemin iflas ettiğinin bizzat bekçileri tarafından tescilidir. Buna karşın kapitalizm kendiliğinden yıkılacak değildir. İnsanlığı barbarlığa sürükleyen bu düzenin tek alternatifi olan sosyalizm ancak, partisi önderliğinde örgütlenmiş işçi sınıfı ile emekçi müttefiklerinin proleter devrimi ile kurulabilir.

Türkiye’ye füze, İsrail’e erken uyarı sistemi...

ABD suç ortaklarını silahlandırıyor!

Türkiye-İsrail ikilisi, genelde emperyalist güçlerin özelde ABD emperyalizminin Ortadoğu halklarına karşı giriştikleri tüm saldırılara destek sunmaktadır. İki gerici rejimin bu suç ortaklığı 1950’li yıllarda başlayıp halen devam etmektedir. Bundan dolayı hem siyonist ordu hem “NATO’nun ikinci büyük ordusu” ünvanlı Türk ordusu Pentagon’un gözdeleri arasında yer almış, ABD’nin bölgesel çıkarları gereği iki savaş makinesi sürekli tahkim edilmiştir.

Halkları köleleştirme seferleri düzenleyen ABD savaş makinesinin Irak ve Afganistan’da bataklığa saplanması, Pentagon işbirlikçisi iki ordunun önemini daha da arttırmıştır. Çünkü içine yuvarlandıkları bataklıktan henüz çıkış yolu bulamamışken Kafkaslar’daki ilk çatışmada hezimete uğrayan savaş kundakçıları, İran’la uğraşmak gibi çetrefilli bir sorunla da karşı karşıya bulunuyorlar.

Bu sıkışıklık döneminde yeni savaş planlarını uygulamakta zorlanan emperyalist Amerikan rejiminin Türkiye ile İsrail savaş aygıtlarını daha etkili bir şekilde kullanmak istemesi kaçınılmaz görünüyor. Tam bu dönemde her iki savaş aygıtının ABD tarafından yeni silahlarla donatılacağına açıklanması, bu kanıyı daha da güçlendiriyor.

Washington kaynaklı haberlerde, Pentagon’a bağlı Savunma, Güvenlik ve İşbirliği Dairesi’nin, Türk Hava Kuvvetleri’ne 107 adet havadan havaya fırlatılan modern Amraam füzesi satılması için Kongre’ye başvurduğu belirtildi. Kongre’nin üst kanadı Senato’dan iki hafta içinde itiraz gelmemesi durumunda silah satışı kesinleşecek. Elbette satışın herhangi bir itirazla karşılaşması beklenmiyor.

İleri ve orta menzilli havadan havaya fırlatılan füzelerin satışın bedelinin 157 milyon dolar olması öngörülüyor. Anlaşmaya göre, füzelerle birlikte ilgili konteynerler, yedek parça, destek ve test teçhizatı da

teslim edilecek.

Silah satışını gerekçelendiren Pentagon şeflerinin açıklamasında, NATO müttefiki Türkiye’nin, güçlü savunma imkân ve kabiliyetini geliştirmesi ve korumasının, Amerika’nın ulusal çıkarları gereği olduğuna işaret edildi.

Bu arada ABD ordusunun İsrail’e erken uyarı radar sistemi yerleştirdiği bildirildi. Tel Aviv’den yapılan açıklamada, geçen hafta Amerikan ordusunun Avrupa komutanlığından 120 kişilik bir ekibin radar sistemini Nevatim askeri üssüne yerleştirdiği bildirildi. Böylece ilk kez İsrail topraklarına Amerikan askerleri de konuşlanmış oldu.

Belirtildiğine göre, erken uyarı radar sistemi balistik füzeleri fırlatılmalarından kısa süre sonra tespit edebiliyor ve böylece İsrail’e olası saldırılara daha kısa sürede yanıt verme kabiliyeti sağlıyor. Siyonist savaş makinesinin bu sistem sayesinde, balistik füzelere karşı geliştirdiği Arrow füzelerini daha kısa sürede fırlatma olanağına kavuştuğu belirtiliyor. İran’ın nükleer tesislerine saldırı için İsrail ve ABD’nin hareket alanını genişlettiği vurgulanıyor.

Kuşkusuz İsrail ile Türkiye rejimleri ABD’den eşit muamele görmüyor. Zira, diğer etkenlerin yanısıra ABD’deki Yahudi sermayesinin yürüttüğü lobi faaliyetleri İsrail’i çok daha avantajlı kılmaktadır. Ancak her iki rejim de, özü itibarıyla ABD’nin bölge politikalarının uygulanmasında aktif tetikçilik yapmaktadır.

ABD suç ortağı iki gerici rejimin niteliği göz önüne alındığında, bölgemizde emperyalizme karşı gelişen her tutarlı direnişin bu rejimleri de hedef alması şarttır. Zira bu rejimler ABD’nin tetikçileri olduğu kadar, emperyalizmin de bölgedeki en güçlü dayanaklarıdır aynı zamanda.

Kolombiya’da pancar işçileri grevde!

Kolombiya’da 15 Eylül’de Cauca/Valle del Cauca bölgelerinde 8.500 pancar işçisi iş bıraktı. 13 plantasyon ise işgal altında tutuluyor. İşçiler, sözleşmelerin kendileri ile işveren arasında yapılmasını ve insanca ücret istiyorlar.

Tarım işçilerinin direnişini askeri birliklerin saldırısı ve gaz bombaları da kıramıyor. Devlet ve ordu grevin gerillalar tarafından örgütlendiğini iddia ediyor, grevci işçilerin üzerine özel birlikler gönderiyor. İşçiler bugüne kadar birçok kez saldırıya uğradı.

Sermaye basını, kitlelerin grevci işçilerle dayanışmasını engellemek için karalama kampanyası yürütüyor. Grevin benzin fiyatlarının artmasına neden olduğu yalanı yayılıyor. Şeker pancarı işletmelerinde günlük 8.100 ton şeker ve 950 bin litre Ethanol üretiliyor. Ethanol benzin ile karıştırılıyor. İşgal altında tutulan tarlalardan biri, Kolombiya’da medya imparatorluğunu elinde tutan aileye ait.

Şeker pancarı işçileri tarlaya gitmek için saat 4’te kalkıyor ve saat 20.00’de eve dönüyorlar. Bu ağır koşullara rağmen asgari ücretin % 86’sını (136 Euro) alıyorlar. Her işçinin işverenle doğrudan iş sözleşmesi bulunmuyor. Bu nedenle sosyal sigorta giderlerini (hastalık ve emeklilik sandığına ödenen primler) kendileri karşılamak zorunda kalıyorlar. Aylıklarından ayrıca taşıma ücreti de kesiliyor. İşçilere bu durumda 72 Euro kalıyor.

İşçiler greve başlamadan önce ücretlerini almamışlardı. Bu nedenle kendileri gibi yoksul olan Kolombiya halkının dayanışmasıyla bu grevi sürdürebiliyorlar. Bölge halkı daha çok şeker pancarı üreticilerinden oluştuğu için sunabilecekleri destek sınırlı. Pancar işçilerinin eşlerinin oluşturduğu komite, grevci işçilerin aileleri için yiyecek ve para topluyor.

Sinaltrainal ve Sinalcorteros Sendikaları önderliğinde süren grev geniş bir kitle çalışması ile başladı. Binlerce kişinin katıldığı toplantılar düzenlendi. 14 Temmuz’da Şeker Endüstrisi Kurumu ASOCANA’ya ortak talepler bildirildi. Kurum hala görüşmekten kaçınıyor.

Sinaltrainal Sendikası grevci işçiler için yemek örgütüyor. Ülkenin değişik yerlerinden gelen Sinaltrainal üyesi 30 kişi dönüşümlü olarak grev ile dayanışma faaliyeti yürütüyor. Çevre köylere giderek lojistik çalışma yapıyor, köylüleri grev üzerine bilgilendiriyor ve dayanışma örgütüyor.

Yoksulluğu üretenlerin yoksulluk zirvesi!

Birleşmiş Milletler Yoksulluk Zirvesi 25 Eylül tarihinde New York’ta gerçekleşti. Zirve, 2015 yılına kadar dünya genelinde yoksulluğun azaltılması planına yönelik olarak koyulan Milenyum Kalkınma Hedefleri’ne ulaşma çabalarının bir parçası olarak görülüyor.

Birleşmiş Milletler, yoksulluk ve hastalıkla mücadele ve eğitime destek için 16 milyar dolarlık yeni bir yardım paketi sözü verdi. Bunun 3 milyar dolarının sıtmayla mücadeleye ayrılacağı belirtildi. Fonun büyük bir kısmı Dünya Bankası ile AİDS, tüberküloz ve sıtmayla mücadele için oluşturulan fondan karşılanacak. Bu fonlarla sıtmaya karşı aşı için araştırma programının desteklenmesi planlanıyor. BM verilerine göre, yılda 109 ülkede 3.3 milyon insan sıtmaya yakalanıyor ve 1 milyondan fazla insan sıtmadan ölüyor. Ayrıca fondan 4.5 milyarın dolar eğitim ve bilim programlarının desteklenmesine ayrılması planlandı. Hedefin 2010 yılına kadar 24 milyon çocuğun eğitimden yararlanmasına olanak sağlamak olduğu ifade ediliyor.

Fonun 2 milyar doları sağlık alanı (özellikle de çocuk ölümlerinin azaltılması için), 1.6 milyar doları ise tarım sektörü programları için ayrıldı. Fonun Güney Afrika ve Orta Amerika’da yoksul köylülere yardım şeklinde verilmesi planlandı. İngiltere Başbakanı Brown Afrika’ya en az 10 milyar dolar yatırılarak “yeşil devrim” yapılmasını, böylece Afrika’nın kendisini doyuracağını savundu.

Zirvenin sonunda BM Genel Sekreteri Ban Ki Moon, zirvenin çok başarılı geçtiğini ve dünyada ekonomik kriz sırasında böyle bir fon oluşturulmasının harika olduğunu söyledi.

Oysa bu zirve de daha öncekilerden farklı değil. 8 yıl önce yapılan zirvede de 192 Birleşmiş Milletler üyesi ülkenin 2015 yılına kadar ulaşacağı 8 hedef belirlemişti. Bunlardan birisi yoksul ve açların sayısını yarıya indirmek, daha iyi eğitim, sıtma, tüberküloz ve AİDS gibi hastalıklarla mücadele, doğanın korunması vb. idi. Daha birkaç gün önce Birleşmiş Milletler Zirai ve Beslenme Örgütü (FAO) dünyada açlık ile yüzyüze olan insanların sayısının 854 milyondan 923 milyona yükseldiğini açıkladı. 1.4 milyar insan yoksulluk sınırının çok altında yaşıyor. Ekonomik kriz, enerji ve besin maddelerinde fiyatların yükselmesi daha fazla insanı yoksulluğa sürüklerken, kapitalizm koşullarında bu hedeflere ulaşamayacağı yeterince açıktır.

Zira insan sağlığı, eğitim, doğanın korunması vb. sorunlara çözüm bulmak kapitalizmin doğasına aykırıdır. Kitleleri her geçen gün daha fazla yoksullaştıran ve açlığa sürükleyen bizzat bu sistemin kendisidir.

Dünyadan...

Boeing grevi sürüyor!

27 bin Boeing çalışanının 6 Eylül'de başlattığı süresiz grev devam ediyor. IAM sendikasının çağrısını yaptığı grevde çalışanlar, daha fazla ücret, önümüzdeki üç yıl içinde iş güvencesi, sendika üyelerine kârdan hisse talep ediyorlar ve hastalık sigortası priminin düşürülmesini protesto ediyorlar.

Grevin hazırlanmasına tüm üyelerin aktif katılımı sağlandı ve her üye grev konusunda eğitildi. Her grev yöneticisi sendikada eğitimden geçti. Her çalışana grev vardiya planı verildi. Vardiya süreleri sürekli olarak kontrol ediliyor. Greve aktif olarak katılanlar sendikadan grev parası (3. haftadan sonra 150 Euro haftalık) alabilecekler. Grevin gücü grevin bu şekilde örgütlenmesinden geliyor.

Yanısıra değişik komiteler kuruldu: Grevin en son durumunu bildiren e-maillerden sorumlu komite, çekilen ve şu an ödenemeyen krediler üzerine bilgilendirme komitesi, grev ile dayanışmayı örgütleyen komite, grevciler için bedava yemek örgütleyen komite...

Boeing grev nedeniyle 35 uçağı teslim edemedi. Bazı seyahat şirketleri Boeing tekeline tazminat davası açmaya hazırlanıyorlar.

İtalya'da eğitim reformuna karşı protestolar

İtalya'da Berlusconi'nin hükümete gelmesinin üzerinden 4 ay geçti. Eylül ayının son haftasında Berlusconi'ye ve onun neoliberal politikalarına karşı sendikaların çağrısını yaptığı büyük protesto gösterileri gerçekleşti. Böylelikle İtalya'da işçi ve emekçiler cephesinde yeni bir hareketlilik dönemine girildi.

Cobas sendikasının çağrısını yaptığı ve birçok kentte onbinlerce kişinin katıldığı protesto gösterisi ile hükümetin "eğitim reformu" protesto edildi.

Bu "eğitim reformu" ile hükümet önümüzdeki 3 yıl içinde 87 bin öğretmenin işyerini yok etmeyi planlıyor. 44 bin işyeri de idari yönetimlerde yok edilecek.

CGİL Sendikalar Birliği'nin çağrısı üzerine, 27-28 Eylül'de 150 yerde Berlusconi hükümetinin işçi ve emekçilere karşı sürdürdüğü neo-liberal politikalar protesto edildi. 29 Eylül günü ise Roma'da "kamu eğitim sistemini kurtar!" şiarı altında bir yürüyüş gerçekleşti.

CİSL Sendikası ise 11 Ekim için Roma'da büyük bir gösteriye çağrı yaptı. Sendikalar, eylemlerine devam edeceklerini ve hükümetin bu reform paketini geriye çekmemesi durumunda ise genel greve gideceklerini ifade ettiler.

Letonya'da eylemler yayılıyor

Letonyalı sağlık çalışanları, öğretmenler ve polisler maaşlarının artırılması talebiyle 26 Eylül günü sokaklara döküldü.

1500 sağlık ve eğitim emekçisi ilk olarak parlamento binasının önünde eylem yaptı. Eylem, hükümetin 2009'da tüm kamu sektörü çalışanlarının maaşlarının dondurulması planına karşı yapıldı. Letonya Başbakanı Ivars Godmanis ülkenin ekonomisinde görünen durgunluğu gerekçe göstererek giderleri kısma yönünde adımlar atmaya çalışıyor. Eylemde emekçiler, "Bizi başka ülkede çalışmak zorunda bırakmayın" yazılı dövizler taşıdılar.

Eylem sonrasında Sağlık ve Sosyal Bakım İşçileri Sendikası Başkanı arasında yapılan görüşmede

Başbakan, sağlık çalışanlarının maaşlarını arttırmayı "deneyeceğini" fakat bu konuda herhangi bir söz veremeyeceğini söyledi.

Aynı gün 200 polis memuru da İçişleri Bakanlığı önünde toplanarak düşük ücretleri protesto etti.

Daimler işçilerinden protesto

Almanya'da Stuttgart-Untertürkheim'de 4 bin Daimler işçisi esnek çalışma saatlerini protesto etti. İşçiler esnek çalışma ile günde 6-10 saat arası çalışmak zorunda bırakılmalarının yanısıra fazla mesai ücretlerinin de kaldırılmasını protesto ediyorlar. İşveren ise işçileri üretimi başka bir yere taşımak ile tehdit ediyor.

Hindistan'da banka çalışanlarından grev

Hindistan çapında 50 bin şubeden 800 bin banka çalışanı, özelleştirmeleri protesto etmek için 24 Eylül günü iki günlük greve çıktı. Maharashtra, Karnataka, Tamil Nadu, Batı Bengal, Orissa Jammu ve Keşmir'de greve tam katılım sağlandığı bildirildi.

Tüm Hindistan Banka Memurları Birliği Genel Sekreterinin verdiği bilgiye göre Maharashtra'da 7.500 şubeden yaklaşık 100 bin kişi greve katıldı. Orissa'da ise 50 bin banka çalışanı iş bıraktı. Özel bankalar ve Orissa hükümetine bağlı bankalarda grev yapılmazken, Himachal Pradesh'te binlerce kamu sektörü çalışanı greve katıldı. Bangalore'de şehrin en yoğun yerlerinden biri olan Mysore Bank Circle'da toplanan yüzlerce grevci eylem yaptı.

Jammu ve Keşmir'de de greve tam katılım sağlandı, UFBÜ sözcüsü, Tripura'da 125 şubede 1.300 kişinin greve katıldığını söyledi.

Volvo 1400 işyerini tasfiye ediyor!

İsveç ağır vasıta üreticisi olan Volvo, Belçika ve İsveç'te bulunan 1400 işyerini tasfiye edeceğini duyurdu. Gerekçe, ekonomik krizden dolayı alım talebinin düşmesi. Aynı zamanda önümüzdeki dönemde çeşitli kısıtlamaların da yapılacağı açıklandı. Volvo Daimler Benz'den sonra dünyada ağır vasıta üretiminde ikinci sırada yer alıyor.

Hyundai'de anlaşma sağlandı!

Güney Kore'nin en büyük otomobil üreticisi olan Hyundai Motor Company ile sendikalı işçiler arasında aylardır süren ücret tartışmaları 26 Eylül günü yapılan anlaşmayla son buldu.

Sendika üyelerinin yaklaşık %54'ü ikinci bir anlaşma yapılması yönünde oy kullanmıştı. İlk anlaşmada Hyundai'nin, aylık ücreti %5.61 oranında arttırması, 3 aylık ücrete denk ikramiye ve 3 milyon wonluk (2.597 Dolar) götürü ücret önerisi kabul edilmemişti. İkinci anlaşmada ise buna ek olarak her işçiye 1 milyon Kore vonu ödenmesi kabul edildi.

Anlaşma ile birlikte gelecek sene gece vardiyası sistemin tamamen kaldırılacak. Şirket bu uygulamanın otomobil üretiminde yılda 250 bin araç azalmaya yol açacağını söyledi.

Polonya kömür işçilerinden eylem

Polonya Dayanışma Sendikası'na üye yaklaşık 300 kömür işçisi ve elektrik mühendisi Avrupa Komisyonu'nun karbondioksit emisyonlarını sınırlayacak olan "iklim paketi"ni protesto etmek için 25 Eylül günü Brüksel'de eylem yaptı.

Dayanışma Sendikası, yeni düzenlemelerin uygulamaya geçirilmesinin, üretiminin %95'inin kömürden sağlandığı elektrik sanayisi için felakete yol açacağı uyarısında bulundu.

Polonya'nın çeşitli maden ocaklarından, Silesia, Belchatow, Konin, Kalisz ve Stettin'den kömür işçilerinin eylemine Polonyalı tersane işçileri de destek verdi.

"İklim paketi", iklim değişikliğinin etkisini azaltmak için Avrupa Komisyonu tarafından önerilen

kanun tasarısını içeriyor. Eylemciler ise bu kanun tasarısıyla kömürün enerji kaynağı olarak kullanımının azaltılacağını söylüyor.

Kabel Deutschland’da protesto eylemi!

250 Kabel Deutschland işçisi 300 işyerinin tasfiye edilmesine karşı 30 Eylül günü yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşe Berlin, Hamburg ve Hannover’den de katılım sağlandı. Ver-di Sendikası, daha fazla işyerinin de kapatılabileceğini söylüyor.

Almanya’da aşevlerinden yemek alanların sayısı arttı

Almanya çapında Aşevleri başkanı Gerd Hauser’in yaptığı açıklamaya göre, son yıllarda aşevlerinden geçinen insanların sayısı 500 binden bir milyona yükseldi. Bu evlerden geçimini sağlayanlar arasında çocuklar ve gençler %25 oranında.

İtalya’da ırkçılık protesto edildi

İtalya’da ırkçılık hafta sonu birçok ilde onbinlerin katılımı ile protesto edildi. Protesto gösterilerine Afrikalı, Çinli, Romanyalı, Pakistanlıların yanısıra İtalyan gençler de katıldı. 15 bin kişi Caserta’da, 20 bin kişi de Roma’da alanlara çıktı. Irkçılığa karşı gösteriler, son süreçte İtalya’da yabancılara karşı giderek artan saldırıları nedeniyle gerçekleşti.

Arjantinli çiftçiler tekrar sahnede

Hükümetle yaptıkları görüşmelerde ilerleme sağlayamayan Arjantinli çiftçiler en az altı gün tahıl ve et ihracatını durdurmayı planlıyor. Çiftçiler, hükümetin, son yüzyılın en ağır kuraklığının yaşandığı kuzeydeki küçük ve orta ölçekli tarım işletmelerini desteklemesini talep ediyorlar.

Arjantin hükümeti, yılın başlarında yapılan çiftçi eylemlerinin ardından yeni bir boykot ilanıya karşı karşıya. Hükümetin, tahıl ihracatı ve özellikle de soya ihracatına koyduğu ek vergileri protesto amacıyla başlatılan ve dört ay süren eylemler ülkenin tümünü etkilemiş, birçok kent ve kasabada gıda sıkıntısı başlamıştı. Sonuçta hükümetin önerdiği ek ihracat vergileri parlamentodan geçemese de, bu çiftçilerin taleplerini karşılamamıştı. Çiftçiler kuzeyde kuraklıktan etkilenen küçük ve orta işletmelere devlet desteği verilmesini istiyorlar.

Açıklanan eylem planına göre, altı gün boyunca tahıl ve soya ihracatı dondurulacak ve et ihracatı çok sınırlı olarak yapılacak.

Bilbo’da 25 bin Bask’lı alanlardaydı

4 Ekim günü Basklı’lara ait sahil metropolü Bilbo kentinde 25 bin kişi hükümetin keyfi olağanüstü hal uygulamasını, yasakları ve gözaltıları protesto etti.

Yürüyüş “Basklı’lara özgürlük!” sloganı altında gerçekleşti. Yürüyüşe İspanya hükümetinin gerici politikalarını çeşitli biçimleriyle yaşamış 200 kişi çağrı yaptı. Bu, bölgede yürüyüş için izin alabilecek hiçbir legal sol parti ve örgütün kalmadığının da bir ifadesi.

Eylül ortasında İspanya yüksek mahkemesi 180 bin seçmeni olan iki Bask sol partisini yasaklamıştı. Aynı süreçte terör ve uyuşturucu davalarına bakan özel mahkemede, illegal tutsaklara yardım örgütü (Gestoras pro Amnistia) ile Askatasuna (Özgürlük) örgütünün 21 üyesi uzun yılları alan hapis cezalarına çarptırıldılar. İspanya mahkemeleri onların ETA için çalıştıklarını iddia ediyor.

Yürüyüşün sonunda onbinler sıkılı yumruklarla hep birlikte İspanya iç savaşında mücadele eden antifaşist milislerin mücadele marşı olan “Eusko

Gudariak gara” – “Biz basklı askerleriz!” marşını söyleyerek dağıldılar. Yürüyüş devletin tüm baskılarına karşı Basklı’ların bağımsızlık özleminin yok edilemeyeceğini bir kez daha gösterdi.

Bu eylemlere paralel olarak ETA da askeri saldırılarını sürdürdü. 3 Ekim gecesi Tolosa mahkemesi önünde bombalar patladı.

Belçika’da grev hayatı felç etti

Belçika’da kamu çalışanları sendikaları FGTB, CSC ve CGSL “Artık yeter! Sadaka istemiyoruz!” diyerek 24 saatliğine greve gittiler. Sendikalar artan pahalılık nedeniyle işçi ve emekçilerin alım gücünün düştüğünü, bu nedenle ücretlerde artış talepleri için sonbaharda başlayacak olan toplu iş sözleşmelerini beklemek istemediklerini, şimdiden bu taleplerini duyurmak istediklerini ifade ediyorlar.

Grev nedeniyle Belçika’da tren, tramvay ve otobüsler çalışmadı. Ayrıca okullar, postane ve devlet daireleri de çalışmadı, çöpler alınmadı. Grevciler ülkenin birçok yerine grev noktaları ve barikatlar kurdular. Bu ise trafiği alt-üst etti , onlarca kilometre kuyruklar oluştu.

Antwerpen limanında barikatlar kuruldu ve liman bloke edildi. Grevden çelik işletmeleri de etkilendi. İlaç şirketi UCB’ye ait işyeri, grevdeki 100 kamu işçisi tarafından, işten atılacak 425 işçi ile birlikte işgal edildi.

Mexico City’de ‘68 katliamında ölenler anıldı

Mexico City’de binlerce kişi bundan 40 yıl önce güvenlik güçlerinin bir öğrenci ve işçi gösterisinde ateş açması sırasında ölenleri anmak için yürüyüş gerçekleştirdi.

‘68 yılında Meksikalı öğrenci ve işçilerin Tlatelolco Meydanı’ndaki protesto gösterileri sırasında

ateş açılmış, çok sayıda insan ölmüştü. O dönemde hükümet 30 dolayında kişinin öldüğünü bildirmişti. İnsan hakları grupları ve yabancı gazeteciler ise 300’e yakın kişinin öldüğünü söylemişlerdi.

‘68 olaylarının yıldönümünü anma gösterisinde, polisle göstericiler arasında çatışma çıktı ve 20 kişi gözaltına alındı.

Ölümlerin meydana geldiği noktada konuşan Mexico City belediye başkanı Marcelo Ebrard, Meksika demokrasisinin büyük ölçüde 40 yıl önce ölenler sayesinde ayakta kaldığını söyledi. Uluslararası Af Örgütü’nün “katliam” diye nitelediği bu olayın sorumlularının cezalandırılması için Meksika Cumhurbaşkanı Felipe Calderon’a çağrıda bulundu.

İsrail’in nükleer silahları Ortadoğu halklarını tehdit ediyor!

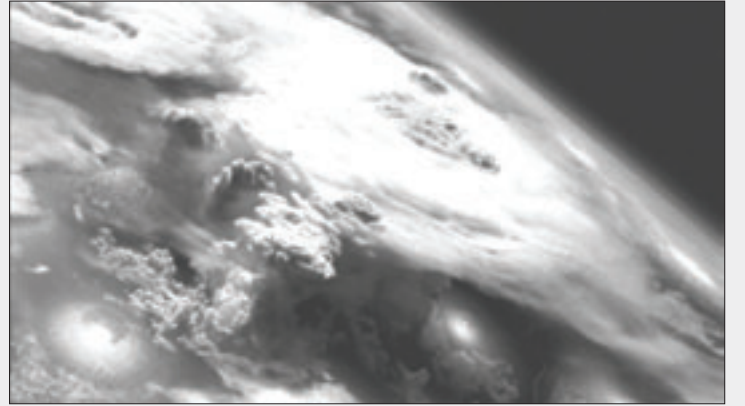
Kalabalık heyetlerle yıllarca Irak’ta kitle imha silahları arayan Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu (IAEA), olmayan silahları arayarak fiilen emperyalist işgale hizmet etmiştir. Bu aynı kurum son birkaç yıldır İran’la da uğraşıyor. Binlerce nükleer başlıklı füze/bomba stoklayan emperyalist-siyonist güçlerin iddialarına dayanan IAEA, güya İran’ın nükleer silah üretmesini önlemeye çalışarak Ortadoğu’nun güvenliği için çaba harcıyor.

Dünyayı nükleer silah tehlikesinden korumak için çalıştığı iddia edilen IAEA’nın icraatlarına bakıldığında, sonucun tersi olduğu görülmektedir. Kurumun son genel kurulunda İsrail’in nükleer silahlarıyla ilgili tutumu, bu kanıyı daha da güçlendirmiştir. Mısır’ın sunduğu “IAEA güvence denetimlerinin Ortadoğu’da da uygulanması” başlıklı karar tasarısıyla ilgili tutumu, bu kurumun uğursuz işlevini bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Mısır’ın sunduğu karar tasarısının genel başlığı kabul edildi. Ancak sıra somut uygulamaya, yani siyonist İsrail rejiminin nükleer silahlarının denetlenmesiyle ilgili karar tasarısına gelince, IAEA yine utanç verici tutumunu sergiledi Arap Birliği Teşkilatı üyesi ülkelerin ortaklaşa sundukları, “İsrail’in nükleer kapasitesi” başlıklı karar tasarısı, “üzerinde oylama yapıp yapılmaması için” oylandı. Yapılan oylamada, genel kurula katılan ülkelerin 46’sı karar lehinde tutum alırken, aralarında Türkiye’nin de bulunduğu 7 ülke çekimser, 43 ülke ise karşı oy kullandı. Bu oylama ile Arap Birliği’nin karar tasarısını boşa düşüren IAEA, emperyalist-siyonist güçlerin hizmetinde olduğunu ortaya koydu.

Ankara’daki Amerikancılar’ın oylamada çekimser oy kullanarak İsrail’in nükleer silahlarının dokunulmazlığını savunması ise, dinci gerici AKP hükümetinin “bölge barışına katkıda bulunmak için uğraşıyoruz” söyleminin sahtekarlıktan ibaret olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi.

İrkçi-siyonist İsrail rejiminin nükleer bombalarına dokunmaktan kaçınan IAEA’nın utanç verici tutumu, Ortadoğu halklarının nükleer silah tehdidi altında kalmasına hizmet etmiştir.

Almanya’da “hastaneleri kurtar” eylemi!

Almanya’da “Hastaneleri kurtar!” sloganı altında dev bir gösteri gerçekleşti. Sendikaların 60 bin kişi beklediği yürüyüşe 130 bin kişi katıldı. 9 sendikanın eylem birliği çağrısını yaptığı, Almanya tarihinde sağlık alanında gerçekleşen en büyük yürüyüş, fiyat artışları ile bütçe kesintileri arasında sıkışan hastaneleri kurtarmak için gerçekleştirildi.

Yürüyüş öncesi hükümet hastaneleri desteklemek için yaklaşık 3.2 milyar Euro mali destekte bulunacağını açıklamıştı. Ayrıca, henüz parlamentodan ve bakanlar kurulundan geçmemiş bulunan anlaşma taslağına göre, önümüzdeki 3 yıl içinde hastanelere 21 bin hasta bakıcı alınacak. Bunları yetersiz bulan ve 2100 klinik için 6.7 milyar Euro’ya ihtiyaç olduğunu ifade eden sendikalar, hükümetin bu acil uygulamalarını “etkisiz ilaç” olarak nitelendirdiler. Sendikalar hastaneler için tek ve uzun vadeli bir finansman talep ediyorlar.

Almanya’nın dört bir yanından Berlin’e akan

onbinlerin dev protesto gösterisinde, “Artık yeter!”, “Ücretlerimizin ve personel sayısının düşürülmesine karşı mücadeleyle!” vb. pankartlar taşıdı. Yürüyüşte gençlerin yoğunluğu dikkati çekti.

Konuşmacılar hükümetin sağlık politikalarını eleştirdiler, ilaç ve teknik aletlerin fiyatları artarken hastanelere yapılan mali yardıma getirilen sınırlamaların kaldırılmasını talep ettiler. Hastanelerin durumuna değinerek, her hastabakıcı ve doktora düşen hasta sayısının giderek arttığını, bunun hastayla yeterince ilgilenmemeyi doğurduğunu vurguladılar.

Almanya’da hastanelerde 1.1 milyon kişi çalışıyor. Geçtiğimiz 10 yıl içinde hastanelerde 100 bin bölüm kapatılırken hasta sayısı 1 milyona yükseldi.

Bu kadar değişik sendikanın eylem birliği çerçevesinde biraraya gelmesinin bir nedeni de, devlet hastanelerin üçte birinin devletin mali politikaları nedeniyle iflasla karşı karşıya kalmış olması.

Almanya’da hak ve özgürlükler için eylem!

Sermayenin 11 Eylül’ün ardından dünya ölçüsünde yoğunlaştırdığı saldırılar sürüyor. Bu saldırıların bir ayağını demokratik hak ve özgürlüklerin yok edilmesi oluşturuyor. Bireyin özgürlüğü, düşünce özgürlüğü, basın serbestliği, sendikal özgürlükler ardarda rafa kaldırılıyor.

Sermaye devleti kitlelerin yaşamının tüm alanlarına girerek onları daha fazla gözetliyor, fişliyor ve kontrol altına almaya çalışıyor. Günlük davranışlar, tüm telefon görüşme ve yazışmaları, internette girilen sayfalar, kullanılan yollar, duraklar, otobanlar, alışveriş mağazaları, satın alınan eşyalar, izlenen televizyon programları, buluşulan mekanlar, arkadaş grupları, işyerleri, ilgi alanları, kısacası tüm yaşamı izlemek çabasıındalar. Sermaye devleti bu uygulamalarıyla tüm topluma korku ve şüpheyi egemen kılarak, araştırmayan, düşünmeyen, eleştirmeyen, tepki göstermeyen insanlar yaratmaya çalışıyor.

Son 10 yıl içinde Almanya’da 21 kez bireylerin kontrol ve gözetilmesine ilişkin yasalar ağırlaştırıldı. Alman Anayasa Mahkemesi 12 kez gözetleme yasası ve uygulamalarını anayasaya aykırı buldu. Ama bu Alman hükümetini durdurmada. Sonbaharda 18 yasanın ağırlaştırılması planı sırada bekliyor. Uçakla seyahat edenlerin tam listesi, hassas bilgilerin ABD ile değiş tokuşu, AB-Telekom paketi, biometrik kimlik dökümanları ve video ile gözetleme, kişiye ait bilgisayarların gözetlenebilmesi vb. gibi... Böylelikle en gelişmiş teknolojilerle orduya, gizli istihbarat servisine ve polise sınırsız imkanlar tanınıyor.

İşçi ve emekçiler, özellikle sisteme karşı mücadele eden sosyalistler, devrimciler, sendikacılar, muhalif basın, yabancılar bu gözetleme saldırısının ilk hedefi durumundalar.

Bu saldırılara sessiz kalmayan sendikalar, ilerici partiler, insan hakları ve demokratik kitle örgütleri 11 Ekim’i Uluslararası Eylem Günü ilan ettiler. Almanya’daki merkezi gösteri Berlin’de **“Freiheit statt Angst, Stoppt den Überwachungswahn! - Korku yerine özgürlük, gözetim kuruntusunu durdurun!”** sloganıyla gerçekleşecek.

Almanya’da metal TİS’leri

Almanya’da IG Metall Sendikası, 3.6 milyon işçi için ücretlere %8 oranında artış talep ediyor. IG Metall Başkanı Berthold Huber 23 Eylül günü yaptığı konuşmada, Almanya ekonomisinin sağlam durumu ve karların eşitsiz dağıtımı gözönüne alındığında taleplerinde haklı olduklarını söyledi ve **“%8’lik talep karları azaltacak, bunun farkındayız”** dedi. Mevcut ekonominin durumunun, metal sanayiinin Almanya’nın oldukça başarılı olduğu, makine ihracatında önemli bir yer tuttuğu gerçeğini değiştirmedini dile getirdi.

Alman sendikacılar, 2000’in başlarında ekonomideki durgunlukla beraber işçilerin ücretlerinde azalma görülürken, son iki yıldaki büyümeden pay verilmediğini vurguluyorlar.

Otomobil, bilişim ve ev eşyası sanayilerindeki ücret anlaşması 31 Ekim’de sona erdi. Kapitalist patronlar sendikanın talebinin gerçek dışı olduğunu iddia ediyorlar. Gesamtmetall İşverenler Birliği Başkanı Martin Kannegiesser, Almanya’daki sanayi işçilerinin dünyada en yüksek ücretle çalışan işçiler olduğunu söylüyor.

Görüşmelerin ilk raundu Almanya’nın 16 eyaletinden üçünde 2 Ekim’de başladı.

Hans Böckler Vakfı’na göre Almanya, enflasyona göre belirlenen ücretlerin 2000 ve 2008 yılları arasında en fazla düştüğü tek Avrupa Birliği üyesi. Avrupa Komisyonu’nun yaptığı bir hesaplama göre, diğer Avrupa ülkelerinin seviyesine ulaşabilmesi için Almanya’da maaşların birkaç yıl boyunca her yıl % 6 oranında artması gerekiyor.

8. Uluslararası Kadın Kurultayı gerçekleşti!

8. Uluslararası Kadın Kurultayı 3-5 Ekim tarihleri arasında 2 bine yakın katılımcı ile Almanya’nın Düsseldorf kentinde gerçekleştirildi. Dünyanın 4 kıtasının 24 ülkesinden 60’a yakın delege kurultayda yer aldı. Kurultayın bu yılki sloganı **“Dünyanın tüm kadınları ve genç kızları bilinçli, dayanışmacı ve mücadeleci bir ruh ile ileri!”** idi.

Kurultayın ilk gününde tüm delegeler kendi ülkeleri hakkında bilgiler verdiler, kadın mücadelelerini ve örgütlenmelerini tanıttılar. Yanı sıra kendi ülkelerindeki genel sorunlar (yoksulluk oranı, işsizlik oranı, eğitim sorunu), iktidar ve devrimci mücadele hakkında da bilgiler verdiler. Özellikle Latin Amerika ülkelerinden (Kolombiya, Peru, Ekvator, Arjantin, Venezuela ve Brezilya) gelen delegeler kurultaya devrimci bir ruh taşıdılar. Sunumlarındaki en önemli vurgu ise kadının kurtuluşunun ancak sınıf mücadelesi ile gerçekleşeceği idi.

İki bölümden oluşan kurultayın ikinci gününde 34 farklı konuyu işleyen komisyonlar oluşturuldu. Birinci bölümde 18 konuda tartışmalar oldu. Konulardan bazıları şunlardı:

- Kadın ve genç kızların faşizme karşı aktif mücadelesi
- Din ve kadın hakları
- Uluslararası kadın hareketinin perspektifleri
- Sendikal kadın çalışması
- Essen kentinden katılan bir yoldaşımız “Uluslararası kadın hareketinin perspektifleri” konulu tartışma grubunda, kadının kurtuluşunun yalnızca işçi ve emekçilerin kurtuluşu ile mümkün olabileceğini içeren bir konuşma yaptı.
- İkinci bölümde ise 16 değişik konu ele alındı. Bunlardan bazı başlıklar şöyle idi:
- Okuyan kadın tehlikelidir
- Uluslararası kadın dansları
- “Babamın dediği olur” adlı kitabın sunumu
- Irkçı partiler parlamentoya giriyor, buna karşı ne yapabiliriz?

İkinci günün akşamı kurultayı organize eden dönem hazırlık komisyonu iki yıllık çalışmasının raporunu sundu. Ardından önümüzdeki iki yıllık çalışma dönemi için yeni komisyon seçildi. Bu komisyona bir yoldaşımız da katıldı. Daha sonra kültürel program ile devam edildi.

Kurultayın son gününde, 2011 tarihinde Venezuela’da gerçekleştirilecek olan Uluslararası Kadın Konferansı’nın bugüne kadar yapılan ön hazırlığına yönelik teknik bilgiler verildi. Latin Amerika ülkelerinden gelen delegeler, önümüzdeki konferansta ağırlıklı olarak anti emperyalist, anti kapitalist ve sınıf mücadelesi eksenli kadın çalışmasının sorunlarının ele alınmasını talep ettiler.

Kurultay başarıyla sonuçlandı. Bu başarıyı hazırlayan, iyi bir ön hazırlık yapılması, uluslararası niteliği ve delegelerin çoğunluğunun devrimci bir duruş ortaya koyması idi.

BİR-KAR/ Essen

Bu “savaş” bizim savaşımız değildir!

M. Can Yüce

Çok açık ve net olarak vurgulamak, tam olarak kavranana kadar tekrarlamak gerekir: Kürdistan’da devam ettirilen çatışma süreci, bir Kürdistan ulusal kurtuluş, Kürdistan özgürlük savaşı değildir. Kürdistan adına ve Kürt halkının temel talepleri bakımından politik bir programı ve askeri stratejisi olmayan bir süreçtir!

Bunun böyle olmadığını anlamak için derin bir politik bilince ve engin bir politik deneyime sahip olmaya gerek yoktur. Bunu artık kendileri de kongre kararlarına ve belgelerine geçirmiş bulunuyorlar. Yayınladıkları 10. Kongre Bildirisi’nde çok net bir biçimde hedeflerini ortaya koyuyorlar. Yeniden okumakta yarar var:

“Önder APO’nun özgürleştirilmesini önümüzdeki sürecin tek ve en temel görevi olarak belirlemiş, bütün çalışmalarını, karar ve değerlendirmelerini bu hedefe kilitleme temelinde yapmıştır.”

İki hafta önce yazdığımız yazıda bu konuda şunları yazdık, bir kez daha hatırlayalım:

“Tek ve en temel görev” sözcüklerine dikkat! Her şey çok açık, ancak bunu tamamlayan ve derinleştiren ifadeler var. Aynı zamanda kendilerinin varlık nedenlerini, temel siyasal ve askeri hedeflerini de ortaya koyuyor. Kısaca aktaralım:

“10. parti kongresi, Özgürlük Hareketimiz ve halkımız adına böyle büyük tarihsel kararlılığı ve tutumu ortaya çıkartmıştır. Bundan sonra bütün yaşamımız, duygumuz, düşüncemiz, davranışımız, pratiğimiz ve eylemimiz sadece buna kilitlenecektir. Önder APO’nun özgürlüğünü sağlamaya, bunun mücadelesini geliştirmeye dönük olacaktır. Çok iyi biliyoruz ki: Önder APO’nun özgürlüğü Kürdistan’ın ve Kürt halkının özgürlüğüdür. Elbette bunun tersi de doğrudur: Özgürleşen Kürdistan ve Kürt halkı, özgürleşen Önderlik gerçeği demektir. Bu bakımdan, Önder APO’nun özgürlüğü Kürt halkının ve Kürdistan’ın özgür ve demokratik bir yaşama kavuşturulması, bu temelde Kürt sorununun demokratik özerklik çizgisinde demokratik çözümünün gerçekleştirilmesi, her alandaki örgütlerimizin, bütün hareketimizin ideolojik, siyasal, örgütsel ve askeri mücadelemizin temel hedefi ve gerçekleştirmekle yükümlü olduğu görevi olacaktır.” (9 Eylül Tarihli, PKK Parti Meclisi imzalı Kongre bildirisi...)

Anılan bildirinin son sözleri bu programatik hedeflerinin çok çarpıcı bir özeti olmaktadır:

“Bu hedefi başarıyla gerçekleştirmekten başka hiçbir şeyi kabul etmeyeceğiz. Bundan böyle yaşam olacaksa özgürce ve Önderlikle olacak, yoksa asla olmayacaktır. Bu, onuncu kongre temelinde Hareketimizin ve halkımızın tek tutumu, duruşu ve temel kararlılığıdır.”

Hiç kuşku yok ki, sürdürülen çatışma ortamının hedefini bu sözlerden daha iyi özetleyen başka açık ve net sözler bulmak mümkün değildir. Bu sözlerde Kürdistan ulusal kurtuluşu ve özgürlüğü adına bir şeyler bulmak mümkün mü? Bu sözler, sürmekte olan çatışma sürecinin “bizim”, yani Kürdistan halkının olmadığını tartışmaya yer bırakmayacak kadar açık ve net ortaya koyuyor.

Peki, bu, neyin, kimin “savaşıdır”?

Başka bir soru daha: Bu “savaş”, kime, kimlere, neye hizmet ediyor?

Türk devleti, onun özel savaş aygıtı, Güney Kürdistan’a operasyon ve işgal yetkisini bir yıl daha uzatmak için belli bir hazırlık içindeyken, PKK, Şemdinli’ye bağlı Bezele (Aktütün) karakoluna baskın düzenledi. Resmi açıklamalara göre bu baskında 17 asker öldü, çok sayıda asker de yaralandı. Bunun üzerine

ırkçı şoven histeri dalgası sokaklara taşındı, medya bu dalganın başını çekti... Spor karşılaşmaları aynı dalganın derinleştirilmesinde etkin birer platformlara dönüştürüldü! Daha da önemlisi Genelkurmay, daha fazla yetki talebinde bulundu, hükümet ve Meclis, partiler, bu taleplere destek vereceklerini açıkladılar... Kısacası anılan baskından sonra devlet ve toplum yeni bir özel savaş seferberliğine göre yeniden örgütleniyor, harekete geçirilmeye çalışılıyor...

Gerçekten Kürt halkının temel çıkarlarını ve taleplerini içeren bir politik program ve bunun yönlendirdiği bir askeri strateji doğrultusunda atılan pratik adımlar sonrasında bu tür karşı-devrimci adımların alınması anlaşılabilir ve buna karşı devrimci taktikler tartışılabilir. Ama böyle bir program ve stratejinin olmadığı bir ortamda askeri taktikleri, onun zamanlamasını ve karşı önlemlerini tartışmak son derece anlamsızdır. Esas olarak üzerinde durulması ve yoğun olarak üzerinde düşünülmesi gereken nokta, hedefleri ve çizgisiyle bu savaşın Kürt halkının temel talepleri için verilmediği noktasıdır. Politik sonuçlarıyla da en fazla zararlı çıkan yine Kürt halkından başkası değildir! “Komplo teorilerine” kaymadan vurgulamalıyız ki, son karakol baskınından sonra politik atağa geçen, daha fazla yetki talebiyle harekete geçip bunları elde etmeye çalışan yine Genelkurmay’dan başkası değildir. Güney’e operasyon yetkisinin süresini bir yıl daha uzatmak, son bir yıldır Güney üzerinde gerçekleştirilen askeri ve politik baskıyı sürdürme olanağı anlamına gelecektir. 5 Kasım Washington Anlaşması ve buna dayanarak geliştirilen operasyonların, esas olarak Güney yönetimini teslim almaya dönük olduğu, Kerkük’ü yitirmiş ve güçten düşmüş bir federe yapıya zorlama olduğu pratikte ortaya çıkmıştır.

Kuşkusuz, bu tür eylemler olmasa da TC Güney üzerinde askeri ve politik baskısını sürdürme çabası içinde olacaktı. Ama ortada Kürt halkının temel çıkarlarına hizmet etmeyen, hedefi de Kürtler’in özgürlüğü olmayan bir çatışma süreci var ve bu, TC’nin manevra alanını, hareket yeteneğini güçlendiriyor. Bu gerçek gözden kaçırılmamalıdır.

10. Kongre’de de bir kez daha açıkça ortaya konulduğu gibi, sürdürülen çatışma sürecinin tek bir hedefi var: “Öcalan’ın Özgürlüğü”!

“Bundan böyle yaşam olacaksa özgürce ve Önderlikle olacak, yoksa asla olmayacaktır” diyorlar.

Peki, “önderlik” dedikleri kişinin Kürdistan özgürlük

ve bağımsızlık talepleriyle, Kürt halkının en temel talepleriyle bir ilişkisi var mı? Olmadığını kendi son sözleriyle bir kez daha ortaya koyalım:

“Biz cumhuriyetin ilkelerine bağlıyız, cumhuriyeti reddetmiyoruz. Gelin bu cumhuriyeti demokratikleştirelim diyoruz. Cumhuriyetin demokratikleşmeye ihtiyacı var. Aksi halde devlet batar, iflas eder.” (ANF, 17 Eylül 2008 tarihli avukat görüşme notlarından...)

Siz ya **Cumhuriyetin temel ilkelerine bağlısınız, ya da Kürt halkının temel taleplerine, ikisine aynı anda bağlı olamazsınız, ya o ya da öteki!**

Gerçeklik böyle olmasına rağmen PKK gerçekleri tersyüz ediyor. PKK ve onun 10. Kongresi’ne bakılırsa, Öcalan ile Kürdistan ilişkisi, bir “özdeşlik”, “eşanlamlılık” olarak ortaya konuluyor! Öyle ki bu, bir inanca, tartışılmaz bir tabuya dönüştürülmüştür. Kuşkusuz bu, derin bir yanılsamadır ve süreç içinde yaratılan ve derinleştirilen bir iktidar sisteminin “ideolojik hegemonya”sının sonucu egemen olan bir yanılsamadır!

Bu yanılsama aslında bir paradoksa dayanıyor. Bir yanda devrimci Kürdistan dinamiği ve bunun açığa çıkarılmış ve halen hareket halindeki enerjisi... Diğer yandan buna dayanan, bütün gücünü bundan alan, ama programı ve çizgisiyle bununla ilişkisi kalmayan ve bu Kürdistan dinamiği üzerinde denetim kuran ve iktidar olan Öcalan iktidar sistemi... Bu iki uç arasındaki paradokstan söz ediyoruz. Bu iktidar sistemi, aynı zamanda kendisi dışındaki seçenekleri etkisizleştirdiği ve gelişme olanaklarını ortadan kaldırdığı için rahatlıkla ulusal kurtuluş hareketini tek başına kontrol altında tutmaktadır. Direnen bir halk ve onun yarattığı değerler, ama buna tek başına el koyan, bunun iktidar mekanizmalarını yaratan ve bir külte dönüştüren Öcalan iktidar sistemi arasındaki paradoks, aynı zamanda, Kürdistan halkının da trajik açmazını, aşılması gereken çıkmazını anlatmaktadır!

Sürdürülmekte olan çatışma süreci bu paradoksa dayanıyor, aynı zamanda onu gizliyor, anlaşılmasını zorlaştırıyor, yanılsamayı derinleştiriyor; bu da Öcalan iktidar sisteminin daha da derinleşmesi anlamına geliyor! O nedenle Kürt halkıyla ve onun temel talepleriyle bir ilişkisi olmayan bu çatışma sürecini bir de bu boyutlarıyla deşifre etmek büyük bir önem taşımaktadır.

7 Ekim 2008

İntifada İstanbul’da selamlandı!

8 yıl önce başlayan 2. İntifada 28 Eylül günü İstiklal Caddesi’nde yapılan bir eylemle selamlandı. Çok sayıda siyasi parti ve demokratik kitle örgütü tarafından gerçekleştirilen eylemde başta Filistin halkı olmak üzere emperyalizmin hedefi durumundaki halklara “yalnız değilsiniz” mesajı verildi. “Hepimiz Iraklıyız, hepimiz Filistinliyiz!” şiarı yükseltildi.

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu’nun çağrısıyla gerçekleştirilen eylemde katılımcı kurumlar Beyoğlu Tünel’de toplandılar. “Savaşa hayır! Filistin’e özgürlük!” pankartı ve “Savaşa hayır!”, “Filistin’e özgürlük!” dövizleriyle Galatasaray Lisesi’ne doğru yürüyüşe geçtiler.

Galatasaray Lisesi’nin önünde tutuklu Filistin Halk Kurtuluş Cephesi lideri milletvekili Ahmad Saadat’ın eşi Abla Saadat bir konuşma yaptı. Filistinlilerin kendi topraklarında sürgün yaşadıklarını söyleyen Saadat, Filistin’de ailesinden birini şehit vermemiş ya da tutuklatmamış bir aile bulunmadığını ve bu bedelleri ödeyen Filistinlilerin sonuna kadar direnmeyi sürdüreceğini ifade etti.

Ardından bileşenler adına hazırlanan basın açıklaması okundu. 2. İntifada’nın başladığı süreç ve o dönemde siyonist kudurganlık tarafından gerçekleştirilen katliamlar anlatıldı. İsrail tarafından uygulanan terörün suç ortağının ABD olduğu belirtilerek, 11 Eylül sonrası yeni savaş konsepti teşhir edildi.

“Filistin halkı yalnız değildir!”, “Filistin evimiz, Filistinliyiz!”, “Katil İsrail Filistin’den defol!”, “İntifada kazanacak!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganlarının atıldığı eyleme 150 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sefaköy’de DESA direnişiyle dayanışma gecesi gerçekleşti!

“Selam olsun DESA’nın direnişçi kadınına!”

Son dönemde sınıf hareketinde ortaya çıkan grev ve direnişlerle dayanışma farklı araçlarla devam ediyor. Deri-İş Sendikası’nın Düzce Organize Sanayi Bölgesi’nde kurulu bulunan DESA Deri Fabrikası’nda başlattığı ve 6 ayı geride bırakan sendikal örgütlenme mücadelesi DESA’nın Sefaköy’deki fabrikasına da sıçradı.

DESA işçisi Emine Arslan’ın fabrika önünde tek başına kararlılıkla sürdürdüğü direniş ise, Sefaköy yerinde kurulan DESA Direnişiyle Dayanışma Platformu tarafından güçlendirilmeye çalışılıyor.

Dayanışma gecesinde direnişçi işçiler buluştu...

Sefaköy’de kurulan ve şimdiye kadar çeşitli araçlarla direnişin sesinin Sefaköylü işçi ve emekçilere taşıyan platform, 8 Ekim akşamı Sefaköy İnönü Mahallesi’nde Yağmur Düğün Salonu’nda DESA Direnişiyle Dayanışma Gecesi düzenledi.

BDSP, Küçükçekmece İşçi Platformu, Halkevleri, Alınteri, EHP ve ÖDP’nin içinde yer aldığı Dayanışma Platformu, düzenlediği geceyle direnişle maddi ve manevi dayanışmasını gösterdi. Dayanışma etkinliği sermayenin saldırıları karşısında direnişi ve mücadeleyi seçen işçilerin katılımıyla gerçekleşti. Direnişlerini sürdüren Çapa temizlik işçileri, Ambarlı liman işçileri geceye katılırken, kotları taşlarken yaşamları kararan kot taşlama işçileri de etkinlikte yer aldılar. Tez-Koop-İş Sendikası’nda sendikal örgütlenme çabası içinde olan IBM işçileri adına da etkinliğe katılım sağlandı.

Sefaköy’de gerçekleştirilen ilk dayanışma etkinliği olması nedeniyle oldukça önemli olan geceye birçok kurum da dayanışma mesajını iletti. Sefaköy’de 101 gündür süren direnişin simgeleşen ismi Emine Arslan ise direniş önlüğüyle etkinlik salonunun en ön sıralarındaydı.

Türkiye işçi sınıfına selam!

Dayanışma gecesi, devrimin ve sosyalizmin şairi Nazım Hikmet’in “Türkiye işçi sınıfına selâm! / Selâm yaratana! / Tohumların tohumuna, serpilip gelişene selâm! / Bütün yemişler dallarınızdadır” dizelerinin yeraldığı “Türkiye İşçi Sınıfına Selam” şiiriyle başladı.

Geceye katılım sağlayan işçi ve emekçiler “DESA işçisi yalnız değildir!”, “DESA’da direniş kazanacak!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganlarını attı.

DESA’nın Sefaköy’deki fabrikası önünde ve çeşitli merkezlerde gerçekleştirilen eylemlerin eylemlerin fotoğraflarının bileşiminden oluşan slayt gösterimiyle devam eden gecenin açılış konuşmasını DESA Direnişiyle Dayanışma Platformu adına Hüseyin Temiz yaptı.

Patronlar düzeni yıkılmaya mahkumdur!

Dayanışma Platformu adına geceye katılanları selamlayan Temiz, konuşmasına 101 gündür Sefaköy’deki DESA fabrikası önünde direnişini sürdüren Emine Arslan’ın direngen mücadelesini selamlayarak başladı. Konuşmasına sınıf hareketinde son dönem tek tek işyerlerinde yaşanan direnişlerin anlam ve önemi üzerine vurgu yaparak başlayan Temiz, patronların örgütlülüklere olan düşmanlığını teşhir etti. Sefaköy yerindeki mücadele

deneyimlerinden örnekler verdi.

Temiz’in işçi ve emekçilere temel yaşamsal talepleri etrafında örgütlenme ve sermayenin saldırılarına karşı birleşik mücadele çağrısı yaptığı konuşması, süren grev ve direnişlerin işçi sınıfının sermayenin saldırıları karşısında sessiz kalmayacağını göstergesi olduğunu belirtmesiyle devam etti.

Açılış konuşmasının ilerleyen bölümleri işçi sınıfının toplumsal ve tarihsel misyonuna yapılan vurgular içerdi. Kapitalizmin işçi sınıfına ve emekçilere sunduğu geleceksizliğe karşı işçi sınıfının örgütlü mücadelesine duyulan ihtiyacın altını çizildi. İşçi sınıfı mücadelesinin 160 yıllık tarihinin kapitalizmi yıkmak için gerekli deneyimlere sahip olduğu ifade edildi. Hüseyin Temiz’in konuşması grev ve direnişlerle daha aktif dayanışmanın gerekliliğinin işaret edildiği birleşme ve mücadele etme çağrısıyla son buldu.

DESA’nın direngen kadını: “Bu mücadele onur, gurur mücadelesi!”

Devrimci türkülerle devam eden dayanışma gecesinde DESA direnişçisi Emine Arslan konuşmasını yapmak üzere alkışlar ve sloganlar eşliğinde kürsüye geldi. Kendisini sendikal olmaya iten nedenleri anlatarak konuşmasına başlayan DESA direnişçisi, 8 senedir çalıştığı DESA’da yaşadığı baskılara değindi. Kendisine dönük baskıların sürdüğünü söyleyen Arslan, işe geri dönme talebini yineledi. Patronun sendika düşmanlığı tavrını yaşadığı baskı süreci üzerinden özetleyen Arslan, kendi direngen tutumunu anlatırken işçilere de direniş çağrısı yaptı.

Arslan şunları söyledi: “*Bu onur mücadelesi, gurur mücadelesi insanları ne şekilde yaşıyorlar. Her şeye rağmen ordayım. Beni gözaltına da aldılar orada. Bana karakolda 62 YTL kaldırım cezası da kestiler. İşçi arkadaşlarım duysunlar. Duymayanlar varsa; bir kişiye karşı patron 6 otobüs çevik kuvvet getirdi. Çevik kuvvet sardı böyle etrafımı ona rağmen ben yine ordayım böyle.*”

Direnişçi Emine Arslan Deri-İş Sendikası yöneticilerinin direnişin arkasında olduklarını söyledi. Geceye katılan ve kendisine destek veren herkese teşekkür etti. Arslan’ın konuşması boyunca salondan “DESA işçisi yalnız değildir!”, “Baskılar bizleri

yıldırıamaz!” sloganları yükseldi.

Mücadeleci işçiler: “Direneceğiz!”

Dayanışma gecesi **IBM çalışanı Nedim Akar**’ın yaptığı konuşmayla sürdü. IBM’deki sendikal örgütlenme mücadelesini aktaran Akar farklı işkollarında olsalar da yaşadıkları sorunların aynı olduğunu söyledi. 2008 yılının Aralık ayında mahkeme kararıyla beraber IBM’le TİS masasına oturmayı beklediklerini de sözlerine ekledi. Mücadele etmenin ve direnmenin önemine değindi.

Direnen işçilerin ardı ardına yaptığı konuşmaları **Çapa Temizlik ve kot taşlama işçilerini** temsilen yapılan konuşmalar izledi. Çapa Temizlik işçileri adına konuşan Zeynep Tunç, hak arama mücadelesini kazanana kadar sürdüreceği mesajını verdi. Tunç’un konuşması sırasında salondan “Çapa işçisi yalnız değildir!” sloganı yükseldi.

Halkevleri Tiyatro Atölyesi’nin sergilediği oyun ilgiyle izlenirken kot taşlama işçileri adına konuşan Gazi Polat ise, kot taşlama işinin ölümcül çalışma koşullarını anlattı. Kot taşlama işçileri olarak en kısa zamanda bir mücadele mevzisi olarak dernek kuracaklarını belirtti. Desa direnişiyle dayanışma içinde olduklarını söyledi. Gecenin ilerleyen dakikalarıyla beraber programın sonuna gelirken Ayazma’dan yıkım mağdurları ve **Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı Binali Tay** da birer konuşma yaptılar. Tay, direnişle dayanışmanın geliştirilmesinin gerektiğini söylerken Desa’daki kazanımın işçi sınıfının kazanımı olacağını belirtti.

Dayanışma gecesi Alınteri İşçi Korosu’nun seslendirdiği şarkı ve marşlarla son buldu.

Dayanışma gecesine Ekim Gençliği, BDSP, Tersane İşçileri Birliği Derneği, TKP Sefaköy İlçe Örgütü, Liman işçileri, Zeytinburnu Deri Konfeksiyon İşçileri, Tekstil Sen, 78’liler Derneği, Eğitim Emekçileri Derneği, DPG, YDİ Çağrı, Genç-Sen mesaj gönderirken BDSP, Alınteri, Halkevleri, ÖDP, Çağrı ve DPG stand açarak yayın satışı gerçekleştirdi. Dayanışma gecesine 300’ü aşkın kişi katılırken gece, Sefaköy yerinde uzun yıllardır bir “direnişle dayanışma gecesi düzenlenmemesi” açısından anlamlı ve olumluydu. Gece boyunca süren Çapa, DESA ve liman direnişleriyle dayanışma amacıyla kalem satışı yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mücadele Postası

Devrimci basın susturulamaz!

8 Ekim günü Kemeraltı girişinde biraraya gelen devrimci-yurtsever basın emekçileri, muhalif basına yönelik baskı, kapatma ve sansür uygulamalarını protesto etti. Basın açıklamasına başlamadan önce bu uygulamaları protesto etmek için kamera ve fotoğraf makineleri yere bırakıldı.

Açıklama önce Kürtçe ardından Türkçe okundu. Açıklamada Gündem, Alternatif, Gelecek, Özgür Ülke gazetelerinin ardından Gerçek, Atılım, Yürüyüş ve Özgür Halk dergilerinin ve son olarak Azadiya Welat'ın bir ay süreyle kapatıldığı söylendi. 2006 Ağustos'u'ndan 2008 Ekimi'ne kadar aynı gerekçelerle toplam 39 kez çeşitli gazeteler hakkında kapatma cezaları verildiği vurgulandı. Tüm sansür ve yasaklama kararlarının siyasi içerikli olduğundan bahsedildi. Genelkurmayın gazetecilere brifing vermesinin basın üzerindeki baskıların bir yansıması olduğundan söz edildi.

Eyleme 60 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Wuppertal'de Ulucanlar anması...

28 Eylül günü Almanya'nın Wuppertal kentinde Ulucanlar anması gerçekleştirildi. 40 kişinin katıldığı anma saygı duruşuyla başladı. Daha sonra genç bir arkadaş, Almanya'da hücre tipi cezaevinde intihar süsü verilerek katledilen devrimci gazeteci Ulrike Meinhof için yazılmış tek kişilik bir oyun sergiledi. Oyun beğeniyle izlendi. Ardından üç arkadaşımız On'lar için yazılmış "Zafere on yıldız" adlı şiirden bölümler okudular. Şiir dinletisini bir yoldaşın güne ilişkin yaptığı konuşma izledi. Ardından söz alan başka yoldaşlar görüşlerini dile getirdiler.

Wuppertal'den komünistler

Bielefeld: "Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!"

Ulucanlar katliamı büyük bir direniş geleneği bırakırken, devrimci iradenin teslim alınamayacağını bir kez daha gösterdi. Bielefeld'den TKİP taraftarları olarak bu büyük direnişe sahip çıkmak için 26 Eylül'de bir etkinlik gerçekleştirdik. Etkinlik bir arkadaşımızın okuduğu şiirle başladı. Saygı duruşunun ardından kısa bir sinevizyon gösterimi sunduk. Program, bir yoldaşımızın günün anlam ve önemine ilişkin yaptığı konuşma ile devam etti.

Bir yoldaşımızın hazırladığı "Ben Ulrike, bağıryorum!" isimli tek kişilik oyunla program sona erdi. Etkinliği 30 kişi katıldı.

Bielefeld'den TKİP taraftarları

DTP'li kadınlardan açıklama...

DTP İstanbul İl Kadın Meclisi, sınır ötesi operasyon tezkeresiyle ilgili, 6 Eylül günü DTP İstanbul İl Örgütü'nde bir basın toplantısı gerçekleştirdi.

Barış Anneleri, Demokratik Emekçi Kadınlar Birliği (DEKAB), İHD, EHP, SDP, Gökkuşluğu Derneği ve EKD'li kadınların destek verdiği basın toplantısında basın metnini DTP İstanbul İl Kadın Meclisi Sözcüsü Şükran Gürbüz okudu.

Gürbüz, devletin Kürt sorununu operasyonel yöntemlerle çözme mantığının yeni bir tezkere ile karşısına çıktığını ve bu politikanın iflasının devlet yetkililerince dahi itiraf edilmesine rağmen

neden bu politikada bu denli ısrar edildiğini sormak istediklerini belirtti. Kürt kadınları olarak şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da operasyonlara karşı durma mücadelesini kararlılıkla yürüteceklerini söyledi. 7 Ekim 2008'de yola çıkarak, 9 Ekim 2008 tarihinde Lice kırsal bölgesine gençlik ve kadınlar öncülüğünde gerçekleştirilecek yürüyüşe çağrı yaptı. Ardından Aktütün Karakolu'na yapılan baskına ilişkin soruları yanıtladı.

İHD, EHP, EKD, Barış Anneleri adına da konuşmalar yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

"Ulusal sorun ve devrim" semineri

İzmir'de 5 Ekim günü "Ulusal sorun ve devrim" başlığıyla verilen seminer İşçi Kültür Sanat Evi'nde gerçekleşti. Komünist hareketin ulusal soruna bakışı ve sorunun devrimci çözümü çerçevesinde gerçekleştirilen sunumda ulusal sorunun değişik tarihsel ve toplumsal süreçlerdeki kapsamına değinildi.

Türkiye'de ise ulusal sorunun özünde Kürt ulusal sorunu olduğu belirtilerek, Türkiye devriminin temel dayanağı ve müttefiki olan Kürt ulusal mücadelesinin önemine vurgu yapıldı. Ulusal sorunda ikili göreve işaret edildi. Türkiye devrimci hareketinin ulusal sorun karşısındaki ideolojik zayıflığı ve sosyal şoven yaklaşımı anlatıldı.

Osmanlı'dan günümüze Kürt ulusal sorununun sosyal dayanaklarına ve gelişim sürecine değinildi.

Türkiye'de kapitalizmin gelişmeye başladığı '60'lı yıllarda sosyal uyanışın ulusal uyanışı tetiklediği dile getirildi. 1980'lerde Kürt ulusal mücadelesinin yükselişe geçtiği ve mücadelenin yükünü yoksul Kürt köylülüğü ile küçük burjuvazisinin çektiği söylendi.

Bugün Kürt hareketinin "siyasal çözüm" adı altında ileri sürdüğü ideolojik zeminin sınıfsal içeriğine vurgu yapıldı. Kürt sorununun devrimci çözümü ve komünist hareketin ulusal soruna yaklaşımı anlatıldı.

Sunumun ardından soru-cevap kısmına geçildi. Bu bölümde seminere katılanların sorularıyla ulusal sorunun kapsamı örneklerle anlatıldı. Canlı geçen seminere 45 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Gazi'de dargrupçu zihniyet işbaşında!

Gazi Mahallesi'nde düzenlenen 4. Geleneksel 75. Yıl Mahallesi Gazi Halk Şenliği 2 Ekim günü gerçekleştirildi. Binlerce kişinin katıldığı şenlikte 50'ye yakın sanatçı sahneye çıktı.

Şenlik gerçekleştiği ilk yıldan bu yana devrimcilere kapalı yapılıyor. Devrimci kurumların şölen alanında stand açmalarına dahi izin verilmiyor.

Bu anlayış bu yıl da "Halk Cephesi'nin kararıdır" biçiminde karşımıza çıktı. Halk Cephesi tarafından şenliği muhtarlığın organize ettiği vurgulandı! Devrimcilerin stand açmasına yasak getirilirken, ticari kurumların tanıtım standları açmasına, pankartlarını asmasına ve kürsüden tanıtımlarını yapmasına ise karşı çıkılmadı!

Dahası, "DESA Direnişiyle Dayanışma Platformu"nın DESA işçileri için organize ettiği gecenin biletlerini satmak isteyenler, Halk Cephesi adına uyarılarak engellenmeye çalışıldı. Halk Cephesi'nin politik yayınları ile TAYAD standı ise hiçbir engelle karşılaşmadı.

Devrimci ve ilerici kurumlar bu grupçu-sansürcü zihniyete karşı tutarlı bir tutum sergilememekte, "boykot ediyoruz-katılmıyoruz" vb. söylemlerle sorunun çözümüne yönelik adım atmaktan kaçınmaktadırlar.

Yıllardır eleştirdiğimiz ve karşısında durduğumuz bu anlayışa karşı, alanda yerimizi alarak kendimizi siyasal olarak ifade etme olanaklarını yarattık. İlk olarak üç yıl önce alanda stand açarak kitap ve yayınlarımızın satış ve tanıtımını gerçekleştirmiştik. Diğer seneler şölen alanı girişine standımızı kurarak ve alanda elden gazete satışı yaparak sansürcü anlayışa tutum aldık.

Bu sene de alan girişinde stand açmanın yanısıra BDSP imzalı "Bu pisliği devrim temizler!" başlıklı bildirilerimizi dağıttık. Muhtarlığın arkasındaki siyasi anlayışın, alan içindeki faaliyetimizi engelleme girişimine karşı tutumumuzu ifade ettik ve gerginliği tırmandırmamak için faaliyetimizi alanın girişinde sürdürmeyi tercih ettik.

Bu dar grupçu ve sansürcü anlayış mahkum edilmelidir! Bu ise sözde boykotçuluk anlayışıyla değil, ilkeli bir mücadele ile mümkündür.

Gaziosmanpaşa BDSP

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 **Kartal/İstanbul** (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **30.000 000 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **60.000 000 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

**“Bizim her eylemimiz
emperyalizme karşı bir
savaş çağrısı ve insanlığın
en büyük düşmanı ABD'ye
karşı halkların birliği için
bir savaş marşıdır.”**

Ernesto Che Guevara

**Ezilen halkların
devrim
mücadelesinde
yaşıyor!**

